1994. július

A Nemzeti Sport magazinja

LABDARÚGÁS

GÓL-LABDAJÁTÉKOK

SPORT 10



Csalfa egy VB volt

Álomszép ígéret után csak csinos a brazil győztes



BARBON FÉRFIKOZMETIKUMOK

World Cup '94 USA
Los Angeles,
San Francisco,
Detroit, Chicago,
Boston, Dallas,
New York/New Jersey,
Washington,
Orlando

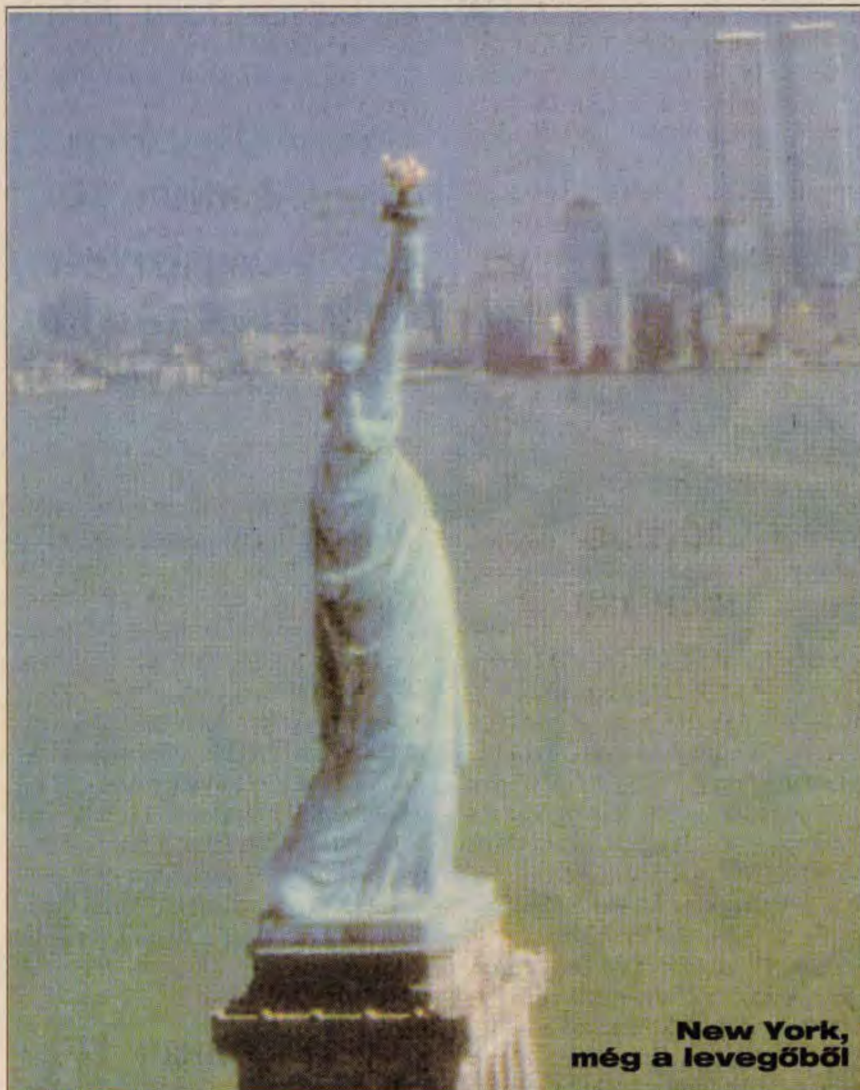
31 (+6) nap, amely megrengette a futball-világot

Szigorúan bizalmas jellegű feljegyzések egy magánnaplóból, a közkinccsé tétel egyáltalán nem titkolt szándékával



S10
Lakat T. Károly





New York, még a levegőből



Június 11. szombat

Ez lenne hát az a híres-neves JFK? De hisz ez nem is egy repülőtér, ez egy lüktető, forrongó, lázadó metropolis, egy beláthatatlan és felfoghatatlan város. (Ez nem jó, a város helyett majd később írok valami mást, őrült sablon, ha valakinek a kéziratában olvasom, kihúzom azonnal... Csak el ne felejtsem!) Engem éppen most engedett utamra az Amerikai Beutazási Hivatal fura ura, jelezvén, hogy ettől a pillanattól kezdve enyém az Egyesült Államok. Dénes Tamás kollégám és útitársam már egy újságos standnál bogarászik (rendkívüli érzéke van ahhoz, hogy tízezer lap közül első, de legfeljebb a második mozdulatra kiemelje azt a kettőt, amelyik érdekli, s ami az adott pillanatban a munkánkhoz a legnagyobb segítséget adja), én meg csak állok, s nem adnám az Empire State Building minden egyes emeletéért (van belőle néhány...) nekem járó aranyrudakért, ha tudnám a következőket: hol vagyunk, mit akarunk, hány óra, hogyan tovább, és egyáltalán... Tamás esküszik rá, hogy délután hat óra van. Én ugyan kicsit szenilisedek már, de most bármire meg mernék esküdni, hogy délután hat óra úgy hat órával ezelőtt egyszer már volt az Atlanti óceán felett; ám Pajor-Gyulai László kollégánk és barátunk által elénk kikommendált Béla azt mondja: New Yorkban legyek nagyvonalú és ne foglalkozzam ilyen piti hülyeségekkel...

Bepakol bennünket egy akkora autóba, amelyhez képest a Queen Elisabeth egy léket kapott papírcsónak, s röpke két óra múltán már fékez is a festői New Jersey, ha lehet még festőibb Holland Plaza névre hallgató terén, amelynél kihaltabbat és sivárabbat képtelen lenne produkálni ez az ország. Szállónk, a Quality Inn még istenes, a borzalmak főterén néhányszáz méternyi, majdnem azt mondtam, Európa, no de Amerikában vagyunk... A Suriname-ból, Venezuelából vagy ezek valamelyik testvérországából (de az holtbiztos, hogy nem Észak-Európából...) ideszármazott portáslány kezébe nyomunk egy nagy adag vouchert, ami a hotelek világában bizonyos alkalmakkor a készpénzfizetést helyettesíti. Akkora a köteg, mint a *Csendes Don* négy kötete egymásra helyezve. A lány döbbenten néz, ilyet még nem látott, élő ember ebben a szállodában három napnál tovább még soha nem lakott. No de a kocka el van vetve, meglátjuk „második otthonunkat" a 215-ös szobát, bezuhanunk az ágyba, s gyakorlatilag már alszom, amikor hallom Tamást, amint azt mondja: *„Felfogtad, hogy az év pontosan egytizedét ebben a szobában fogjuk eltölteni?..."*



Június 12. vasárnap

Már javában délután van, amikor lassan magunkhoz térünk, köszönhető ez egy telefonnak, amely csörög akkor is, ha az ember éppen „meghalni készül". A portáról szólnak ide, hogy kint vár a taxi, menni kell, igazán nem messze, a hozzánk mintegy tatabányai távolságra eső sajtóközpontba. Adminisztratív ügyek, akkreditáció (ez nagyon fontos, nélküle olyan vagy, mint amikor nincs autód Amerikában, gyakorlatilag nem létezel, sőt a stadionok úgynevezett adminisztrációs stábja, ha kártya nélküli embert lát, hajlamos feltételezni, hogy az kizárólag a stadion felrobbantásának ügyében tevékenykedik...). Tamással minden oké, velem némi baj van, no de nem gond, minden sajtóügyek koronázatlan, sőt megkoronázott királya bizonyos *Jim Tracker* olyan „barátunk", mintha fiaiként nőttünk volna fel. Pici baj, hogy e pillanatban New Yorktól úgy háromórányi repülőútra van Dallasban, földi helytartója egy nyegle úr, hivatalos nevén *Raphael Morffi* azt mondja, életének minden más egyéb dolga százezerszer fontosabb, mint hogy velem foglalkozzon.



Június 13. hétfő

Most már nincs mese, dolgozni kell, sajátságos, vagy éppen nagyon is tipikus módon ez okozza a legkevesebb gondot. Mini sajtóközpontot rendezünk be az immáron Augiász istállójára emlékeztető 215-ösben, esküszöm, többet tud, mint az igazi... Tamás éppen egy szingaléz nyelvű kiadványt forgat, én azon töröm a fejem, hogy mit is mesélt egyszer drága jó Királyhegyi Pali bácsi a csirkéről... Eszembe jut: azt mondta, hogy addig tetszett neki Amerika, amíg az első sült csirkével szembe nem találkozott. Evett belőle néhány falatot, majd azonnal hazament... Kimegyünk a közeli közértbe, amelyet valahogy úgy tessenek elképzelni, mintha egybeépítették volna a Skála, a Corvin, a Sugár, az Árpád üzletközpont, a Rekord, a Kaisers's és a Skála Sztráda szupermarketjeit. Ami itt nincs, az nem kapható ezen a földön. Kis hiba, hogy csak olyat nem árulnak, amit mi megennénk... Végső kétségbeesésünkben veszünk egy grillcsirkét.

Viszont maradunk.



Június 14. kedd

Már úgy élünk itt, hogy lassan választójogért fordulunk a szenátushoz, a menetrend is kialakult: végeláthatatlan órákon át írás, írás és írás, kis sajtóközpont, némi táplálkozás... Ma Tamás napja van, csípett két világsztárt, igazán nem messze, a szállodától úgy fényévnyire fekvő Hackensack nevű peremkerületben, ahol közös sportboltot vezet a Cosmos egykor volt két világsztárja, a német kapus *Hubert Birkenmeier* és az iráni *Andranik Eskandarian*. Nincs az a drága taxi, ami két ilyen interjút meg ne érne, míg ők beszélgetnek, én felmérem a boltot. Mit mondjak, ha beüt itt a világbajnokság, nem minket fognak megkérni a végén, hogy hívjuk meg őket egy vacsorára...



Június 15. szerda

Imádjuk a JFK-t, fél nap ott mégis olyan, mintha fegyveres banditák rabolták volna el ezt az időt az életünkből. Reggel 8-ra érünk ki ama tudatban, hogy 9-kor indul a gép Chicagóba, a FIFA-kongresszus színhelyére, aztán úgy délután 6 óra felé fel is szállunk. És még szidja nekem még egyszer valaki a MÁV-ot, a BKV-t vagy a MALÉV-ot... Két órácska a levegőben, aztán újra egy irgalmatlan távolságú taxizás, de már ott is vagyunk az autóváros főterén, amelynek leírásához most nagyon szívesen kölcsön venném *Jókai Mór* tájleíró képességét. A megérkezés után tíz perccel már a kongresszus főhadiszállásán a Hotel Sheratonban vagyunk, újabb öt perc múlva pedig a bár gólyalábú székein ülök *Puskás Öcsi* és *Alfredo Di Stéfano* társaságában. Túlzás nélkül mondhatom, az ilyen estékért érdemes sportújságírónak lenni...



Június 16. csütörtök

Ez már a kongresszus napja, számunkra pedig egy hatalmas vadászaté. Akkor, amikor eldobsz egy követ, s az biztos, hogy egy világsztárt talál, persze, hogy lubickolsz a témában, s a boldogságban. Tamás az alábbiakkal tárgyal röpke egy óra leforgása alatt: *Just Fontaine, Bobby Charlton, Eusébio,* és még van képe bosszankodni azon, hogy az 1950-es világbajnok uruguayi válogatott csapatkapitánya, *Obdulio Varela* hajlott korára és betegségére való tekintettel úgy fest, nem hajlandó lejönni a szobájából... Adná magát viszont egy szenzációs lehetőség, kitüntetnek itt egy női futballistát is, az igazi futball védelmében azonban kollégám nem keresi a hölgy társaságát. Szállásunkon, az Executive Plazában úgy alszunk el, hogy volt már rosszabb napunk is életünkben.

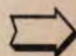


Június 17. péntek

Állj vigyázzba, világ: ez a gigantikus játék rajtjának a napja! Fanfárok, konfettik, természetfeletti hangok, valahogy úgy, ha nem is egészen abban az értelemben, ahogyan ezt a Lady Chatterley szeretője című könyvben egyszer már megírták... Mi, akik ugye a VB-re jöttünk, amikor a nyitómeccset játsszák, hol is lehetnénk máshol, mint a repülőtéren. *Klinsmann* gólját azért a reptér bisztrójában egy kivehetetlenül zavaros képű tévékészüléken valahogy beazonosítjuk, több látnivaló ezen a meccsen nincs is (NSZK–Bolívia 1–0), majd irány második otthonunk, New York. Addigra már azt is tudjuk, hogy a spanyolok 2–2-re



Legendák egymás között: Alfredo Di Stéfano és Puskás Ferenc





játszottak Koreával, ráadásul úgy, hogy a „kis szorgos hangyák csapata" 0–2-ről állt fel és egyenlített a 90. percben.

A 215-ösben minden változatlan. Az összképnek nem igazán ártott, hogy amíg távol voltunk, kitakarítottak...



Június 18. szombat

Ez már a nagyüzem és egyben az őrület első munkanapja. Három meccs, ráadásul mi „otthon" játszunk a Giantsban, amely pontosan ugyanolyan, mint Amerika: káprázatos, hatalmas, lenyűgöző, gigantikus, és egy picit megalomániás. A kezdés előtt a sajtóközpontban még megnézzük az amerikaiak bemutatkozását Svájc ellen (1–1), egy picit sánta és egy hatalmas szabadrúgás góllal, aztán élőben: Olaszország–Írország (0–1). New York „Little Italy"-nak hívott kerülete teljes létszámban képviselteti magát a lelátón (arathatnak közben a környéken a rablók...). Leírhatatlan a hangulat, a pici *Houghton* emel egy gólt az ötösön kívül ácsorgó *Pagliuca* hálójába, ennyi a végeredmény is... Egész Itália gyászban, nekünk még maradt estére egy Kolumbia–Románia (1–3) és a tapasztalat: három meccs egy napra annak is sok, aki imádja a futballt...



Június 19. vasárnap

Ahhoz képest, hogy itteni idő szerint éjjel kettő is elmúlt már, amikor elalszunk, igazán csak „félkómában" veszem fel a telefont, amely kíméletlenül csörömpöl. Igaz, Magyarországon miért kéne azt délelőtt 11 előtt néhány perccel tudni, hogy itt még éjjel van?... A „Halló, vasárnap!"-tól hívnak, valaki kérdez valamit, én valamit válaszolok, amikor elbúcsúzunk, csak arra nem emlékszem: kivel beszéltem, és miről...

Újra három meccs vár ránk, most már tudjuk, ez mit jelent. Még el sem kezdődött ez az egész hisztéria, de már tőből leírtuk a kezünket, kinéztük a szemünket, picit már kezdjük keverni is a dolgokat. Az mindenesetre tiszta, hogy Belgium leveri Marokkót (1–0), két hazaküldendő cikkel később Norvégia ugyanezt teszi Mexikóval (ezen a meccsen bemutatkozunk mi magyarok is, *Puhl* a játékvezető, *Márton* meg lenget neki), de az a nagy igazság, hogy az esti Kamerun–Svédország (2–2) közben már a norvég *Fjørtoftot* látom az afrikai oroszlánok mezében cselezgetni, a belga kapus *Preud'homme* pedig mintha átigazolt volna a svédekhez, de nem, ott továbbra is a remek *Ravelli* véd.



Június 20. hétfő

Nagy nap a mai: vendég jön Budapestről, Bocsák Miklós, a Sport Plusz Foci szerkesztőségvezetője, hozzávetőlegesen olyan állapotban, ahogy mi nézhettünk ki pontosan tíz nappal korábban. Bennszülöttekként a kapuban fogadjuk, mintha mi lennénk a házmesterek, végiggardírozzuk a szállón és a közeli festői tájakon, elmondjuk neki, hogy kell használni a telefont, a televíziót, a 110 voltos áramot. Adunk neki a házi közértből némi sót, egy kis va-

Az írek ellen Pagliuca (balról) és R. Baggio végigjátszotta a meccset, aztán a norvégokkal szemben már kettejüknek össsesen nem jutott egy félidő...



jat (a mai napig nem tudom, mit kezdett eme finomságokkal, mert az égvilágon semmi ennivalót nem láttam nála...), a brazil–oroszt (2–0) már keleti kényelemben nézheti az egy emelettel fölöttünk lévő szobájában. Estére marad egy washingtoni mérkőzés, Hollandia–Szaúd-Arábia (2–1). Az jut róla eszünkbe, hogy ezek a hollandok néhány nappal korábban egy hetest rúgtak nekünk, magyaroknak, most meg úgy örülnek kiszenvedett győzelmüknek, mint Bocsák örült annak, amikor több órás keresés után megtalálta a televíziója távkapcsolóját.



Június 21. kedd

Röpke látogatást teszünk Bostonban, ami nekünk annyi, mintha az ember a Kossuth Lajos utcából átsétálna a Petőfi Sándor utcáig. Az argentínokat azonban látni kell, márpedig a Foxboróban mutatkoznak be *Maradonástól, Batistutástól, Caniggiástól* együtt. Káprázatos játékkal 4–0-ra verik a görögöket, az utolsó 15 percet már nem látjuk, mert lekésnénk a gépet hazafelé. Helyi tudósítónk B. M. viszont minden létező információ birtokában vár. Elmondja, hogy a német–spanyol 1-1-gyel nem vesztettünk semmit, a Nigéria–Bulgária (3–0) összecsapás viszont már hozott némi futballt (*Yekiniék* rúgtak egy hármast, *Sztoicskov* meg kis híján végigpofozta a bírót a pályán), a nap meg nekünk néhány kellemes pillanatot: Bocsák nagyon becsületesen visszaadta a sót és a vajat...



Batistuta hármat lőtt a görögöknek



Az utolsó portré: Andres Escobar



Június 22. szerda

Visegrádi utcai meghosszabbított jobbkezünk és egyben hajnali kérlelhetetlen ébresztőnk, *Hirt Kati* a gépírószobából a már napok óta kialakult koreográfiának megfelelően itteni 8 óra 00-kor ébreszt. Nem igazán érti, miért vagyunk mindig félig (vagy egészen?) ütődött állapotban ilyenkor, amikor otthon már az egész szerkesztőség kollektíve megebédelt. Mint mindig, most is kigyötri belőlünk a napi penzumot, aztán megnézzük a Románia–Svájc mérkőzést (1–4, te nagy ég, mit csinálnak majd velünk ezek a svájciak az EB-selejtezőkön...), aztán következik a nap szenzációja, *Bora Milutinovics* Amerikája egy fantasztikus mérkőzésen 2–1-re veri az önmaga tehetségébe belefulladt, csak vergődő Kolumbiát. Ezen a meccsen esik egy gól, amely talán az emberiség történetének végezetéig elfelejthetetlen és kitörölhetetlen marad az emlékezetekből és a históriáskönyvekből. A kolumbiai védő *Escobar* egy végzetes pillanatban (más kérdés, hogy a mögötte teljesen üresen érkező amerikai csatárt a gólszerzésben megakadályozza...) a labda útjába csúszik, az a lábáról saját kapujába pattan, de nincs ember a földön, aki abban a századmásodpercben megmondhatná: ez a rendkívül tehetséges és szimpatikus srác az életével fizet hamarosan e végzetes tettéért.

Közvetlenül az elalvás előtt a még Chicagóban vásárolt rádiósmagnónkba tesszük azt a kazettát, amelyen *Kern András* az *„Esik mocskosul az eső..."* című számot, ami némi paradoxon, hiszen felejthetetlen élményeket ébreszt, kint viszont jóval éjfél után negyven fokot mutatnak a hőmérők.



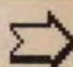
Június 23. csütörtök

Újra a Giants: Olaszország–Norvégia, 76 ezer néző alszik bódultan és kábultan a lelátókon az elviselhetetlen hőségben. Pagliuca kapus a 20. perc környékén némi összetűzésbe kerül az egyik írrel, kiállítják, *Sacchi* mellbe vágja Olaszországot azzal is, hogy lehívja *Roby Baggiót.* Olaszország ennek ellenére nagy nehezen nyer. A kopasz kapitány Sacchi szerződését a csodálatos Dino Baggio hosszabbítja meg, remek fejes góljával. Itália reményei életben maradnak... A tévékommentátor Gulyás Laci jön, meséli, hogy valamit borzasztóan összekavart a közvetítésben, de egyszerűen nincs magánál, tegnap éjjel még Orlandóban 250 dollárért húzta ki a fogát egy indiai „hentes". Ő a bal felső négyest, siratja, a norvégok meg a három (egy?) elvesztett pontjukat. A végeláthatatlan tömeg közel két órán át tartó elvonulását a sajtóközpont kellemes hűvösében várjuk végig, közben megnézünk egy Korea–Bolívia meccset (0–0) és azt mondjuk, hogy azért ezen a VB-n is játszottak már magyar (gól)színvonalon...



Június 24. péntek

Újra három meccses nap, szinte már hiányozna, ha nem így lenne, de elhiheti bárki, hogy 24 órából 270 percnyi tömény futball még akkor sem kevés, ha itt ezen a VB-n tényleg egymást érik a csodák. A *Zsiráf (Jackie Charlton)* derék írjeit



Mexikó leckézteti Orlandóban (2–1), a mérkőzés végén *Bonnerék* rájönnek, valószínűleg hasznosabb lett volna számukra, ha ezt az időt Disneylandben töltik élénk parolázás és ölelkezés közepette *Donald Kacsával* és *Mickey Mouse-zal.* San Franciscóban a brazilok oktatják futballra Kamerunt (3–0), *Romario* és *Bebeto* meglövi a maga menetrendszerű gólját, s most hozzátesz valamit a sikerhez *Marcio Santos* is egy szép csukafejessel. Feltűnik egy pillanatra a futballmatuzsálem *Roger Milla* is, szánjuk, sajnáljuk szegényt, ilyen fantasztikus múlttal már nem volna szabad égetnie magát. Estére marad régi EB-s barátainknak, a svédeknek a mérkőzése (őket már úgy nézzük, hogy akár taktikai utasításokat is tudnánk adni *Tommy Svenssonnak*), az égető nap miatt a lesüléstől aggódnia kétszeresen sem kell *Martin Dahlinnak*, részint mert bőrének megvan az alapszíne, részint mert a mérkőzést a detroiti fedett Pontiac Silverdrome-ban játsszák. A VB újsütetű sztárja fejel két parádés gólt, ezt *Tomas Brolin* még megtoldja egy tizenegyessel (3–1 a vége, az oroszok ellen), utóbbi talán csak azért, hogy törlesszen valamit a repülőjegy árából, amely Stockholmból az Államokba hozta.

Hívás otthonról, a változatosság kedvéért most a „Halló, péntek!", őket jobban szeretem, mint a vasárnapot, mert nem hajnalban keltenek... Pörzse Sándor igazán dicséretes módon még kérdezne is valamit a világbajnokságról (ráadásul tudom, hogy mint volt futballistát, őt kivételesen a válasz is érdekelné...), most azonban az én drága-derék Énekes Zoli kollégám fojtja belém a szót, mondván, nagyon érdekes lehet, amit mondok, de ő momentán azt szeretné a nagyérdeművel közölni, hogy feltétlenül látogassanak el a Hortobágyi lovasnapokra...

Éjféltájban egy papírlapot találunk az ajtónk alatt becsúsztatva, Bocsák Miki búcsúzik levélben, hajnalban Orlandóba kell utaznia. Ilyen a sportújságírók élete...



Június 25. szombat

Olyan régen élünk már Amerikában, hogy reggel Tamástól megkérdezem, milyen fordulatot hozott a mi Szomszédok című sorozatunkhoz leginkább hasonlító, errefelé szappanoperának hívott folytatásos tévészörnyűség legújabb fejezete tegnap éjjel, a Fox csatornán. Azt mondja, teljesen váratlan dolgok történtek, a férj megcsalta a feleségét, a feleség a férjét, a gyerek megbukott ötből az iskolában, úgy egyébként megvannak. Játszanak meccseket is persze, a változatosság kedvéért hármat. Szaúd-Arábia 2-1-re veri Marokkót, de senki nem szomorú, amit leginkább a marokkói szövetségi kapitány nyilatkozata igazol: *„Nem szomorkodom a vereség miatt, mert ez az egész arab világ győzelme volt..."* Játszanak egy európai szomszédrangadót is, Belgium–Hollandia (1–0), ezt is Orlandóban rendezik, azt hiszem, most *Advocaaték* töltötték volna szívesen az időt *Plutó kutya* társaságában. A nap szenzációja: Argentína–Nigéria (2–1) nem elsősorban az eredmény, mint inkább *Diego Maradona* fantasztikus gól utáni örömtánca miatt. Külön becsülendő ebben a dundi zseniben, hogy *Caniggia* gólja után rendez olyan fesztivált, mintha a bal felső sarokban kikötő labdán az ő névjegye fityegne. Kirohan a pályáról, szinte nekiront az egyik tévékamerának, amely premier plánban mutatja az arcát, s abban a pillanatban nincs ember, aki megjósolná: még néhány nap és újra Maradonáról beszél majd a világ...

A 215-ös úgy egyébként éli a maga életét, a tárgyak régen önállóan cselekszenek, szinte már várom, hogy a floridai almából facsart lével teli pohár az asztalról elinduljon az ágyam felé. Tamás papucsa a múltkor kiment a portára és behozta az újságot...



Június 26. vasárnap

A megszokott pirkadatkori ébresztő: itt fél öt, otthon fél tizenegy, és ha fél tizenegy, akkor „Halló, vasárnap!". Gyakorlatilag még alszom, így csak foszlányaiban rögzül *Simon V. Lászlónak* egy hozzávetőlegesen harminc kilométer hosszúságú mondata, amelynek a felénél már át is adom Tamásnak a kagylót, hallgassa innen ő tovább. Állítólag kíváncsiak arra, hogy mi a véleményünk a világbajnokságról, ezt azonban végül ők mondják el a stúdióból, mi viszont nagyon szorgalmasan adogatjuk egymásnak a kagylót és hallgatunk. A végén azért van egy kellemes meglepetés, a stúdióban vendég igazgató-főszerkesztőnk *Borbély Pál* is, aki biztosít róla, hogy azért olyan katasztrofálisan rossz munkát nem végzünk... Jólesik az ilyesmi, több mint két hét után...

Chicago, San Francisco és Los Angeles „játszik" ezen a napon. Az angyalok városában az amerikaiak először szembesülnek ama ténnyel, ami korábban náluk csaknem mindennapos volt, de már kezdték elfelejteni: egy futballmérkőzésen ki is lehet kapni. Az abszolút tévésztárrá előlépett *Tony Meola* gondosan „bevédi" a román *Petrescu* lövését a bal alsó sarokba (0–1), de ő legkülönbözőbb okokból akkora hős már itt az Államokban, mint a Holdra szállt *Armstrong*, így megbocsátják neki. Kolumbia is kezdi össze-



Milla apó, a futballmatuzsálem



Tony Meola akkora hős az Államokban, mint a Holdra szállt Armstrong

szedni magát (2–0 Svájc ellen), de ez az ég világon semmit nem változtat azon, hogy *Valderramáék* vitathatatlanul a VB nagy bukottjai. Bukás és bukás között néha nehéz különbséget tenni, de csekély erőfeszítéssel azért lehet, ott vannak például a görögök, akik ezen a napon 4–0-ra kapnak ki Bulgáriától, s ezzel bizonyítják a világnak, hogy nem csak az általuk kivert magyar válogatottnak nem lett volna keresnivalója a VB-n, de nekik sem...

Nem nagyon sajnáljuk őket, inkább magunkat siratjuk, hogy tőlük voltunk képesek kikapni a VB-selejtezőn...



Június 27. hétfő

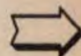
Újra utazunk, no de *Marco Polo* 1994-es követőiként ebbe már nincs különösebb, ami meglepő. Most Detroit a cél, az autók városa, ahol a csodák összegződve várnak ránk: a VB egyetlen fedettpályás stadionja a Pontiac Silverdrome, no meg a brazilok... A kettő így együtt olyan a férfiember számára, mintha Hawaiiban egy luxusszálloda elnöki lakosztályában tölthetne el egy napot *Cindy Crawforddal.* Számunkra marad egy indiai taxisofőr, aki két és fél detroiti napunk állandó útitársa lesz, s akinek „aranyban fizetünk" azért, hogy a szállótól irdatlan távolságban lévő csodastadionig szállítson először minket. Igaz, ami ott vár, az minden pénzt megér. Éppen a brazilok edzenek, s miután jó fél órán át szájtátva csak azt bámuljuk, hogy emberi tehetség, elme, agy, kéz, körző és vonalzó hogy álmodhatott egy ilyen futballpályát a földre, már ott is vagyunk közöttük, ami körülbelül a katarzissal egyenlő. Tamás a sajtóközpontban már amúgy is ejtett néhány nagy zsákmányt *(Cubillas, Telé Santana,* még nekem is jutott egy, *Trevor Francis).*

Az álmodozások korát a csoda konkrét megjelenése váltja fel, annyit „brazilozunk", amennyit csak tetszik, mert ez egy olyan nép, egy olyan csapat, amely igenis szereti, ha szerepelhet, nyilatkozhat, az érdeklődés fókuszpontjába kerülhet. A csodákat nehéz felülütni, így aztán egy VB-n van olyan, hogy maga a műhelymunka nagyobb hatást tesz az emberre, mint az előadás, az, hogy közben játszanak egy Spanyolország–Bolívia (3–1) és egy Németország–Korea (3–2) meccset, a nap igazán mellékes, mondhatni elhanyagolható eseményei közé soroltatik.



Június 28. kedd

Újra menni kell, ma detroiti meccsnap van, s azt már tapasztalatból tudjuk, hogy itt egy stadionba nem érkezhet eléggé korán az ember... Négy órával a kezdés előtt kint vagyunk, ami újabb „beesett" sztárinterjúk sorával kamatozik, s mire ezek elkészülnek, már el is kezdődik a csarnokban a nagy gála, amely... (mert ilyen fantasztikus fordulatokat tud produkálni az élet!) a VB eddigi talán leggyengébb meccsét hozza. Brazília–Svédország (1–1), amely tulajdonképpen akár nagyon jó parti is lehetne, itt azonban van egy, a vereségtől remegő svéd, s egy abszolút magabiztos, ám csak a döntetlenre figyelő brazil csapat. Úgy bánnak egymással, mint a szerelmesek a nászéjszakán (hatalmas a barátság, csak senki meg ne sérüljön...). *Kennet Andersson* pattint egy bravúrgólt *Taffarel* hálójába, ám mielőtt a svédek még futballtörténelmük egyik legszebb álmát kezdik el szövögetni, *Romário* hajlandó lépni kettőt, s amikor ő ezt teszi, akkor annak általában gól a vége... Gyorsan vissza a sajtóközpontba, ahol tartunk egy magyar félórát: minden szentimentalizmust mellőzve megállapítjuk, valahol azért az az élet nagy ajándéka, hogy öt magyar sportújságíró (ekkor találkozunk először a népszabadságos *Hegyi Ivánnal* és a „blikkes" *Kiss Lászlóval, Gulyás Laci* meg már



amúgy is régi útitársunk az amerikai túrázgatáson...) Amerikában, a világ legszebb stadionjának tövében arról beszélgethet, hogy milyen remek játékos is ez a Romário... Megtárgyaljuk még, hogy nagy nap volt ez a mai, az első olyan a VB-n, amikor négy meccset játszottak. Volt New York-ban egy sima 0–0, amely az íreknek a továbbjutást, a rendkívül szimpatikus, de ezen a VB-n balszerencsés norvégoknak a búcsút jelentette. Washingtonban az olaszok „előre megjósolható módon" gondosan leikszelnek (1–1) Mexikóval, majd bolondok lennének kockáztatni a biztos továbblépést! Azt viszont nagyon sajnáljuk, hogy a brazil–svéddel egyidőben lejátszott Oroszország–Kamerun nekünk kimaradt, hiszen a VB eddigi gólcsúcsát (6–1) hozta. Érdekelt volna az is, mitől álltak fel az oroszok, de legalább ugyanúgy, hogy mi lehetett az oka Kamerun teljes összeomlásának. *Szalenko* rúgott egy ötöst, s ezzel átírta a mindenkori VB-k góllövőlistáját.

Amikor lefújják a két találkozót, még senki sem tudhatja, hogy az elkövetkező néhány óra a VB egyik legnagyobb szenzációját produkálja majd, az isteni argentint, *DunDiegót* (nem hiszem, hogy bárki ne tudná kiről van szó...) a doppingvizsgálaton fülöncsípik, s miután neki annyi vaj van már a fején, hogy azzal ebben az amerikai hőségben közlekedni nem lehet, senkit nem lep meg igazán, hogy a vizsgálat eredménye pozitívnak bizonyul...

Már jóval elmúlt éjfél, amikor az egyik ágyról átszólok a másikra Tamásnak, mondván: *„Tegyél már be valami jó kazettát..."* Legyint, s azt mondja: *„Kicsit fárad a szerkesztő úr, a magnó otthon van New Jerseyben..."*



Június 29. szerda

Minden detroiti kakas javában alszik még, amikor kelünk, gyors diktálás, de már úgy, hogy közben a szálló előtt áll a taxi. Valahogy feltuszakodunk a gépre, szinte már kifejezett aggódással, mi vár bennünket a Quality Innben. Ott a személyzet úgy fogad, mint a család a munkából hazatérőket, részletesen elmeséljük, mit láttunk Detroitban. Őket jobban érdekelné ugyan, hogy találkoztunk-e *Lee Iacoccával,* a Chrysler mindenható urával, mint hogy bizonyos *Romario* és *Brolin* nevű urakról tartunk nekik kiselőadást, de esküszöm, hogy az épülésükre tesszük. Tamásra bízom őket, én rohanok a 215-ösbe, ahol az ESPN nevű sportcsatornán már javában gyűri egymást Marokkó és Hollandia, de a végén rájövök, nyugodtan beszélgethettem volna tovább a „családdal", mert az Oranje egy katasztrofális rossz meccsen nyer 2–1-re. A nap történése még, hogy a belgák kikapnak Szaúd-Arábiától (0–1), no de nem árt nekik, néhány nappal a világbajnokság előtt volt okuk örülni, amikor a magyarokat verték...

Megtalálom a magnót (tényleg „itthon" hagytuk), s amikor néhány óra múlva Tamás is „hazatér", a magyarokról és a belgákról továbbgondolkozva a magunk számára érvényes tendenciát a Pa-Dö-Dö-lányokkal teljes összhangban vonjuk le: *„Miért van az, hogy mi mindig operettbe menekülünk..."*



Június 30. csütörtök

Szinte alig van dolgunk, lógunk, lazítunk, semmitteszünk, hiszen túl a napi adag megírásán ma csak két meccs vár ránk. Ráadásul a csoportmérkőzések zárónapja van, ilyenkor már egy időben kell kezdeni a találkozókat, ez az átkozott amerikai tévé azonban úgy van kitalálva, hogy az éppen közvetített Argentína–Bulgária összecsapás közben egy inzerten mindig megjelenik, hogyan állnak Bostonban a görögök Nigéria ellen. Bizonyos szempontból lelövik a poént, hiszen futballt szerető ember a végeredmény tudatában nem néz végig egy meccset, de az argentin–bolgár olyan, hogy az mindenért kárpótol. Most részint a végeredmény meglepő volta (0–2), részint *Sztoicskov* fantasztikus futballja okán.

A görögökre sok szót vesztegetni felesleges, kikapnak 2–0-ra Nigériától, így szerzett pont nélkül 0–10-es gólkülönbséggel utazhatnak haza az Akropolisz földjére.



Július 1. péntek

A világbajnokság első szünnapja. Annyi a restanciánk, hogy azt se tudjuk, hol kezdjük őket felszámolni. A leghasznosabbnak az látszik, ha mintegy három órára kivonulunk a szobából, s átadjuk a terepet a takarítónőnek, aki olyan boldogsággal vetődik a feladatra, mintha neki nem éppen az lenne az érdeke, hogy soha ne kelljen bejönnie ide. Beugrunk hát az igazán közeli, mintegy „negyven dollárnyira" lévő Broadway-ra, de sajnos nem a nézelődés, a szájtátás és az Amerikára való rácsodálkozás okán. Részint azért, hogy megkeressük a Malév-irodát, s megkérjük őket, hogy ugyan röpítsék már haza ezt a mintegy ötkilós csomagot, amelyekben egyes-egyedül újságkivágások, csapatfotók, műsorfüzetek és minden olyan egyéb újságkészítéshez szükséges rekvizítum található, amely vélhetően segíti az otthoniak munkáját. Azt a munkát, amelynek derékhada rájuk hárul, minden látványos feladattól gondosan megkímélve, 0–24 óráig robotolva húzzák az igát és végzik a háttérfeladatokat azért, hogy nekünk (pontosabban az olvasónak!) minden jó legyen, minden sikerüljön. Nem tudunk nekik eléggé hálásak lenni, s bár naponta tartjuk a kapcsolatot, most, amikor ezeket a sorokat írom, úgy érzem, a minimum, hogy köszöne-



Diego, már hiába az ima!

tűnknek dokumentált nyoma is maradjon. A Malév-iroda öt perccel érkezésünk előtt természetesen bezárt, itt három napos fergeteges ünnepre készül az ország, amely ugyan július 4-re, hétfőre esik *(Independence Day – A függetlenség napja)*, de az amerikaiak szeretik mindennek megadni a módját. Dolgavégezetlenül botorkálunk tehát tovább, bár az iroda székhelye, a Rockefeller Center örök emlék marad, beugrunk viszont Tamás egyik törzshelyére, a sarkon lévő újságoshoz, aki azt a célt tűzte ki maga elé, hogy az öt földrészen megjelenő valamennyi újságot összezsúfolja ehhez képest cseppnyi boltjában. Egy hajnali újságkézbesítő terhe csirketoll ahhoz képest, amilyen súllyal távozunk, otthon viszont meglepetések sora vár. Részint azért, mert a szoba olyan pompásan tiszta és rendes, mint amikor beköltöztünk, részint mert feltűnik gyerekkori barátom, *Fóti Tomi,* akit 1956-ban hoztak ki magukkal a szülei a Rákóczi út 56-ból a Fifth Avenue-ra, s azóta mondhatni egész jól elboldogul itt. A Reuternél és az UPI-nál, valamint vagy tíz tévé- és ugyanennyi rádióállomásnál eltöltött éveinek köszönhetően hozzávetőlegesen negyedóra alatt hozza működésbe azt a lap topot (ha valaki nem tudná, ez egy hordozható komputer, amelybe az ember begépeli a cikkét, összeköti a telefonnal, majd ugyanaz a cikk egyszer csak megjelenik a Visegrádi utcai számítógépek képernyőin is), amely eddig számunkra működőképtelennek bizonyult. Ha tőlünk azt kérik, hogy Amerikát úgy, ahogy van, helyezzük át Ázsiába, hamarabb teljesíteni tudjuk, mint hogy ebbe a komputerbe életet verjünk. Tominak ez semmi, sőt azt mondja, fogalma nincs, mi ebben a nehéz... Mielőtt kifejtenénk neki bővebben (mármint, hogy mi ebben a nehéz...) elmegy, de miután a masina ettől a pillanattól kezdve hibátlanul működik, megállapítjuk: Fóti Tomi a Rákóczi út 56-ból történelmi küldetését maradéktalanul teljesítette.



Július 2. szombat

Kezd élesbe fordulni a játék, a legjobb tizenhat között már az a tét, hogy a találkozód lefújása után hazautazol-e vagy itt maradsz... A németek a csodálatos „nagypapának" *Rudi Völlernek* köszönhetően (az ügyben persze játszik némi szerepet bizonyos *Jürgen Klinsmann* is...) 3–2-re verik a belgákat, a spanyolok pedig olyan simán Svájcot (3–0), hogy azt ők legalább annyira nem értik, mint a világ... A tényen azonban nem változtat, a belgák önmagukról tulajdonképpen szép emlékeket hagyva már a közelgő vakációra gondolhatnak, Svájcnak pedig meglehet az az elégtétele, hogy egyáltalán nem szerepelt le ezen a VB-n, tőlük az igazi nagy kiugrás úgyis az Európa-bajnokságon várható...



Rudi Völler, a csodálatos „nagypapa"



Július 3. vasárnap

A Maradona-botrány után a kis zseni a románok ellen délután Los Angelesben nem léphet pályára, mégis ott van a meccsen – az argentin tévékommentátor-állásban. Nélküle is a torna eddigi kiemelkedően legjobb mérkőzését játssza a két válogatott, a románok felállítják azt a világcsúcsot, hogy 3–2-re nyernek a világbajnoki címre is esélyesnek tartott Basile-csapat ellen – egy szál csatár nélkül... Az argentinok mennek, nyomnak, támadnak, mint a fergeteg, de semmit nem tudnak kezdeni a hátul nagyon szilárd és magabiztos sárgákkal, azok pedig ahányszor átjutnak a felezővonalon, gondosan rúgnak is egy-egy gólt. *Maradona* a lelátón szörnyűlködik, s kap néha hisztérikus rohamokat, egy másik argentin világsztár, bizonyos *Caniggia*, könyöksérülésre (!) hivatkozva a kispadon ülve nézik végig csapata vergődését és búcsúját a VB-től. Közel sem ilyen jó meccsen (Szaúd-Arábia–Svédország 1–3) tulajdonképpen papírforma eredmény születik, ama nagy tanulsággal: a háromkoronásokra figyelni kell...

Úgy egyébként minden megy a maga útján, a közért ma meglehetősen romos állapotban várt bennünket, nehezen viselte az ünnepek előtti rohamot, kiderült, egy amerikai szupermarketet is ki lehet fosztani... Vannak pultok, amelyek üresen árválkodnak, csirke egy szál se, Istenben boldogult Királyhegyi Pali bácsinak most ezért igazán nem kellene hazautaznia...



Július 4. hétfő

Olyanok az utcák, mint nálunk karácsonykor, minden üres, minden csendes, szinte már azt várjuk, hogy hullani kezdjen a hó... Amerika ünnepel, de ezt a maga módján, a maga totalitásában most például tökéletes visszavonultsággal tüntetve és ötven fokos hőségben teszi. Kimegyünk a mexikóiak edzésére a Giantsba, ami igazán kamatozó befektetés, hiszen újabb interjúkat, feldol-



Egy káprázatosan futballozó kapus: Jorge Campos



gozható témákat jelent, no meg egy káprázatosan futballozó kapussal való megismerkedést, akit *Jorge Camposnak* hívnak, s az a mániája, hogy néha a mezőnyben is szokott mexikói válogatott lenni... Ha nem tudnánk, hogy egyébként véd, azt hinnénk, ő a közép-amerikai ország nemzeti tizenegyének centere! Az edzés után sajtóközpont, ott a tűzfal nagyságú tévéképernyőkön már javában tépi egymást Hollandia és Írország (2–0). A hollandok kezdenek magukra találni, a továbbjutásukhoz azonban elengedhetetlenül szükséges egy „pisztrángmozgású" Questra nevű labda, amely bolondot csinál az ír kapusból, *Pat Bonnerből.* A nap szenzációja azonban Brazília–USA mérkőzés, a futballvilág Brazíliáért, egy nemzet, jelesül a hazai a sajátjaiért szorít. Előbbinek a VB további színvonala miatt fontos, hogy igaza legyen, utóbbi pedig futballistáival önmagát is szeretné tovább ünnepelni egy kicsit. Az elképzelhető legjobb eredmény születik, *Bora Milutinovics* csapatát nem verik agyon, sőt, *Bebeto* pöccint egy gólocskát, a brazilok 1–0-ra nyernek és ez az eredmény az amerikaiak számára szinte a győzelemmel ér fel. Elementáris ünneplés kezdődik a pályán, *Meoláék* talpig amerikai zászlókba burkolózva búcsúznak a VB-től és a közönségüktől. Ők erejükön felül teljesítettek, esetük az *„így ki lehet esni..."* tipikus példája.

Az est fénypontja egy gigantikus tűzijáték, amelyet a Macy's Áruház prezentál a New York-iaknak, de egyben az egész országnak is. Gyönyörű, és ami a legfontosabb, a mi augusztus 20-i parádénkhoz hasonló, de a különbség a kettő között körülbelül annyi, mint Amerika és a pöttynyi Magyarország között.



Július 5. kedd

Az ünnep utáni hangulat nem érződik a VB-n, sőt most, hogy körvonalazódik a legjobb nyolc mezőnye, már az is VB-lázban ég itt, aki eddig azt hitte: ezt a játékot is baseballütővel játsszák. Az olaszok három percnyire vannak önmaguk megsemmisítésétől és egy óriási világbotránytól, de aztán a világbajnokságot a Nigéria elleni összecsapás 87. percében elkezdő *Roby Baggio* leszállítja őket arról a repülőgépről, amelynek légcsavarjai már pörögnek, s amely Róma felé vette volna az irányt. 2–1-re nyernek, s abszolút hidegen hagyja őket hirtelen támadt nagy boldogságukban, hogy a Giantsban közben lejátsszák a nagy játék első olyan összecsapását, amelyen hosszabbítás és tizenegyes rúgások is vannak. A VB egyik meglepetéscsapata, Bulgária jó szokásához híven rábízza *Sztoicskovra,* hogy szerezzen vezetést, azt azonban egy nemzet kollektíve sem tudja megakadályozni, hogy bizonyos *el-Sarif* nevű bíró megmagyarázhatatlan okokból ne ítéljen ellenük tizenegyest. Gyorsan kialakul az 1–1, hogy aztán egészen a hosszabbítás végéig már ne is változzon. A büntetőkkel való döntés fantasztikus igazságtalansága újra kísért, a mexikóiak sorozatban hibáznak, a végén egy tarfejű úr, bizonyos *Lecskov* viszont nem: úgy vágja a labdát szegény kis *Campos* kapujának bal felső sarkába, hogy az ugyan eddig is utált védeni, de ezt követően szerintem fegyverrel sem lehet újra a lécek közé kényszeríteni.



Július 6. szerda

Szemezgetjük az eseményeket és a mezőnyt, mint az iskolásgyerek az otthonról, uzsonnára hozott szőlőt. Aszúnak bizonyul tehát a legjobb nyolc: Németország, Brazília, Svédország, Románia, Spanyolország, Hollandia, Bulgária és Olaszország. A többi elhullott, lepergett, ki ilyen, ki olyan ízt hagyva maga után. A kiesettek már javában csomagolnak, akik maradnak és folytatják, vagy új várost és új szállodát keresnek maguknak, vagy vannak annyira szerencsések, hogy már megszokott helyükön készülhetnek tovább. A világbajnokság egyetlen hármas szünnapjának első huszonnégy órája számunkra is az összegzésé: láttunk megszámlálhatatlanul sok meccset, gyönyörű és elkeserítően csúnya gólokat, teleírtunk annyi papírt, hogy a Fűzfői Papírgyár nyugodtan a reklámembereinek szerződtethetne bennünket, családtagok lettünk egy szállodában és egy közértben, utóbbiban a pénztáros kislány a múltkor mesélte, hogy a nagymamája, akit az ideérkezésünkkor vittek be a kórházba, már túl is van az operáción, sőt hazajött és egészségesebb, mint „újkorában"...



Július 7. csütörtök

Meccs nincs ugyan, munka annál több: otthonról hívnak Labdarúgás–S10 ügyekben, készíteni kell a következő számot, amolyan koprodukciós helyi és távszerkesztéssel.



Az aszúnak valóhoz: Romário, R. Baggio, Bergkamp és Klinsmann



Az otthoni VB-stáb vezetőjével, *Török Péterrel* is váltunk néhány szót, elmondjuk, hogy milyen VB-t látunk mi, ő elmondja, hogy milyet látnak ők, húszéves együttdolgozás után meglepő lenne, ha bármiben is különbözne a véleményünk. Kiugrunk a sajtóközpontba, összeszedünk egy IFA teherautóra való papírt, a 215-ösben ebből annyi van, hogy szerintem tűzvédelmi okokból pillanatokon belül ki fognak innen bennünket költöztetni.

Este (nagy nap ez a mai!) vendégségbe megyünk. New Jersey *Hoboken* nevű kerületében boldogtalankodik pillanatnyilag a mi Kiss Laci barátunk egy távoli rokonánál, aki – miközben ontja lapjának a cikkeket – szorgalmasan hallgatja *Irén nénit*, aki '56 óta él itt, de mindhármunk hihetetlen szerencséjére nem felejtette el, hogy kell kifogástalan borjúpörköltet készíteni nokedlival...



Július 8. péntek

Tamás roppant szigorú és határozott, azt mondja, nem megy tovább, hogy itt csak henyélünk, meg kéne írni a háromszázhuszonnyolcezredik cikket is. Én úgy vagyok vele, hogy keresem az ábécé betűinek azon csoportosítási és variálási lehetőségeit, ahogy innen, Amerikából még egyszer sem raktam össze a betűsort, ám ilyen megoldásra nem lelek, így mint Klinsmannék, én is „szabadnapot" engedélyezek magamnak, és a megszokottnál két órával később írom csak meg a napi adagot. Közben jelentkezik elmaradhatatlan útitársunk a Halló, péntek! Most magával *Lagzi Lajcsival* vitatom meg a VB további esélyeit, ő megígéri, hogy egyszer, csak és kizárólag eltrombitálja nekem az *Il Silenziót* (összehasonlíthatatlanul jobb, mint amikor a csíkos gatyájáról énekel...), Tamás borzalmasan sajnálja, hogy ebből kimaradt, de úgy kell neki, már megint hasa vitte bűnbe: a közelben narancsos csirkét evett a kínaiaknál.

Erre meg én mondom: akkor már inkább a... *„Van nekem egy csíkos gatyám..."*



Július 9. szombat

Ez már a dráma végkifejletéhez közeledő napok egyike. Maradt a porondon nyolc csapat, abból ma pályára lép négy, s a kezdést jelző sípszó után legfeljebb két és fél órával közülük kettő már tudni fogja, hogy a vasárnapot, de legkésőbb a hétfőt már újra otthon tölti... A kvartettből először a spanyolok kényszerülnek rádöbbenni eme nem igazán simogató-hízelgő tényre, miután elkövetik azt a hatalmas hibát, hogy három perccel a vége előtt számításon kívül hagynak egy *Roby Baggio* névre hallgató futballistát... Ő a VB-n felvett új szokása szerint a 87. percekben szokta rúgni a gólját, így tesz most is, a kis bohém *Signori* indítása után másodszor veszi le a már hazafelé induló repülőgépről a squadra azzurrát. *Sacchi* szívéről akkora kő esik le, hogy annak néhány darabjából újra lehetne építeni a milánói Scalát. Most már történhet az olaszokkal bármi, ő többre vitte, mint elődje, *Vicini* 1990-ben, pedig akkor Itália ege alatt játszották a világbajnokságot. A spanyoloktól, ha nem is igazán fájó szívvel, de nagy barátsággal elköszönünk, s aztán azért szorítunk, hogy így vagy úgy, de a brazilok verjék meg a hollandokat, mert azért mégis csak másként fest a legjobb négy mezőnye, ha annak az egyetlen, még versenyben lévő dél-amerikai csapat is tagja. 2–0-ig minden simának látszik, aztán a tulipánok nyiladozni kezdenek, 2–2-re felállnak, amely kisebb katasztrófát jelent Rióban és itt, Amerikában a brazil kispadon. Jön azonban *Branco* és egy káprázatos szabadrúgással a négy közé lövi az „aranyzöldeket", 3–2 a vége. *Romário* úgy köszönhet el a találkozó végén klubtársától, Ronald Koemantól, hogy legközelebb majd a Barcelona edzésén találkoznak... Ő még marad egy kicsit, dolga van, világbajnokságot kell nyernie...



Sacchi megkönnyebbülhetett – egy időre...



Július 10. vasárnap

„Hazai" meccs van, ami számunkra azt jelenti, hogy „hajnalban" már kint vagyunk a Giantsban, most nem is titkolván abban reménykedve, hogy a négybe jutásért küzdő németekkel egykori és mai világhírességek sora is érkezik. A hátralévő napokra fel kell töltekeznünk interjúalanyokkal. Nem is kell csalódnunk, egy hétre való „exkluzívot" gyűjtünk össze, aztán most először találkozunk *Knézy Jenővel*, aki olyan barna, hogy lassan beállhatna a brazilok közé játszani, viszont nem húzták ki a fogát... Maga a meccs már távol van a lenyűgözőtől, közel hetvenezer ember nézi döbbenten a németek agóniáját. A Nationalelf vezet ugyan, de aztán a bolgárok két perc alatt VB-történelmet írnak (1–2). *Berti Vogts* pedig rájön arra az igazságra, hogy némileg felelőtlenség egy világbajnoki címet védő válogatott kispadjára leülni, különösen akkor, ha ott az elődöt *Franz Beckenbauernek* hívták...

A nap másik mérkőzésén véget ér a románok VB-románca. Hosszú időn át úgy fest: most is nyernek, de aztán bizonyos *Kennet Andersson* szétfoszlatja álmaikat, s ha mást nem, legalább egy tizenegyespárbajt elintéz a kék-sárgáknak. A ren-



Ravelli Belodedici tizenegyesét ölve jutott a csúcsra

des játékidőben 2–2 az állás, következnek a büntetők, ebben már a vakvéletlené, no meg a kapusoké a főszerep. Utóbbi kategóriában a svédek 1-ese, *Thomas Ravelli* ér a csúcsra; amikor kiüti *Belodedici* lövését, Stockholmban félreverik a harangokat...

Kialakult hát a legjobb négy mezőnye. Olaszország hihetetlen szerencsesorozat eredményeként, Brazília, mintegy a világ kollektív óhaját valóra váltva, Svédország és Bulgária viszont abszolút váratlanul sorolt az elithez.



Július 11. hétfő

„Alszik" a VB, most két napot pihenhetnek a csapatok, mármint az a négy, amelynek egyáltalán még van valami dolga az Államokban. A világ a bolgár csodát tárgyalja. Mi inkább arra lennénk kíváncsiak, hogy kiket igazoltak otthon az NB I-es csapatok (úgy látszik, az ember nem tud olyan világsztárokat felvonultató gálán részt venni, hogy azért ne érdekelje: mit vetítenek a „sarki kis piszkosban"...), meg aztán ennyi idő elteltével egyszer már azt is meg kéne nézni, milyen ez a New York valójában, mert képeslapokról már éppen eleget láttuk... Egy röpke sétánál többre mégsem telik, bevesszük magunkat kicsit a *Canal Street* Pekinget idéző forgatagába, de óra múltán úgy érzem, a világ nem ezért az utcáért szereti New Yorkot... A föld pillanatnyilag legmagasabb épülete (nincs kétségem afelől, ha lesz ennél is magasabb, azt szintén New Yorkban építik...) a World Trade Center viszont lenyűgöző. Ilyet közönséges, egyszerű halandó képességeivel megtervezni és felépíteni nem lehet, no de azt már megtanultuk, hogy New Yorkban az ember fogadjon el mindent úgy ahogy van, úgy ahogy lát, de ne csodálkozzon, és semminek ne keresse az okát... A legkevesebb, hogy a felhőkkel farkasszemet néző épület egyik emeletéről vonat indul például New Jersey felé is, amelyet természetesen kipróbáltunk, részint azért, mert máskor nemigen szoktunk vonatozni, részint mert egy dollárért hazavisz.



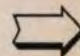
Július 12. kedd

Látszólag ma sem kell csinálni semmit, de ez mindig a legrosszabb, hiszen messze a legtöbb munkával jár... Mi volt, mi van, mi következik, csupa-csupa olyan kérdés, amelyből a végén ilyen vagy olyan formában, de valamilyen írás születik. Most például a bolgárok edzését szeretnénk megnézni, de gyorsan kiderül, hogy ennél az is könnyebb lenne, ha *Clintonékhoz* jelentkeztünk volna be uzsonnára. Ott, ha mással nem, az elnöki macskával *„Zoknival"* találkozhatnánk, itt futballistának a színét sem látni. Most vagy nagyon nagy emberek lettek hirtelen, vagy ezek tényleg a döntőre készülnek... Egy hónap alatt összesen nem láttunk annyi rendőrt és biztonsági ember Amerikában, mint amennyi a Giantsban a bolgár tréning zavartalanságát őrzi. Az egyiket megpróbáljuk egy Nemzeti Sport karórával „korrumpálni", a jámbornak fülig szalad a szája, százszor megköszöni az órát, aztán mutatja, hogy merre van a kijárat... Pedig nem azért adtuk neki, mert szép volt, mint *Robert Redford*, vagy okos, mint *Oppenheimer... Sztoicskov* helyett beszélgetünk viszont a blikkes Kiss Lacival (elvégre ő is futballista volt...), aki azt mondja, hogy *Királyhegyi Pali bácsi* egyszer, amikor Amerikában volt, csirkét vacsorázott, utána pedig...



Július 13. szerda

Ez már az elődöntők napja, a futball visszakerül Amerikában elfoglalt trónjára. Fantasztikus, hogy egy hónap alatt milyen népszerű lett itt ez a korábban leszólt, semmibe vett játék. Korán kelünk, részint mert dolgozni kell, részint mert ma van a VB-búcsú a Giantstól. A stadiontól, ami a „harmadik otthonunk" lett, nem lehet csak úgy tessék-lássék módon elköszönni. A sajtóközpontban észvesztő a forgalom, látni, hogy a VB-ről tudósító újságírók fele ide jött, míg a másik a nyugati parton, a Los Angeles-i helyszínt választja. „Fél Olaszország" a lelátón szorong, amikor a squadra azzurra gyűrni kezdi a bolgárokat, akik kezdetben flegmatikus nyugalommal tűrik ezt s úgy játszanak, mintha ők lennének a mérkőzés esélyesei. Amire nem számítanak (pedig egy világklasszis esetében erre mindig számítani kell...) az *Roby Baggio* másfél órás – maradjunk a realitásoknál: 15 perces... – varázslata. A mérkőzés tulajdonképpen egy fertály óra alatt lejátszódik, az első félidő utolsó negyedórája a végeredményt is kialakítja. Először a lófarkas csavar egy káprázatos gólt



a bal alsó sarokba, aztán hogy ne maradjon páratlan az álomgól, megismétli ugyanezt a másik oldalról is. A lelátó képe olyan, mintha Róma és Milánó teljes lakosságával népesítették volna be, pedig csak egy New York-i kerület, a *Little Italy* vonult ki testületileg. Még azt a bűnét is megbocsátják Robynak, amit soha életében nem követett el, a Milan-szurkolókat most teljesen hidegen hagyja, hogy úgy egyébként a Juventus színeiben szokott nekik gólokat rúgni. Nem hiszem, hogy *Paolo Rossi* óta volt népszerűbb ember Itáliában, szinte már várom a hírt, hogy csak úgy, mint az egykori államelnök *Pertini*, őt is unokájává fogadja valaki az olasz kormányból. A bolgároknak csak egy tizenegyes gól erejéig van válaszuk az olasz futballreneszánszra. A fordulás után már érezni: nekik ennyire tellett, nincs már bennük több, így is emlékezeteset teljesítettek. A vége (2–1) olyan, mint egy hatalmas karnevál, Olaszországot egy pálcikavékony kis futballzseni jószerivel egyedül vitte be a fináléba, nem csodálnám, ha ő ajándékba kapna egy kockát a Giants füvéből, amelyet tipikus amerikai módra holnap már árusítani kezdenek...

A másik ágon kevesebb az érzelem (bár ahol a brazilok megjelennek, ott ennek hiányáról sohasem lehet beszélni...), annál több a szikár futballvalóság: legyenek bármilyen higgadtak, fegyelmezettek, s egyben hihetetlenül kellemetlen ellenfelek a svédek, a brazilok menetrendszerű egy góljával ők sem tudnak mit kezdeni... *Romário* csaknem végzetes módon elmulat ugyan egy leírhatatlan helyzetet az első félidőben, de aztán érzi, hogy tartozik, így a fordulás után egy jobb oldali beadásra pontosan akkor érkezik, amikor egy világklasszisnak érkeznie kell, és bebólintja a seleção-t a vasárnapi döntőbe (1–0).

A világ elégedett lehet, egy VB-n ugyan a résztvevőknek nem lehet előírni, hogy kinek szabad és kinek nem döntőbe jutni, de azért valljuk be, bármilyen remek volt is egy hónapon át a svéd és a bolgár válogatott, azt azért megemlegette volna a futballtörténelem, ha ők játsszák az 1994-es VB-döntőt... Oda végül azok jutottak, akiknek ott a helyük. Annak ellenére, hogy az olaszoknak öt mérkőzésen összesen ha volt egy jó félórájuk, akkor már elnézőek vagyunk velük szemben, Brazíliában



A 215-ös házőrzője

pedig a Romário vezérelte csapat láttán is jogos lehet az emberek nosztalgiája a *Garrincha, Didi, Vava, Pelé, Zagallo* csatársor iránt...

A 215-ösben annyi a változás, hogy mától hárman osztozunk a szobán. Tamás Laura nevű lányának vett egy plafonig érő csupaplüss VB-kutyát, amelyik szabályos futballszerelésben, USA feliratú mezben feszít, lábáról a labda kevesebbszer pattan el, mint néhány aktív futballistáéról.

Most már nyugodtabb szívvel hagyhatjuk itt a szobát (New Jersey korántsem veszélytelen környék...), van, aki vigyáz a házra...



Július 14. csütörtök

New Yorktól elköszönt a VB, a Giantsot bezárták, a sajtóközpont nyitva van még ugyan, de körülbelül olyan képet fest, mint egy kultúrház nagyterme egy fergeteges szilveszteri buli után január 1-jén, úgy délután fél 4 körül... Tipikus amerikai történet: mától árulják a pálya füvét, vehetsz belőle egy gyufásskatulyányira valót éppen úgy, mint ha akarod, az egészet... Ki tudja, mikor játszanak itt újra olyan futballmeccset, ahol nem a tojáslabdás sztárok, hanem *Ray Houghton, Roby Baggio, Jürgen Klinsmann, Hriszto Sztoicskov* vagy akárcsak egy pici mexikói kapus, *Jorge Campos* ejti ámulatba a népet.

Mindegy, volt ilyen is, ez ma már történelem. New York és New Jersey is visszavonhatatlanul bevonul a nagy futball-lexikonokba, s ha valaki egyszer majd kíváncsi lesz arra, hogy mi történt itt 1994. június 18. (Olaszország–Írország) és július 13. (Olaszország–Bulgária) között, az csak fellapozza és kiolvassa belőlük. A hangulatát azonban képtelenek lesznek visszaadni azok a lapok, igaz New Yorknak vagy New Jersey-nek a hangulatát igazán visszaadni élő embernek még sem tollal, sem írógéppel, sem fényképezőgéppel, sem videókamerával nem sikerült.

Délután bemegyünk New Yorkba, de újra csak az újságosnál kötünk ki, aki felajánlja: ha ennyire érdekel bennünket az üzlet, beszállhatunk részvényesnek vagy csak egyszerű csendestársnak. Köszönjük, de csak újságot kérünk, sietni kell haza, mert várnak a napi ügyek, írni kell, s várható néhány telefon is. Előbbi ma már a kifejezetten nyűglődős, utóbbi az örömteli, a lélekkarbantartó kategóriába tartozik, no de az élet Amerikában sem más, mint bárhol a világon: munka és szórakozás, gyűlölet és szerelem úgy egészíti ki egymást, mint amikor a festő a kéket a sárgával keveri össze, és zöld lesz belőle...



Július 15. péntek

Már a döntőre készülünk, mert valljuk be, a bronzcsata, csakúgy, mint a világot, minket is hidegen hagy kicsit... Azt amúgy kötelességből lejátsszák a csapatok, de különösen amióta a vesztes ugyanazt az érmet kapja, mint a győztes, sok teteje nincs az ügynek. A finálét viszont visszafogott lélegzettel várja a világ. Erre tényleg készülni kell...

Tőlünk akár már kezdhetnék is (a VB-n jelentéktelen magyarságunkat kicsit megcirógatja a tény, hogy *Puhl Sándor* fúj a végjátékban...) testileg-lelkileg készen állunk, ha *Sacchi* vagy *Parreira* szólna, egy negyedórára akár a csapatba is beszállhatnánk.

Tamás ennek fizikai alapjait úgy teszi le, hogy meglátogatja kínai barátait, a narancsos csirkéseket. Elmagyarázza nekik, hogyan kell pálcikával enni...



Július 16. szombat

Még New Yorkban élve, még egy világbajnokság fantasztikus forgatagától bódultan is vannak olyan napok, amikor tulajdonképpen nem történik az égvilágon semmi. Ilyenkor az emberen egy végtelen csüggedés és honvágy lesz úrrá, és megesküszik minden égi szentre, ha egyszer hazaér, mindenképpen újrakezdi az életét... Amikor eddig eljut, és ez vastörvénnyé szigorodik, már az olyan meccseket is könnyebben viseli, mint amilyet hoz a bronzéremért rendezett találkozó... Ahogyan a VB-k nyitómecscseinek, úgy ezeknek a kisdöntőknek is megvan a maguk történelme: ebből jót még sohasem játszottak. A svédek parádéznak ugyan egy félidőn át, rúgnak egy négyest, de azt mindenki tudja, hogy ha ugyanez az összecsapás három vagy négy nappal korábban kerül sorra, egészen biztos, hogy más eredmény születik, még az sem elképzelhetetlen: a bolgárok nyernek ugyanilyen különbséggel. A csalódottak csatáját végül a *Svensson-csapat* zárja boldogan (4–0), a bolgárok korábbi fantasztikus szárnyalásuk után valahogy úgy néznek ki, ahogy mi festettünk '86-ban Mexikónak egy Irapuato nevű városában...

De legalább azt már tudjuk, hogy ki a harmadik.

Szóljanak a harsonák: a finálé következik!



Július 17. vasárnap

A döntő napja. A lényeg, a futball kvintesszenciája, a csúcspont, amiért ezt az egészet tulajdonképpen játsszák. Számunkra meglehetősen prózaian kezdődik, Tamás becsületesen bevásárol a közértben, jómagam kedvenc portásnőnket, Normát helyettesítem vagy fél órán át a pultnál, akinek családja van, be kell vásárolnia a hétvégére, nekem meg úgyis olyan ez az egész, mintha otthon lennék. Amire teli cekkerekkel megrakodva visszaér, közlöm vele, hogy a 314-esből elköszönt a Puerto Rico-i család, hívtam nekik taxit, átvettem a kulcsot, itt lóg a szögön. Elégedett velem, én meg mondom: *„Drága Norma, bármikor..."*, aztán elmeséljük neki, hogy a döntőt nem Los Angelesben, a helyszínen, hanem Manhattan *Little Italy* nevű kerületében nézzük ama egyszerű oknál fogva, hogy nem szeretnénk pontosan ugyanazt megírni, amit tizen-valahányezer pályatársunk ma délután papírra vet... Érti is, meg nem is, de ez az ő dolga, a mienk az, hogy egy felejthetetlen délutánt töltünk az itteni olaszok körében és úgy éljük át a drámájukat, mintha az a sajátunk lenne. Sem a kilencven perc, sem a hosszabbítás nem hoz gólt (az évkönyvekbe ez kerül: Brazília–Olaszország 0–0, tizenegyesekkel Brazília a világbajnok), a büntetők során pedig az élet ki tudja, hanyadszor újra igazolja, hogy azokhoz a tragédiákhoz képest, amelyeket írni tud, *William Shakespeare* királydrámái könnyed, nyáresti bohózatok voltak, amelyeket egyszer talán bemutatnak a városmajori Szabadtéri színpadon. A VB kiemelkedően legnagyobb sztárjánál, *Romárióná*l 120 percen át nincs a labda, királytársa, *Roby Baggio* pedig a mindent eldöntő pillanatban tizenegy méterről a Los Angeles-i főutcára rúgja ki a bőrt. Bukott emberek lesznek a korábbi napok hőseiből, egy percet sem játszott mellékszereplők viszont világbajnokként járják táncukat a zöld gyepen. Brazil zászlóerdőbe öltözik a Rose Bowl, *Pelé* úgy tombol tévés közvetítőállásában, mintha nem ő lett volna az, aki megjósolta: Kolumbia lesz a világbajnok...

Véget ért egy gigantikus előadás, befejeződött egy földet megrázó dráma, a mi életünkben is lezárult egy szakasz. Kipitykézve örömökkel, kisormintázva csalódásokkal, ahogy Zorán mondja: *„Semmiért vesztek el álmok, mint a zálogban hagyott ruhák..."*

Világbajnokság volt Amerikában. Lehetett szeretni, lehetett gyűlölni, de az biztos, így vagy úgy, egy hónapon át beleépült sok millió ember életébe. Búcsúznak hát az elbukottak, búcsúznak a világbajnokok, s búcsúzik a 215-ös szoba két lakója is.

Egy darab azért örökre itt marad a szívünkből...



Az elveszett álmokat nem csak Roby Baggio siratta...

Ez is világbajnok, de nem az igazi...

Európa térképén felfedeztük Brazíliát

Nem vágytunk rá különösebben, mégis megértük: a világbajnoki nagydöntő a kétszer negyedórás túlmunka végeztével sem hozott gólt, és először (reméljük utoljára) a grandiózus gála 64 esztendős históriájában a sokat átkozott büntetőrúgások döntöttek az aranykupa sorsáról. Megvallom, régóta tartottam a legrosszabbtól, gyanítottam, hogy pusztán idő kérdése, mikor teszi tönkre totálisan százmilliók népszerű társasjátékát a minden (beteges) képzeletet felülmúlóan degenerált szabály. Mármint az, hogy a tizenegyessorozat legyen az ultima ratio,s ítéljen elevenek és holtak felett a mennybemenetelről, avagy a pokolraszállásról.

Török Péter írása egy kétarcú VB-döntő után

Az új jelszó: győzzön a szerencsésebbik!



Romário, a brazil sereg fővezére csókos szájához emeli a Világ Kupát. Jobbra Dunga, a szürke robotos emeli égnek a karját, balra Ronaldao, az alig ismert tartalék mosolyog

Brazília nyert. Ahogyan a pesti flaszteren fogalmaznának: ez így nem túlzottan nagy durranás. Nem is. Még akkor sem, ha őszintén feltárulkozom: mindvégig az aranyzöldekért szorítottam. Mindazonáltal most, órákkal a zárszámadás után a mámor csak kering-kering a baseballsapkám körül, nem képes a fejembe szállni. Nem nagy csoda, hiszen „csupán" az ótvaros büntetők segítették a FIFA-Világkupához a táncos lábú művészőseikhez viszonyítva körülményes, medve mozgású utódokat. Felteszem, hogy az olaszmániás ellenszurkoló lelkét sem töltené el zavartalan gyönyörűség, ha történetesen *Baresi, Massaro* és *Roby Baggio* nem bénázik ítéletvégrehajtás közben és ma Taljánország fiai a nagybajnokok. Pusztán annak okán, hogy megasztárjai előírásszerűen bebiflázták és felmondták az NB VI-os focisták kötelező tananyagát, vagyis bebikázták a büntetőket ...

Bizony, nagy kár (alkalmasint kárát látja az egyetemes labdarúgás is), hogy földhözragadt módon végződött a futballfieszta, hogy Brazília vackorsavanykás körülmények közepette csikarta ki az új rekordot, a negyedik világbajnoki diadalt. Mert ugye, lehet úgy is győzni, mint 1958-ban (5:2 Svédország ellen), vagy úgy mint 1962-ben (sima 3:1 Csehszlovákia ellenében), sőt az 1970-es finálé sem volt éppen cvíder (feledhetetlen 4:1, éppen Olaszország rovására). És mint lehetséges változat Pasadenában, 1994. július 17-én integrálódott a rendszerbe a „0–0, tizenegyesekkel 3–2" kódjelű lehangoló győzelem is...

Eléggé el nem ítélhető elfogultságomban sem mondhatok mást, azért lett Brazília a világbajnok, mert a láthatóan féliggyógyult, citerázó inú Franco Baresi és Roberto Baggio tizenegyese pacsirtaszerűen az égbe szállt, Massaro pedig belepüfölte a labdát a kapusba. Ennyi és egyetlen milligrammal sem több... Kicsinykét karcsú magyarázat? Az. Mint ahogyan „karcsú" maga a végső diadal is. Hogy a dél-amerikaiak mindvégig fullasztó, mezőnyfölényben futballoztak? Hogy a Parreira-legénység 22 kapura lövési kísérletével szemben a squadra azzurra mindösszе nyolc szerényke próbálkozást mutathat fel? Hogy a majd semmi előrevivőt, pozitívat sem akaró olaszokhoz képest, a brazilok legalább hagymázas álmaikban láttak egy apró gólocskát? Igaz, mindez szentigaz. Csakhogy a rideg, pártatlan számokkal haszontalan minden vita, a null–null az null-null. De legalább is nulla–nulla.

Célszerű lett volna rúgni, fejelni egy-két nyavalyás gólocskát (micsoda igények!) a rendes játékidőben. Kivételesen azzal is beértük volna, ha a túlfizetett és agyonpátyolga-



Boldogság, eufória, mámor sárga-zöldben, avagy édes a teher még akkor is, ha nyom vagy fél mázsát. A pasadenai Rose Bowl stadion nézőterén ünnepelnek a brazil szurkolók

tott nagyfiúk az extra labdapöcögtetés fél órájában találják el a hálófelületet. De nem. Azért sem. Három méterről, kettőről, egyről sem, még az üres kapuba sem. Az elszántabbak (Mazinho) olyan fogyatékossággal is megtetézték, hogy az ellenfél kapufájának támaszkodva egyik lábukkal látványosan kirúgták a másikat. Gondolom először esett meg ilyen arcpirító malőr a brazil labdarúgás vébétörténetében. Mindegy. A lényeg, nehogy akciógólt lőjenek, az isten szép szerelméért. Majd jönnek a tizenegyesek, aztán győzzön a szerencsésebbik. Így szól a modern vébészlogen. Régebben valahogy a szívünkhöz közelebb álló jelszót hirdettek: győzzön a jobbik!

De, hogy a bús fenébe győzzön, ha a tizenegyesekre hagyják a döntést. Azt ugye a szárnyait a kölyök hatban próbálgató tacskófutballista is tudja, hogy a penalty shoot-out néven ismert lezárás, csak amolyan szükséges rossz. A büntetősorozatban sok minden kiderülhet teljes bizonyossággal, egyvalami nem. Hogy ott, akkor melyik együttes volt a különb? Talán nem szükséges a kelleténél hevesebben bizonygatnom, hogy ebben az álmegoldásban az elviselhetőnél jóval nagyobb szerepet kap a szerencse. Játsszunk egyet mi is. Tegyük fel, hogy merő tréfaságból tíz sorozatos tizenegyes párbajt vív egymással a Bódvaszentandrási Elaggott Levélkihordók Klubja (a továbbiakban BELK) és az AC Milan. Mit tippel a nyájas olvasó? A magam személyes (komikus és lehangoló) tapasztalatait is felhasználva azt súgom: a tíz partiból legalább kettőt, de meglehet, hogy hármat-négyet is megcsíp a BELK, pedig aztán még Borsod-Abaúj-Zemplén megyében sem tartozik az „ütősebb" bandák közé...

A holtfáradtan tántorgó, idegileg és fizikailag totálisan lemerült profik tizenegyesrúgási hatékonysága soha, semmilyen körülmények között sem lehetne a focitudás szintetikus mércéje. Nem is az. Úgy vélem, kevesen próbálnának győzködni arról, hogy a maga tizenegyesét a Rose Bowl-stadionból kiröpítő Roberto Baggio undok, ellenszenves és pocsék futballista. Vagy ott van a porcműtétje után három (!) héttel világbajnoki döntőt vívó aggastyán Baresi. Ő talán még magasabb röppályára navigálta a labdáját, mint a copfos buddhista. Harmincmillió (!) olasz leste-bámulta szívszorongva a vasárnap délutáni minidrámát. Baggio, Baresi (és persze Massaro) is harmincmillió honfitársát lökte sírba egy-egy ügyetlen mozdulattal...

Ugyan dehogy, bornírtság az egész. Baggio és Massaro azért hibáztatható, hogy fejenként két-két gólszerzési lehetőség elmafláskodása terheli a számlájukat. Az arthroszkopiás műtétjétől teljesen átlényegült Baresi még azért sem. Az utóbbi években jobbára már csak bokázó, gáncsoló, lökdösődő és rossz ütemű megindulásaival tüntető védő most káprázatos szerelések sorozatával állította meg a brazil sturmolásokat. Az istenek mégsem ölelték a keblükre. Tizenegyesével szétzavarta a stadion felett tikkadozó kósza bárányfelhőket. Aztán súlyos és sűrű férfikönnyeket hullatott. Baggio is saját könnyein ladikázott Arrigo Sacchi kapitány vállára borulva. Siratták az elmúlt négy esztendőben színezett álmok szétfosz-



A derék itáliai úriember a nemzeti színek felfestése nélkül sem hasonlíthat túlzottan a belvedere-i Apollóhoz. Így összepingálva meg egyenesen riasztó a külleme...

lását, s nyilván azt is, hogy az atlaszi méretű vállalás és munka nem nyeri el méltó jutalmát, de legfőképpen azt, hogy a sors ilyen profán, alpári módon dörgöli az igazságot az orruk alá: nem arany ez öreg, csak ezüst...

Az incifinci kis győzelemmel a honfitársai lincselésétől megmenekedett győztes kapitány is takaréklángon lelkesedett. Örömének hőfokát mérhetően csökkentette az a tény, hogy másfél, majd fél óra sem bizonyult elegendőnek a felsőbbrendű focikultúra igazának érvényesítésére. A döntő utáni sajtótájékoztatón Carlos Alberto Parreira imígyen szólt az egybegyűltekhez.

„...Mindvégig jobban futballoztunk, többet akartunk, mint az olaszok. Ennek ellenére fenntartom: nem fair, hogy büntetők juttassák világbajnoki címhez az egyiket és talán soha ki nem heverhető csalódáshoz a másikat. Ezekben a percekben odahaza sok tízmillió honfitársam ünnepel, tobzódik a gyönyörben. Természetes, így van ez rendjén... Ám eltelik egy-két nap, jön a kijózanodás és tudom, hogy azt mondják majd: uramisten, csak tizenegyesekkel nyertünk. De kár, hogy így történt..."

Magától értetődően a „győztes" nagyfőnök után a „vesztes" hadvezér lépett a mikrofon elé. A lebunkózó csalódás ellenére a tar fejű Arrigo Sacchi példamutatóan fegyelmezetten és sportszerűen viselkedett. Még halovány félmosolyt is varázsolt a szája szegletére.

„...Beinjekciózott, letapasztott, befáslizott lábú kulcsembereinkkel, féligsérültekkel és negyedig gyógyultakkal százhúsz perc alatt döntetlent játszottunk Brazília szupererőkből álló tizenegye ellen. Nagyszerű fegyvertény, teljes szívemből, a legőszintébben gratulálok minden játékosomnak. Ami utána történt, mármint a tizenegyessorozat, azt nem akarom minősíteni. A szabályokat nem én találtam ki, tragédia, hogy így is befejeződhet a sportág legnagyobb ünnepe. Olaszországot nem tekintem vesztesnek..."

Ebbéli véleményével nincs egyedül a jó kopinger. Vegyük például *Antonio Matarrese* urat. Az Olasz Labdarúgó Szövetség elnöke az ezüstéremért előzetesen – koponyánként – 250 millió lírát alkudott ki a játékosok tárgyaló delegációjával, a vébégyőzelemért pedig 400 milcsi (pontosan negyedmillió dollár) járt volna. Matarrese oly annyira nem tekinti vesztesnek a kék mezes legénységet, hogy a finálé után néhány perccel bejelentette az „elbukottak" természetesen (?) egytől-egyig megkapják nagybajnoknak dukáló négyszáz millió lírát tartalmazó borítékokat. Ezzel is kifejezve a haza nem csillapuló háláját...

A brazil honpolgárok az Amazonastól egészen le az uruguayi határig szambát, rumbát, pasodoblét és egyéni koreográfiájú táncokat lejtettek az utcákon. Nem lankadtak a táncos lábak, ropták kivilágos kivirradatig. Ahogy ez már ilyenkor szokás, a fiatalok csoportosan fürödtek a városi szökőkutakban, vadidegenek összecsókolóztak és testvérré fogadták egymást, szerelmek, barátságok szövődtek, az italmérésekben hektószámra fogyott a rövid- és a hosszúpia, az utcákon vadul tutultak a közlekedési szabályokra fittyet hányó autósok, és természetesen szakadatlanul szirénáztak a mentők. Sokan megsérültek a fenenagy ünneplésben, néhányan belepusztultak a hercehurcába. A szívük nem bírta el a boldogságot. Pedig csak egy-két napot kellett volna kitartaniok, hogy elkövetkezzen a Parreira által jósolt kijózanódás, a felhők felett szárnyalók eszméltető földre szállása...

Mindeközben Itáliában rohamtempóban nekilódult az ezüstmedálos fiaskó elemzése, a bűnbakkeresés. (Nálunk sem lenne másképpen! Be szép volna, ha más gondunk híján ezzel foglalkoznánk...) A döntő után röviddel a RAI Uno sugározta a rendkívüli magas nézettségi mutatókkal büszkélkedő Világbajnoki est című műsort. A meghívottak (Bruno Giordano és Maurizio Ganz) hevesen vitatták, hogy üdvös volt-e a döntőre beállítani a porcműtétje után nyilvánvalóan izomzatilag legyengült és jelentős edzéshiánnyal küszködő Baresit, valamint a három különböző sérüléssel nyavalygó és csupán tüneti kezelést kapó Roberto Baggiót. Kézenfekvő kérdések, mint ahogyan a válaszok is azok.

Kicsapott volna medréből a népharag, ha Sacchi maestro pihentetés, „állagmegóvás" ürügyén a cserepadra száműzi Baresit és Baggiót, a squadra azzurra pedig szépen kikap a braziloktól. Úgy lehet, hogy a tar fejűt még tébolydába is záratták volna. Így viszont talán hangyafülényivel könnyebb lenyelni a keserű pirulát. Baresitől és Baggiótól (tán még Massarótól is) az elbarmolt tizenegyest türelmesebb lélekkel elviselik, elfogadják a tifózók, mintha teszem azt szerencsétlen Conte, Benarrivo vagy Casiraghi lövi a kapitális bakot a lehető legfájóbb pillanatban. A copfos Roby (még mindig könnycseppek ragyogtak a szemében) üzent is haza barátainak és átkozóinak:

„Elnézést, elnézést és újra csak elnézést. Többnyire ravaszul helyezve lövöm a büntetőt. Most amint nekilódultam hirtelen elömlött bennem az érzés, hogy kivételesen erőből kell rúgnom. Ez lett belőle... Rettenetesen fáj... Nem hiszem, hogy valaha is megbocsátják nekem ezt a tragédiát a szurkolók..."

Csigavér Roby, nehogy már a folyóba vesd magadat parttalan bánatodban. Hajdanán hasonlóan kritikus és kiélezett szituációban olyan héroszok bikkantották fölé (mellé, a kapusba) a büntetőt, mint Platini, vagy Sócrates. De emlékszem én olyanra, hogy Cabrini, maga Zico, mit több Maradona tévesztett négy-öt métert – tizenegyről. Hogy Puskás Öcsi 1952-ben a helsinki olimpia döntőjében hibázott büntetőt, ez alkalmasint végképpen felszárítja Roby könnyeit.

Idézzük csak fel Dunga fizimiskáját a penalty shoot-out kellős közepén! Miután sikerrel teljesítette a maga reszortját, vagyis a helyére küldte a büntetőt, örült az istenadta, persze, hogy örült. Csak nem nagyon mutatta. A Bundesligában gyűrődő, éltes korú idegenlégiós



Daniele Massaro erősen méltatlankodik. A döntőn csakis önmagára haragudhatott, hiszen a legelején és a legvégén is elmafláskodott egy-egy gólhelyzetet, majd szétlövésben a tizenegyes értékesítése haladta meg a tudását

olyan szenvtelen, egykedvű ábrázatttal baktatott visszafelé, mintha mondjuk a VfB Stuttgart–München 1860 kupameccsen a 4–0-ás állást sikerült volna 5–0-ra alakítania. Így is lehet gólt ünnepelni a Grand Finale-ben? Lehet, ha már lengőbordáig járunk a tizenegyessorozatban. Annak már csak ilyen (lefokozott, visszafogott) a hangulata. Ilyen semmilyen...

A RAI Uno stúdiódiskurzusának meghívott vendégei aránylag frissen-gyorsan túlléptek a láthatóan mindenkit feszélyező büntetőtémán és szélesebb összefüggéseiben pertraktálták az elmúlt hetek eseményeit. A legösszefogottabb, legkulturáltabb és legkorrektebb formában Maurizio Ganz, az Atalanta középcsatára szólt az olasz fociszerelmesekhez.

„...Ha összességében szemléljük a brazil válogatott amerikai teljesítményét, akkor azt tartom, hogy Romárióék egyértelműen és megérdemelten nyertek. Ha a végjátékra szűkítjük vizsgálódásunk fókuszát, akkor is vitathatatlan és kétségtelen a brazil győzelem jogossága. Fáj, persze, hogy fáj a mieink kudarca, kiváltképpen, hogy ezek a vacak tizenegyesek kényszerítettek bennünket a fehér zászló kitűzésére. De, ha szabad tanácsolnom valamit szerényen: örüljünk az ezüstéremnek és még inkább annak, hogy miénk Európa legprímább válogatott csapata"

Egészséges, bölcs, higgadt látásmód, sietve rábólintok. Szent meggyőződésem, hogy minden idők legharmatosabb világbajnokát (igen, még az 1954-es nyugatnémet csapatot is beleértve!) ünnepeljük. „Kutyaütésben" legfeljebb az előző győztes, 1990-es német válogatott mérhető hozzá, amely az utolsó három meccsén nem lőtt akciógólt...



Bebeto úgy lett világbajnok, hogy a World Cup '94 egyetlen találkozóján sem játszott igazi klasszisához méltóan. Hát, ha megy így is...

Ennél talán csak az lett volna lehangolóbb, ha a sors kiszámíthatatlan szeszélye folytán mégis az olaszok viszik el a pálmát. A két együttes között nagyságrendnyi különbséget észleltem (nem csupán a döntőben) a szambatáncosok javára. Hogy a tudástöbblet miért nem realizálódott gólokban? Ha erre kimerítő, tudományos választ adhatnék, akkor alkalmasint minden idők legfélelmetesebb futballtudorának köntösében pompáznék és voltaképpen zsebkalkulátor, papír, ceruza, no meg legfeljebb egy demonstrációs tábla lenne az előfeltétele annak, hogy választott csapatom egymás után ötször megnyerje a világbajnokságot. Fájdalom, az emberi küszködés matematikája azért nem ennyire egyszerű, meg a labdarúgás sem...

Az idei World Cup brazil campeónja halovány lenyomata sem lehet az 1958-as, az 1962-es, és az 1970-es focikirályok gyülekezetének, de még az 1982-ben oktondi módon éppen az olaszokkal szemben elvérzett Zico, Sócrates, Falcão gárdához sem merném hasonlítgatni Parreira europanizált legénységét. Őszinte sajnálattal használom az „europanizált" kitételt. Gondoljuk csak meg, hogy irányt venni az egysíkubb, kevéssé differenciált, még kevésbé ékes, míves, díszített (hogy ne mondham unalmas) európai labdarúgás felé, nos ez nem éppen kívánatos fejlődési tendencia. A mi jó öreg kontinensünk futballiskolájában szinte a tökélyre fejlesztették a védekezést, a labda elvagdosását, a gyeptúrást, az ellenfél megfélemlítését. A hatékony elhárítás minden hozzávalóját tartalmazza a doktrína, csak egyet nem: hogy az ördögbe rúgunk egy kis gólocskát...

A jópofa, bohókás, a legkockázatosabb cselt is kedélyesen bedobó brazil védők bizony máshoz szoktattak bennünket a múltban. Ők is erőnek erejével igyekeztek bizonygatni, hogy imádnak labdázni. Hogy közbenközben „bekapnak" néhány találatot. Istenkém. Majd a még náluknál is ügyesebb csatártársak bevernek kétszer annyit az ellenfél hálójába és akkor legott megnyugszik a háborgó össznemzeti öntudat. Hol van ez ma már? A brazilok – sajnos – az európai csúcsszintet meghaladva védekeznek.



Szegény jó öreg Franco Baresi. Végre-valahára egyszer úgy futballozott, mint a daliás időkben, erre mit művel a hosszabbítás után? Fölébikázza az olaszok nyitó büntetőjét

Soha ennyi leperdült, félrepörgő, „elkurflizott" és a közönség sorai közé bikázott labdát nem láthatott tőlük a publikum, de soha ennyi bodicseket és brutális közbeavatkozást sem engedett meg magának a brazil futballmentalitás. Hajdanán parancsra sem hittük volna, hogy egyszer majd a keresztező brazil védő, ahelyett, hogy tüllfinom mozdulatokkal kétszer-háromszor átlépné a lasztit, kibikázza azt a közönség soraiba. Azt tudják, amit hajdanán gőgösen lenéztek, ám amiért (a pengézés) joggal fennhordhatták az orrukat, abból csak picurka foltok maradtak... A világbajnok úgy takarított saját portája előtt, hogy hat meccsen sem derült ki teljes bizonyossággal: tud-e még védeni Taffarel?

A valóban káprázatosan tisztogató Marcio Santos mellett a címzetes középpályások is inkább védőkre emlékeztetnek, támadókra semmiképpen. A csatárok pedig? Bebeto álomország bánatos királyaként kóválygott „szana-szerte", a bámulatosan tehetséges Romário pedig a nyegleség, a közömbösség Csimborasszója. Tőle azután veszíthetett volna Brazília vidáman, ez az öntörvényű zseni széles ívben fütyül arra, hogy társaival egyetemben éppen holmi kis, jelentéktelen világbajnoki döntőn futballozik. Kik lehetnének Garrincha, Didi, Vava, Pelé, Zagalo, Amarildo, Zico utódai? Az USA-ban látottak semmiképpen. Igaz, ők nem is tartanak igényt arra, hogy besoroltassanak a halhatatlanok közé. Tizenegyesek által lettek világbajnokok. Tőlük több nem várható...

Egy hónapnyi szerencsemenű

Lottó

Az elmúlt időszakban mind az ötös, mind pedig a hatos lottó közös jellemzője volt, hogy hetekig egyik játékban sem ért el senki telitalálatot. ezért a Jackpot-rendszernek köszönhetően ismét mamutnyira nőttek a reménybeli nyeremények. Az alábbi variáció segíthet a „bankrobbantásban".

15 szám 30 szelvényen

1.	1	2	3	5	8
2.	1	2	4	7	15
3.	1	2	5	10	14
4.	1	3	4	7	12
5.	1	3	6	14	15
6.	1	4	9	13	15
7.	1	4	12	13	14
8.	1	5	7	8	11
9.	1	6	10	12	13
10.	1	9	10	11	13
11.	2	3	4	6	9
12.	2	3	6	11	15
13.	2	4	5	8	13
14.	2	5	13	14	15
15.	2	6	8	9	12
16.	2	7	11	13	14
17.	2	10	11	12	14
18.	3	4	5	7	10
19.	3	5	6	9	14
20.	3	7	9	10	13
21.	3	8	12	14	15
22.	3	11	12	13	15
23.	4	5	6	8	11
24.	4	6	7	10	15
25.	4	8	10	11	14
26.	5	6	7	9	12
27.	5	9	11	12	15
28.	6	7	8	10	13
29.	7	8	9	11	14
30.	8	9	10	12	15

A variáció öt kihúzott szám esetén legalább egy hármast biztosít.

Azok a játékosok, akik gépi szelvénnyel lottóznak, kipróbálhatják szerencséjüket a Joker-játékon is.

Totó

Az előttünk álló időszak az Intertotó-hetek kora. Sok éves tapasztalat, hogy ilyenkor a szokottnál lényegesen kevesebb x kerül a telitalálatos szelvényre. Remélhetőleg az olvasók sikeresen használják majd az alábbi kulcsot.

2 háromesély és 7 kétesély 8 kollektív szelvényen

1x2	1x2	1x2	1x2	1x2	1x2	1x2	1x2	1x2
1x2	1x2	1x2	1x2	1x2	1x2	1x2	1x2	1x2
12	1	2	1	2	2	1	2	1
12	2	1	2	1	2	1	2	1
12	1	2	1	2	1	2	1	2
12	1	2	2	1	2	1	1	2
12	1	2	2	1	1	2	2	1
12	1	1	2	2	1	1	2	2
12	1	1	1	1	2	2	2	2

A kulcs hibátlan alaptipp esetén legalább 11 találatot biztosít.

A gépi szelvényekkel totózók megfejelhetik nyereményüket a Góltotó-játék segítségével.

A fenti heti rendszerességgel játszható szerencsejátékok mellett még különböző kaparós rendszerű sorsjegyek is kaphatók. Ezekkel a komoly pénznyeremény mellett márkás gépkocsikat is nyerhetnek az igazán szerencsések.

A választékot bővítik a lóverseny eseményei, melyekre már több totózóban is lehet fogadni, televíziós közvetítéssel.

Székely István

VIDEO RENT




Cristophert Lambert
FORTRESS
Rendelési szám: 01

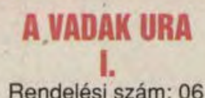

Rutger Hauer
ŐRÜLT STONE
Rendelési szám: 02


CHARLIE
Minden kutya mennybe jut
Rendelési szám: 03


A VÉRES ANGYAL
Rendelési szám: 04

MŰSOROS VIDEÓ-KAZETTA-VÁSÁR


A LEGMAGASABB CÉLPONT
Rendelési szám: 05


A VADAK URA I.
Rendelési szám: 06


A VADAK URA II.
Rendelési szám: 07


Dolph Lundgren
SÖTÉT ANGYAL
Rendelési szám: 08


Jackie Chan
MENEKÜLJETEK, NYOMOZUNK
Rendelési szám: 09


Erich Maria Remarque
NYUGATON A HELYZET VÁLTOZATLAN
Rendelési szám: 10


Brandon Lee
LÉZER MISSZIÓ
Rendelési szám: 11


ÁRNYÉKVADÁSZ
Rendelési szám: 12


ÖLJ MEG ÚJRA
Rendelési szám: 13

A kazetták VHS-rendszerűek. A kazetták ára: 1–7 rendelési számig 1090 Ft/db + postaköltség
8–15 rendelési számig 990 Ft/db + postaköltség


ÉDES ÉLET TIROLBAN
Rendelési szám: 14


A SZERELEM MŰVÉSZETE
Rendelési szám: 15

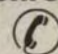
MEGRENDELŐLAP

A megrendelőlapot kitöltve, borítékban az alábbi címre kérjük elküldeni:
VIDEO Rent Kft., 1122 Budapest, Krisztina krt. 17.

Kazetta címe	db	Rendelési szám	Ár

Összesen.......... Ft + postaköltség

Telefonrendelés



156-3141

A megrendelő
Neve: ....
Címe: ....
Aláírás: ....

Olvashatóan kérjük kitölteni!

KÜLFÖLDI HITELLEL

Svéd minőség – magyar lendület

A Scaninvest Kft. által forgalmazott korszerű, könnyűszerkezetes épület elemei a világszerte ismert svéd acélszerkezet-gyártó ipar termékei. A legkorszerűbb technológiával készült elemeket gyárilag felületkezelték, így több évtizedes élettartamuk alatt semmilyen karbantartást nem igényelnek.

A svéd könnyűszerkezetes épületek szinte bármilyen célra felhasználhatók az iparban, a mezőgazdaságban, a kereskedelemben stb. Kiválóak például üzemcsarnoknak, raktárnak, szerviznek, autószalonnak, áruháznak és irodaépületnek.

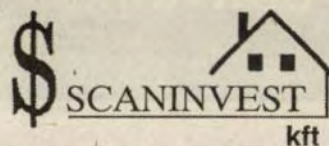
Tornacsarnokok, sportlétesítmények vagy például hangárok építésére szintén alkalmasak, hiszen a fesztávolság – alátámasztás nélkül – 50 méter is lehet. Az épületek kívánság szerinti méretben, színben, hőszigetelt vagy anélküli kivitelben megrendelhetők. A legkisebb alapterület 200 m², a legnagyobb több ezer is lehet. A magasság ugyancsak tetszőleges.

A SCANINVEST Kft. egy átlagos – körülbelül ezer négyzetméteres – csarnokszerkezetet a megrendeléstől számítva 4–6 hét alatt a helyszínre szállít. Tervezést, összeszerelést vállalunk. Igény szerint fővállalkozóként is rendelkezésre állunk.

Az építkezők kedvező hitellehetőséggel élhetnek, az épületszerkezet árának 85 százalékáig ugyanis igénybe vehetik a svéd exporthitelt.

A felsorolt előnyökhöz versenyképes ár is társul. A svéd gyárból érkező épületek négyzetméterenként – nagyságtól és felszereléstől függően – már 8000 forinttól megvásárolhatók.

SCANINVEST KFT.
Rubin Apartman Hotel, B porta
1118 Budapest, Dayka G. u. 3.
I. em. 304. sz.
Telefon/fax: 269-8217.
Telefon: 166-6811/593, 594 m.







Álomválogatott, avagy az „ötszáz-huszonnyolcak" elitje



All Star Team – így jelöli az angol a jeles tornák legjobbjaiból összeállított mindenkori álomcsapatot. Naná, hogy mindenik sztár... – mondhatnák a szkeptikusok, hiszen a futballvébéhez hasonló volumenű tornák különösen bővelkednek a menőkben. Könnyű hát kiválasztani belőlük az elitcsapatot...

Annak, aki így gondolja.

Mert különben fene nehéz. Mint minden szubjektív válogatás, ez is vitatható ugyanis. Magyarországon (hozzávetőleges becslések szerint) közel hárommilió ember látott a harmincegy nap alatt legalább egy vébémeccset. Közülük szerintem minden tizedik biztosan összeállított valamiféle álomcsapatot. A sajátját... Hogyan tudnék velük vitatkozni? „Mentségemre" mindössze egy szolgáljon: a helyszín varázsa, az ittlét talán néhány momentumot másként láttatott. Ezzel együtt, az alábbi összeállítást fogják fel annak, ami : játéknak.

Végül is maga a 15. labdarúgó-világbajnokság is az volt. 1994-ben, az Egyesült Államokban.



Dénes Tamás



A kapusokkal rögtön bajban vagyok. Pontosan tudom, hogy könnyebb kitűnni egy, a többiekhez képest szerényebb képességű csapatban, amelyben ráadásul alaposan „belövik" az embert. Itt még csak lenne valamiféle objektív fogódzó (alapul lehetne venni a jégho-ki-kapusoknál bevált százalékszámítást annak elemzésére, ki hány lövést hárított), de az is csalóka. Gondoljunk csak szegény ***Taffarelre***, aki a svédek elleni csoportmeccs és a hollandok elleni negyeddöntő egy-egy áldott pillanata között még csak lövést sem kapott a kapujára. Miközben Bergkamp (tiszta helyzetből) gólt rúgott neki.

Mindent figyelembe véve, három európai kapus között választottam. A bolgár ***Boriszlav Mihajlovnak*** óriási része volt csapata sikerében. Végig megbízhatóan védett, a mexikóiak ellen (különösen a „szétlövésnél") egyenesen remekelt. Hasonló parádékkal tartott életben az utolsó pillanatig a norvégok továbbjutási esélyeit az E-csoportból a Tottenham Hotspur norvég kapusa, ***Erik Thorstvedt.*** A közel kétméteres óriás az olaszok ellen olyan káprázatos vetődéssel „kapta ki" Nicola Berti fejesét, hogy abban a minutumban mindenki Gordon Banks mexikói, 1970-es csodáját kezdte emlegetni. Mind a squadra azzurra mind később az írek ellen Thorstvedt korlátlanul uralta a légteret. Alighanem jelenleg a világon a legjobb, ami a beadások hárítását jelenti. 270 perc alatt mindössze egy gólt kapott, s ezzel magasan vezeti a gólátlagot lajstromozó statisztikát (0.33 százalék). Az All Star-csapatba azonban még így sem fért be.

A képzeletbeli egyes mezt ugyanis csak **MICHEL PREUD'HOMME**, a belgák 35 éves kapusa viselheti. A németek elleni nyolcaddöntő nem az ő meccse volt, de hogy addig egyáltalán eljutottak a belgák, azt a nyáron a KV Mechelenből a portugál SL Benficához szerződött hálóőrnek köszönhetik. Preud'homme két egészen szenzációs bravúrral írta meg saját hőskölteményét: előbb a marokkóiak ellen, majd a hollandok ellen tolta fel a kapufára a labdát. A „szomszédok" elleni megmozdulása különösen kapitális volt: az utolsó pillanatok egyikében térítette el ujjhegyével útjából a *Marc Overmars* által kapura küldött Questrát.



Amerikai védőhármas

A védősorban az adott okot némi tanakodásra, hogy különböző hadállásokat lajstromozhattunk. A legtöbb európai gárda liberóval és két emberfogóval játszott, a brazilok két egymás mellett álldogáló középső védővel, akik rögtön „felvették" a territóriumukba nyomult ellenfelet. Végül három védőre esett a választásom. A trió: az amerikai **MARCELO BALBOA**, a brazil **MARCIO SANTOS** és az ugyancsak brazil **LEONARDO.**

Közülük alkalmasint leginkább a US Team frontemberének beválogatása lehet meglepő. Ráadásul a brazilok elleni „búcsúmeccsen" 94. válogatottságával amerikai rekorderré előlépett hátvéd nem is emberfogó. Ám mégis helyet szorítottam neki. Egyrészt, mert *technikailag az egyik legtöbbet tudó* védője volt ennek a világbajnokságban. Másrészt, mert emberfelettit nyújtott az ami védelem szervezésében, irányításában, tulajdonképpen (bármilyen „penge" is *Tab Ramos*, bármennyire is elismert „vezér" *John Harkes)* ő fogta össze hátulról a csapatot. Harmadrészt meg akadt egy olyan pillanata, amely önmagában meggyőzött arról, hogy az amerikai „soccer-válogatott" már valóban nem futballszerelésbe bujtatott lelkes amatőrök gyülekezete. A kolumbiaiak elleni csoportmeccs vége felé már 2–0-ra vezettek az eufóriában futballozó amerikaiak. Tab Ramos ívelt be szögletet jobbról, majdnem a tizenhatos vonalára. Balboa a kapunak háttal álva hanyatt vágta magát, s elemi erővel kapura ollózta a labdát. Talán ha huszonöt centit tévesztett. Pedig ha belövi, a vébé legszebb gólja az övé...

Marcio Santos (a francia Girondins Bordeaux játékosa) számomra a vébé brazil meglepetésembere volt, Még az eredetileg tartaléknak szánt *Leonardóról* is tudtam, hogy pazar futballista (elismerem, nem nagy bravúr), Marcio Santost tavaly – itt, az Egyesült Államokban – három mérkőzésen is láttam a US Cupon, de nem tett rám igazán mély benyomást. Az is igaz, hogy hiába játszott aztán kettő kivételével valamennyi világbajnoki selejtezőn, úgy tartottam, *Ricardo Rocha* és *Ricardo Gomes*, aztán *Aldair* és (a keretből végül sérülése miatt kimaradt) *Mozer* megelőzik őt a sorban Parreira noteszében. A fenti négyből aztán a Benfica védője már el sem jött Amerikába, a PSG hátvédje a torna előtti utolsó edzések egyikén vált hadrafoghatatlanná, Ricardo Rocha pedig az első, az oroszok elleni találkozón húzódott meg. Maradt Aldair és előlépett Marcio Santos. Aki védőmunkája mellett kifejezetten veszélyes volt az ellenfelek kapujára is. A kameruniaknak még gólt is fejelt, a hollandok ellen meg nagyon-nagyon közel járt hozzá. Amúgy egyáltalán nem díjbirkózó külsejű, „finom" technikás hátvéd.

Ez utóbbi állítás szóról szóra igaz Leonardóra, a seleção brasileira „enfant terrible"-jére. Leginkább még a hátvéd titulus vonható kétségbe, voltak Detroitban olyan európai ítészekek, akik szó szerint azt mondták, *„Leonardo túl jó hátvédnek. Luxus őt balbekként tékozolni".*

A megállapítás sok igazságtartalmat rejt magában. Leonardo stílusát leginkább a „nagy elődhöz" *Juniorhoz* lehetne rokonítani. A Flamengo egykori csillaga (mai edzője) csak azért nem lógott hasonlóképpen ki övéi közül, mert akkoriban a brazil középpályán még *Sócrates, Zico* és *Falcao* futballozott... Ettől még Leonardo mai érdemei, persze, nem kiseb-



Olcsó poén lenne azt írni: az állíthat össze igazán álomcsapatot, aki „el tudja intézni", hogy legalább harminchárom játékost válogathasson... Hál' istennek remek volt a VB! Végre újra „születtek" egyéniségek, nem azért dicsértük a menő válogatottak csapatmunkáját, mert az egyéniségek szürkék, mint a két háború között a taxi. Rengeteg jelölt topog az álomcsapat öltözője előtt, s szinte sajog a szívem, hogy ezúttal tizenegy után be kellett zárni az ajtót. A „válogató" szomorú, hogy Boriszlav Mihajlov, Dino Baggio, Marcio Santos, Diego Maradona, Alain Sutter vagy Martin Dahlin kimaradt, s végtelenül boldog, hogy a többiek által összeállított csodacsapatokba – aligha létezik két egyforma – is bőven jutottak nagymenők. A világ ritkán „gömbölű", maradt bennem némi hiányérzet. Az európaiakon és a brazilokon kívül más – sem argentin, sem afrikai, sem ázsiai – nem fért be az álomcsapatba, pedig Nigéria többet ígért, s ki gondolta volna, hogy argentin sem... De nincs már sok hátra, négy év múlva, Franciaországban újra világbajnokság következik.



Az álomcsapat. Álló sor (balról): Preud'homme, Balboa, R. Baggio, Romário, Hagi, K. Andersson. Elöl: Lecskov, Marcio Santos, közöttük Leonardo, majd Sztoicskov és Bebeto

bednek, sőt külön kiemelendő, hogy a csodakettőst, Bebetót és Romáriót leszámítva senki sem futballozott nála jobban az „aranyzöldeknél". Leonardo helyét e csapatban nem tudása, hanem könyöklése kérdőjelezhette csak meg. Az amik ellen könyökével „knock outolta" Tab Ramost, s ezért a FIFA kizárta a további mérkőzésekről. Mindez azonban aligha csökkenti Leonardo érdemeit. Meg különben is: gazdagok a brazilok... A rosszfiú helyére állított *Branco* már első fellépésén győztes gólt rúgott!

(Nem volt, persze, szegényes a hátvédsor kínálata sem. A bolgár *Trifon Ivanov*, a svéd *Patrik Andersson*, az argentin *José Antonio Chamot* vagy az olasz *„Billy" Costacurta* igazán joggal pályázhatna játékával az elitbe.)



Balkáni középpályássor

Kelet-Európa (ez inkább egykori – vagy most újra aktuális – politikai kategória, maradjunk a geográfiailag pontosabb Balkánnál) uralja a középpályát. Egyáltalán nem olyan futballistákkal, akik rászolgálnának a nálunk többnyire pocskondiázással felérő „balkáni" jelzőre.

A románok nagy felfutásának vezéralakja **GHEORGHE HAGI** volt, akiről talán egész Magyarországon nem akad tíz ember, aki megjósolta volna, hogy egy modern főnixmadár rejtőzik bőrében. Hagi ezelőtt öt évvel káprázatos formában volt, aztán a Real Madridnál örültek, hogy eljött. Az olasz Bresciánál lelt új otthonra, az előző szezonban az olasz B-ligában futballozott... A világbajnokságon csodát művelt. Úgy ért a labdához, hogy az maga volt a muzsika, úgy lőtt, mintha dinamitot tömködött volna a cipőjébe, annyi ésszel passzolt, hogy nem csodáltam volna, ha kapásból katedrát kap a Harvardon. Nagyon csodálkoznék, ha az év végi aranylabda-szavazáson (mondjuk Sztoicskov és a „védő" Roby Baggio társaságában) nem lenne az első háromban...

HRISZTO SZTOICSKOV – immár tudjuk azt is, hogy hazájában „Sztuicskovnak" ejtik a nevét – talán még biztosabb esélyes erre...Tavaly második lett a világ legjobban futballozó buddhistája mögött, az idén a BEK-döntőig menetelt a Barcelonával, spanyol bajnok lett, s mindenek előtt parádézott a világbajnokságon. Nem kis teljesítmény, ahhoz képest, hogy 1985-ben a bolgár Kommunista Párt Politikai Bizottságának kezdeményezésére örökre eltiltották a futballtól. Hriszto igazán nehéz eset (a vébé alatt többször megfigyeltük, hányszor „anyázza" – néha teljesen indokolatlanul – saját csapattásait), de egyetlen szóval jellemezhető: zseni. Kifogástalanul rúg, szenzációsan cselez, remekül lát a pályán, s birtokában az igazán csak a legnagyobbakra jellemző lezser szemtelenségnek... Igaz, róla eddig is tudta a világ, hogy extraklasszis. Honfitársa, **JORDAN LECSKOV** csak itt, „Ámerikában" mutatta meg, hogy ő is az.

Ha bárki nézte a bolgárok meccseit, Lecskovot nem tudta nem észrevenni. S nem azért, mert a 27 éves korára szinte teljesen kopasz középpályás valóban feltűnő jelenség. Kiragyogott ő futballtudásával is. Tulajdonképpen már a világbajnokság előtt sem volt ismeretlen figurája a nemzetközi futballéletben – aki a Hamburger SV-ben játszik, annak már „neve van". De eleddig még a bolgár válogatottban is inkább a második „eresztéshez" tartozott, ha a fehér-zöld-pirosak menőit emlegették, Sztoicskov, *Kosztadinov, Balakov* és *Szirakov* neve biztosan hamarabb elhangzott... Lecskov azonban (Sztoicskov kivételével) mindannyiukon túltett. Az a típusú futballista, aki a világ minden válogatottjában nélkülözhetetlen. Végigrobotolja a meccseket, ám közben okosan osztogat, finoman cselez, s mindig a legjobb ütemben passzol. Mindemellett kifejezetten gólerős... Mi kell még? Talán az a szépségdíjas csukafejes, amellyel Lecskov kiejtette a világbajnoki címvédő német válogatottat...



A világbajnokság előtt az olaszok biztosra vették, Baggio benne lesz a World Cup „álomtizenegyében". Akkor meg még nagyobb összeget is tettek volna fel rá, ha előre tudják a squadra azzurra végső helyezését. Arra ellenben alig valaki gondolt volna, hogy a csoportmérkőzések alapján „az" a Baggio nem Roberto, hanem a mindössze 22 éves ***Dino Baggio*** lenne... A közvetlenül a világbajnokság előtt a Juvéból a Parmába igazolt ifjú (egyébként nagyon jó ba-



rátja, ám nem rokona Robynak) kétszer mentette meg csapatát: egyszer a norvégok, másodszor a spanyolok ellen szerzett góljával. Magas, vékony testalkata elllenére is erős középpályás, a világbajnokság kevés „új felfedezettjének" egyike. A direkt kiesésben aztán megtáltosodott a „nagy" **ROBERTO BAGGIO**, s végre azt mutatta a nagyvilágnak, amiért tavaly az összes létező fórumon hol Európa, hol az egész földkerekség legjobb játékosává választottak. Döntő szerepet játszott – nem is mezőnyjátékával, sokkal inkább létfontosságú góljaival – abban, hogy a sokszorosan elparentált olaszok „megdicsőültek" Amerikában...

(A középpályásnégyesbe épp' hogy nem fért be az argentin ***Fernando Redondo,*** a svájci ***Alain Sutter***, a svéd ***Stefan Schwarz*** is.)

Kettejük kiugrását azért várni, remélni lehetett. **KENNET ANDERSSON** remeklését aligha.

A kétméteresre nőtt svéd óriást volt szerencsénk látni az 1992-es Európa-bajnokságon. Hamar kikerült a csapatból...

Két nehéz évet tudhat maga mögött, de itt egyszerűen megtáltosodott. Pedig a torna előtt nem volt különösen szenzációs formában. Tommy Svensson a kameruniak ellen nem jelölte a kezdőcsapatba... Ám Andersson egyszer csak beszállt, s mintha nem is ő lenne. Detroitban olyan mozdulattal lőtt gólt a braziloknak, hogy azt még *Pelé is megtapsolta*! Kennetnek az egész tornát tekintve volt még egy (permanens) nagy dobása: ő szerezte a legtöbb „féle" gólt. *Pruneát* fél méterrel túlugorva fejelt egyet, a szaúdiaknak lőtt egyet a tizenhatoson belülről, egyet meg a tizenhatoson kívülről, s mellette még „szabadidejében" adott néhány gólpasszt Martin Dahlinnak...



(***Dahlin*** egyébként akár „tartalék" lehet az álomcsapatban, miként a németek szinte egyedül saját tudásához méltóan futballozó világbajnoka ***Jürgen Klinsmann***, vagy az argentin ***Gabriel Omar Batistuta*** vagy a holland ***Dennis Bergkamp***.)

Összeállt tehát az álomtizenegyünk:

Preud'homme – Balboa, Marcio Santos, Leonardo – Lecskov, R. Baggio, Hagi, Sztoicskov – Bebeto, Romário, Andersson.

A vébé előtt hányukat tippelték volna a leendő álomcsapatba?



Brazil csatárcsillagok

Carlos Alberto Torres az 1970-es világbajnok brazil válogatott csapatkapitánya még decemberben mondta, megszerezheti a seleção a negyedik világbajnoki címet, ha **BEBETO** és **ROMÁRIO** „ezerszázalékos" teljesítményt nyújt. Most akkor tessenek eldönteni, hogyan futballoztak...

Szerintem kiválóan... Romário egyszerűen zseni, lehet akármilyen hisztis, beképzelt, nyűgös, kiállíthatatlan, háklis – nincs a földkerekségen olyan edző, aki lemondhatna róla. Fejelni körülbelül akkor szokott, mint amikor a halak futóversenyt redeznek, de amit a lábával művel, az szinte utolérhetetlen. Képes 85 percen át birkózni, hogy legyen öt perce, amikor eldönti a meccseket.

Olaszországban (négy éve) csak perceket kaptak Bebetóval... Hiba volt, mert most láthatta a világ, mire mennek együtt.

Bebetóról nem igazán derült ki a vébén, hogy csak egy fokkal kevésbé nyűgös mint Romário. Mégis – ha a csapat érdeke azt kívánta – félretette minden egyéni nyűgét, feledte a Romáriótól kapott sértéseket, s elsőként passzolt társának vagy éppen elsőként rohant ünnepelni őt. S „közben" maga is szorgalmasan rugdosta a gólokat.



Schell Sport



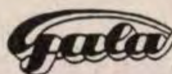
1149 Bp. Kövér Lajos u. 23. Tel./fax: 252-6719

Nagykereskedésünk nyáron is várja a viszonteladók és a sportegyesületek jelentkezését.

Kínálatunkból:

DUNLOP teniszütők

STIGA asztalitenisz felszerelések



röplabdák
versenyszintű kézilabdák

Készpénzfizetés esetén árengedményt biztosítunk!

Már most gondolhat a télre: sífelszerelések, hótaposók, korcsolyák olcsóbban, mint a szezonban!

ÉPÍTŐ-ANYAG VÁSÁR

a Kunsági Téglaipari Kft-nél!

Hőtakarékos falazóelemek:
HB 30-as, HB 38/19-es blokktégla, RÁBA falazócsalád

Hagyományos falazóelemek:
B 30-as, UNIFORM 11/19-es blokktégla, kisméretű tömör-, pillér és burkolótégla

Válaszfaltéglák: 6/40-es, 10/40-es válaszfaltégla

Legújabb termékünk az FB60/19-es kerámia födémbéléstest

Kedvező áron kínálunk még:
ajtót, ablakot, VELUX tetőablakot, rúdfát, állványfát, fűrészelt gerendát, 2"-os fenyőpallót, 1"-os fenyődeszkát, 1"-os fenyőrövidárut, farostlemezt (1700x2745x3,2)
beton födémgerendát és béléstestet
beton áthidalót, gyephézagos járólapot, kátránypapírt (sima, homokolt), Isolyth hőszigetelő paplant, teniszörleményt, oltott meszet, hejőcsabai cementet

További információkkal szívesen állunk rendelkezésükre személyesen vagy telefonon.
Házhoz szállítást is vállalunk! Kiszolgálás: hétfőtől-péntekig: 7-15 óra között, szombaton 7–11 óra között.
KUNSÁGI TÉGLAIPARI Kft. 5310 Kisújszállás, Külterület Telefon/fax: 59/321-948.

Angol házi sör postán

A nagy hagyományokra visszatekintő angol söripar legmodernebb terméke a nagyon egyszerűen, gyorsan, olcsón és saját ízlés szerint, otthon elkészíthető sör. Egy konzervből 22,5 liter kiváló minőségű ászoksör állítható elő, korsónként 16—30 forintos áron.

Elkészítés: a dobozokban 1,3-1,8 kilónyi malátasűrítmény található megfelelő előkészítettségi állapotban. A felhasználó dolga, hogy ezt a mézkonzisztenciájú sűrítményt összekeverje kb. 1 kg cukorral és 22 liter vízzel. A dobozhoz mellékelt természetes sörélesztő hatására beindul a sör erjedése, s néhány nap múlva a sör palackozható. Mivel egy dobozból 45 korsónyi sör készül, szükség van 11 db 2 literes műanyag Colás, Sprite-s pille palackra, vagy bármilyen egyéb, nyomásálló, jól záródó üvegre. Ezekben a palackokban kb. 1 hét, 10 nap alatt érik, tisztul meg a sör fogyasztható állapotba, de minél tovább áll, annál finomabb lesz. A kész ászoksör szavatossági ideje különben 3 hónap. Ha ez alatt nem fogy el . . .! Részletes elkészítési utasítás a dobozokban!

Vágja ki a kitöltött megrendelőszelvényt, és küldje el az alábbi címre. (A csomagot egy héten belül postázzuk. Felvilágosítás és árusítás ugyanezen a címen.)

LECHNER ÉS ZENTAI KFT. MINTABOLTJA.
1053 Bp. Vámház krt. 10. Telefon: 117-2695.

Az első
100 beküldő, aki
2 000 Ft feletti rendelést ad le, egy
300 Ft értékű söröspólót kap ajándékba.

NE ÖN HABOZZON!

Megrendelem postai utánvéttel az alábbi söröket:

Sörfajta		Végső menny. (l)	Ár (Áfás) (Ft)	Megrend. menny. (db)
Brewmaker	Brown ale (b)	22,5	1180	
	Victorian bitter (sv)	22,5	1400	
	Best bitter (sv)	22,5	1180	
Traditional	Lager (v)	17-22,5	750	
	Brown ale (b)	17-22,5	750	
	Bitter (sv)	17-22,5	750	
	Stout (b)	17-22,5	750	
Bargain brew	Lager (v)	22,5	940	
	Scottish heavy (fb)	22,5	940	
	Dark mild (b)	22,5	940	
	Bitter (sv)	22,5	940	
Telfords	European pils. (v)	22,5	940	
	English ale (sv)	22,5	940	
	Porter (b)	22,5	940	
	Lager (v)	22,5	940	
	Weizenbier (v)	22,5	940	

V=világos, sv=sötétebb világos, fb=félbarna, b=barna

NÉV: . . . .

CÍM: . . . .

. . . .

A LUXUS UTAZÁSI IRODA TÁJÉKOZTATÓJA

A KRÉTAI

REPÜLŐS UTUNKRA JELENTKEZŐ VENDÉGEINK RÉSZÉRE

Indulási időpontok és szezonok

	A		B		C	
			Június 3., 10., 17., 24.		Július 1., 8., 15., 22., 29.	
	Szeptember 30., október 7., 14., 21.		Szeptember 2., 9., 16., 23.		Augusztus 5., 12., 19., 26.	
	1 hét	**2 hét**	**1 hét**	**2 hét**	**1 hét**	**2 hét**
Szállodai árak (Ft/fő)						
Danai „C" kat.	3 500	10 500	7 500	14 500	11 500	16 400
Armonia „C" kat.	5 500	12 500	9 500	19 500	13 500	21 000
Egyágyas felár 50%, harmadik ágy kedvezmény 50%. Főétkezés igény szerint mindhárom szezonban: 5000 Ft/fő/7 nap, 10 000 Ft/fő/14 nap						
Apartmanárak (Ft/apartman)						
Armonia 2 fős	16 000	33 000	23 000	46 000	29 000	49 000
3 fős	19 500	39 000	27 000	54 000	39 000	59 000
Cristina 4 fős	23 000	46 000	30 000	60 000	43 000	86 000
5 fős	26 500	53 000	33 000	66 000	46 000	92 000
Apartman bérautóval a teljes időszakra						
Soula 2 fős	26 000	53 000	33 000	66 000	39 000	79 000
4 fős	33 000	66 000	39 000	79 000	53 000	106 000

Repülőjegyárak

A és B szezon: 17 500 Ft + repülőtéri illeték
0–6 éves korig ingyenes

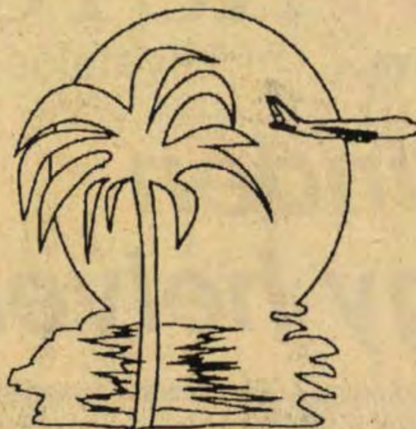
C szezon: 23 500 Ft + repülőtéri illeték
0–6 éves korig ingyenes
6–12 éves korig 16 000 Ft
12–18 éves korig 17 500 Ft + repülőtéri illeték



A RODOSZI

REPÜLŐS UTUNKRA JELENTKEZŐ VENDÉGEINK RÉSZÉRE

	Indulási időpontok	
	Június 17., 24., július 1., 8., 15., 22., 29., augusztus 5., 12., 19., 26., szeptember 2., 9., 16.	
	1 hét	**2 hét**
Szállodai árak (Ft/fő)		
Congo „C" kat. 2 ágyas/fő	14 500	29 000
Egyágyas felár 50%, harmadik ágy kedvezmény 50%. Főétkezés igény szerint: 5000 Ft/fő/7 nap, 10 000 Ft/fő/14 nap		
Apartmanárak (Ft/apartman) bérautóval a teljes időszakra		
Stephanos 5 főig	60 000	120 000
Marianthis 4 főig	55 000	110 000



Repülőjegyárak

június 17.–szept. 2.	19 900 Ft + repülőtéri illeték
0–6 éves korig	ingyenes
6–12 éves korig	16 000 Ft
12–18 éves korig	17 500 Ft + repülőtéri illeték
szept. 2–szept. 16.	17 500 Ft + repülőtéri illeték
0–6 éves korig	ingyenes

LUXUS UTAZÁSI IRODA

OIH eng. sz.: R-0192/2/1993.

1089 Budapest, Orczy u. 2–4.

Telefon/fax: 114-0802.

Telefon: 210-1740/148, 113-1079.

Vendégeink a repülőjegyet 1 órával az indulás előtt a Ferihegy II. repülőtéren a részvételi jegy felmutatása ellenében megbízottunktól vehetik át. A repülőgépen étkezést biztosítunk.
Az árak a biztosítás összegét nem tartalmazzák, de irodánkban ATLASZ biztosítást köthetnek.
A fakultatív programok árairól irodánkban tájékozódhatnak, melyeket telepített idegenvezetőink bonyolítanak le.
Minden ajánlatunkat új irodánkban videofilmen megtekinthetik.

Így haladtak a döntő felé...

A-csoport

K.O. lumbia

A decemberi sorsolás után *„halálcsoportként"* beharankozott kvartett-től mindenkinek égnek állt a haja...

Tulajdonképpen végül kizárólag *a masszív iparosokat és négy csillagot* felvonultató *svájci válogatott* felelt meg az előzetes várakozásnak. Más kérdés, hogy az ő *vizitkártyájukon* is az áll: *megverhetik a négyes bármely gárdáját, igaz ki is kaphatnak akárkitől.*

A románokról mi itt *Európában* tudtuk, jó játékosaik vannak, de az is a *kelet-európai futball alfája*, hogy sohasem lehetünk biztosak benne: *a pazar futballisták menő csapattá alakulnak. Kolumbiát* nem volt ember, aki ne várta volna *legalább a négy közé*, s a *jenkik* jól felkészített gárdájában tizenkettedik emberként számolhattunk a *„háziúrnak" járó előnyökkel.*

A csoport nyitómeccsének *„lópárbaja"* még papírforma eredményt hozott, de innentől kezdve *elszabadult a pokol...*

Románia magabiztos, jó futballal verte Kolumbiát. Ki beszélt a meccs után arról, hogy a szakemberek zöme – köztük számos hajdani világsztár – saját rangsorában *Argentína és Brazília elé helyezte Paco Maturana csapatát...*

Senki sem vitatkozik ma már vele: *a személyes tragédiákat sem feledve Kolumbia kiütéses vereséget szenvedett a 15. labdarúgó-világbajnokságon.* A sárga-kékeké a citromdíj, *a legnagyobb bukás* kétes dicsősége.

Pedig *„Paco" Maturana*, aki a világ számára olyan szimbóluma a kolumbiai futballnak, mint *Puskás* a magyarénak, *Jasin* a szovjetének, vagy *Cruyff* a hollandénak, *nagyon jó játékosokból* formálhatott csapatot.

Haladjunk ezúttal hátulról előre. A csatársorban *Asprilla és Valencia*, középen *Valderrama, Rincón*, akik a világ bármelyik válogatottjában sztárok lehetnének, mellettük „kiegészítő emberként" *Herrera, Gavíria, Lozano, De Avila, szegény Escobar, Perea, Perez* és a kapus *Córdoba*. Mind-mind nemzetközi klasszis.

Córdobát, aki ragyogóan védett a selejtezőkön, minden idők legjobb kolumbiai kapusaként ünnepeltük, aki megbízhatóságával feledteti a szeszélyes, könnyelmű *Macskát, René Higuitát* – erre már a románok ellen kapott két akkora lepkét, hogy azért egy magára kicsit is adó *zoológus* vagyonokat adna.

Van-e, létezik-e, megfejthető-e a *kolumbiai titok*, vagy az esélyes *Andres Escobar tragédiájába* torkolló bukása az örökké megfejthetetlen futballrejtélyek között marad?

Magyarázatként *két válasz* kívánkozik *(a balszerencsére, sorscsapásra, turáni átokra hivatkozást, mint legkönnyebb menekülési lehetőséget, felejtsük el)*, s bár *Maturana aligha boldog tőle, mindkettő felkészülési hibát*, hiányosságot jelent. Az egyik a *fizikai felkészítés*, a formaidőzítés hibája, amely valahogy úgy foglalható össze, hogy *a tavasszal „pangó" kolumbiai bajnokságból rekrutált gerinc*, illetve a „fáradtak", az Európából érkező két betlikirály, a világbajnokságon még csapatánál is nagyobbat bukó *Asprilla és „El Tren" Valencia*, valamint a Palmeirasban rengeteg meccset játszó *Freddy Rincón* fizikai állapotát, terhelését, terhelhetőségét *nem sikerült azonos szintre hozni.*

A másik ok a *pszichológiai felkészülés elégtelenje:* a csapat nehezen viselte az *esélyesség terhét* – hogy az országon belül mekkora volt a *sikeréhség*, azt bizonyítja az Escobar-gyilkosság és a játékosokat azóta is szinte naponta érő *attrocitások sorozata* – és mázsás súlyt rakott a csapatra *Valderrama térdsérülése* is. A csapat rettegett attól, hogy *irányítója, szellemi vezére* nélkül marad.



S10 András Dénes

A VB-n láttuk, a játékosok félelme nem volt alaptalan: *Carlos Valderrama, Dél-Amerika Roby Baggiója, az elmúlt esztendő legjobbjának választott játékosa, messze nem futballozott „királyhoz" méltóan.*

S ez így együtt, a *törvényszerű bukást* eredményezte. A világbajnokság második félideje *szegényebb lett egy csokorra való futballművésszel.* Kár.

Egyesült Államok–Svájc	1–1
Kolumbia–Románia	1–3
Románia–Svájc	1–4
Egyesült Államok–Kulumbia	2–1
Egyesült Államok–Románia	0–1
Svájc–Kolumbia	0–2

1. ROMÁNIA	3	2	–	1	5-5	6
2. SVÁJC	3	1	1	1	5-4	4
3. EGYESÜLT ÁLLAMOK	3	1	1	1	3-3	4
4. Kolumbia	3	1	–	2	4-5	3

B-csoport

Bukott orosz(lán)ok

Brazília, Svédország, Oroszország, Kamerun... Akár egy *meghívásos tornán* is közönségvonzó négyes lehetne *a seleção, a tre kronor, a szbornaja és a szelidíthetetlen oroszlánok kvartettje.*

Amerikában a *B-csoport* hozta őket össze, de valljuk be, *„rossz időpontra"* szervezték a randevút.

Brazília továbbjutása nem lehetett egy pillanatig sem kétséges, s a *svédek* – bár nagyon tartottak az általuk ismeretlennek ítélt orosz és kameruni csapattól – vannak annyira jók, s főként megbízhatók, hogy ne adhasson nekik előnyt két vetélytársuk.

Előnyt? Mi másnak tekinthetjük azt, ha *egy ország futballja ahelyett, hogy legjobbjaiból álló válogatottját ütőképes csapattá kovácsolná, belső csatározásokkal nevetteti ki magát.*

Márpedig a *kameruniak* és az *oroszok* pontosan ezt tették. Az előbbiben a *szegénység,* a másikban a *vélt gazdagság* annulálta a világbajnoki reményeket.

A közönségkedvenc afrikai válogatott nyomasztó szegénységben készült, ha hihetetlenül is hangzik, *nem volt rendes szerelésük,* az edzőtáborban *kikapcsolták villanyukat, elzárták vizüket.* Januárban megváltóként hívták Yaoundéba *Henri Michelt,* hátha a tekintélyes, elismert francia szakember *rendet* tud csinálni. Az európai, *fehér szakvezetők* respektje óriási Afrikában, a szövetség okkal gondolta, Michel úrrá lesz a válságon.

Óriási tévedés volt... Afrikában nem állt meg az idő, változik a világ. Így mondhatta az egyébként *Franciaországban profiskodó(!)* második kapus, *Jacques Songo'o* Michelnek, amikor az a fegyelmet, az edzésmunka komolyságát kérte számon: *„Főnök, a fehér Misterek jönnek-mennek a csapatnál, de évek múlva is mi leszünk a kameruni válogatott..."*

Egyetlen játékos akadt, aki átlátta a veszélyt, aki tudta, a bukás elkerülhetetlen, ha *az államelnök beerőlteti Millát a csapatba,* többet árt, mint használ – *Joseph-Antoine Bell,* akinek *„önkéntes száműzetéssel"* kellett fizetni bölcsességéért.

Bár nyitómeccsükön *Svédországtól pontot vettek el* a szelidíthetetlen oroszlánok, már azon a mérkőzésen látszott: *a '90-es gárdára semmiben sem hasonlító, atomjaira hullott kameruni válogatott próbálkozik a VB-n.*

A belső háborúk Amerikában is folytatódtak, így merülhetett fel: ha a csapat *jó fél év után(!) továbbra sem kap fizetést,* a játékosok *sztrájkba lépnek,* nem állnak ki az Oroszország elleni találkozóra. Kiálltak....

De a hitehagyott – *azon a mecscsen bírói hibákkal is sújtott* – zöld-pirosak *6–1-es, megalázó vereségbe* léptek bele. Az az orosz válogatott szelidítette meg, s zárta ketrecbe az oroszlánokat, amely *B-csapatával* érkezett Amerikába.

Koloszkov elnök és Szadirin kapitány mérhetlen gőgjének „köszönhetően" az *öt legjobb orosz futballista* otthon, a karosszékben nézte a világbajnokságot. *Kirjakov, Kancelskis, Salimov, Kolivanov és Dobrovolszkij (Kulkov már véleményes, hogy ide tartozik-e)* kiválásával fél csapatnyi fórt adott a Szbornaja a világnak, pedig ezt talán *még a brazilok sem* tehetnék meg. Öt játékost számoltunk, s még nem is vettük figyelembe azokat a kulcsembereket *(Onopko, Juran, Karpin, Radcsenko),* akik vitáktól terhelten egyszerűen *nem készültek fel tisztességesen* a világbajnokságra.

Rosszul értelmezett tekintélyféltés? Nagyhatalmi gőg? Emberi hülyeség? Alighanem mindegyik.

A lebonyolítási rendszer *Achilles-sarka,* hogy a Szadirin-csapatnak még *így is volt esélye* a továbbjutásra. A remek napot kifogó, s VB-csúcsot, öt gólt vágó *Oleg Szalenko* vezérletével akkorát javítottak gólkülönbségükön a még náluk is gyengébb Kamerun ellen, hogy elkezdhettek számolgatni: *ha az utánuk következő két párban Szaúd-Arábia vagy Bulgária vereséget szenved Belgiumtól, illetve Argentínától, a második körbe jutnak.*

„Szerencsére" nem így történt, a csoportból csak *Brazília és Svédország* lépett tovább. Kétségtelen, a futballban – különösen az ilyen nagy tornán – *csak az eredmény* számít.



A Sócrates-öccs egyetlen emlékezetes mozzanata a világbajnokságon: az oroszok ellen a hálóba „simogatta" a jogosan megadott tizenegyest

Brazília–Oroszország	2–0
Kamerun–Svédország	2–2
Brazília–Kamerun	3–0
Svédország–Oroszország	3–1
Oroszország–Kamerun	6–1
Brazília–Svédország	1–1

1. BRAZÍLIA	3	2	1	–	6– 1	7
2. SVÉDORSZÁG	3	1	2	–	6– 4	5
3. Oroszország	3	1	–	2	7– 6	3
4. Kamerun	3	–	1	2	3–11	1

C-csoport

Ázsia ázsiója

Ha a *világbajnokság előtt* nem is számítottunk akkora európai fölényre, mint amelynek eredőjeként *a nyolc közé hét csapat a „mieink" közül került,* a C-csoport – *a világbajnok Németországgal és a mindig erős Spanyolországgal* – az öreg földrész prédájának ígérkezett.

A kvartettben Dél-Amerikát képviselő *Bolívia* a szubkontinens reprezentánsai közül a leggyengébb – *saját értékrendemben a VB-huszonnégyből huszonnegyedik* – a *Koreai Köztársaság* gárdája pedig – dacára annak, hogy *zsinórban harmadszor szerepel világbajnoki fináléban* – mégiscsak *Ázsiából* érkezett. Márpedig a világ legnépesebb kontinensét a labdarúgás szempontjából *a világ leggyengébb földrészének* tartjuk.

A földteke futball-erőviszonyainak lépten nyomon tapasztalható *kiegyenlítődését* jelzi, hogy bár *Németország és Spanyolország* továbbjutását nem fenyegette veszély, *a csoport jó játékot, élvezetes meccseket hozott.*

A világbajnokság nyitómérkőzésén *Bolívia erőn felül teljesített* a címvédő ellen – s így *csak egy góllal kapott ki. Xavier Azkargorta csapatát* az elveszített pont(ok)nál is jobban sújtotta a hajrára beállt, sérüléséből talán még fel sem épült sztárja, *Marco „El Diablo" Etcheverry* kiállítása és eltiltása.

Pedig az *Ördöggel* Bolívia talán továbbjuthatott volna. Szégyenkezni így sincs okuk, az az ország, amelynek csapatát *tizenhét évvel ezelőtt desszertként, hátradőlve „fogyasztotta el" a Baróti-féle válogatottunk,* idén már a nagyokhoz méltó ellenfelet küldött Amerikába. *Cristaldo, Trucco, Pena és persze Erwin „Platini" Sánchez* nevét érdemes megjegyeznünk, biztosan találkozunk még velük.

A bolivárok nem távoztak pont nélkül, elcsíptek egyet a koreaiaktól.

Ha létezett a csoportmeccsek során peches csapat, akkor az *Kim Ho Kon* gárdája volt. Első mérkőzésükön – *Nadal kiállítása után több, mint egy órán emberelőnyben játszva* – a „sírból" hoztak vissza egy pontot a spanyolok ellen. A *85. percben még 2-0-ra vezettek az ibériaiak,* utána treffelt előbb *Hong Mjung Bo, majd Szeo Dzsung Von.*

A *dél-koreai* csapat játékosai – talán a taktikai fegyelem, érettség kivételével – *semmiben sem maradtak el* a spanyol világsztárok mögött. Technikaiak képzettek, futógyorsaságuk remek, a lövőerőre és a rúgótechnikára sem kell panaszkodniuk.

Nem volt szerencséjük a *sorsolásukkal* sem, mert a második meccsen *Bolíviával* mérkőztek. Ott, *Bostonban futballoztak a három ellálkozójuk közül a legrosszabbul,* pedig tudjuk: ha sikerül egyetlen gólocskát bepréselniük a zöldek kapujába, *továbbjutnak.*

A *„lehetetlent próbálva"* futottak ki a *németek* elleni meccsre. A világbajnok – kellett hozzá *Csoj In Jung kapus* is – *hamar betalált háromszor,* innen kezdtek felfelé kapaszkodni az ázsiaiak. Túl nagy volt a hátrány, *csak 3–2-re tudtak szépíteni,* de ha lett volna még tíz perc a meccsből, *megéghetett volna a Terrier csapata.*

Nem sikerült a bravúr, a *koreaiak csomagolhattak,* mehettek haza. De nekik – és persze a saját csoportjából továbblépő *Szaúd-Arábiának* köszönhetően – nem beszélhetünk *soha többet arról, hogy a földgolyó jókora szeletének futballja csak kullog a többiek után.*

Ázsia ázsiója alaposan megnőtt Amerikában.



Szeo Dzsung Von boldogsága határtalan – és nagyon is érthető. A cserecsatár a 90. percben elért góljával mentett pontot a meccs nagy részében tíz emberrel játszó spanyolok ellenében

Németország–Bolívia	1–0
Spanyolország–Koreai Köztársaság	2–2
Németország–Spanyolország	1–1
Koreai Közt.–Bolívia	0–0
Bolívia–Spanyolország	1–3
Németország–Koreai Köztársaság	3–2

1. NÉMETORSZÁG	3	2	1	–	5–3	7
2. SPANYOLORSZÁG	3	1	2	–	6–4	5
3. Koreai Közt.	3	–	2	1	4–5	2
4. Bolívia	3	–	1	2	1–4	1

D-csoport

DunDiego kálváriája

Melyik argentin válogatott jött a VB-re Amerikába?

Az, amelyik *harminc meccsen át tartó veretlenségi sorozatára* a Copa América megnyerésével tette fel a koronát? Vagy az, amelyik csak a *„vigaszágon"* jutott a legjobb huszonnégy közé? Az, amelyik *nyűgként cipeli* a nyakán a nyolcvanas évek bálványát, *Diego Maradonát?* Az, amelyiknek *szárnyakat ad,* hogy a VB-re a nyolcvanas évek bálványa, *Diego Maradona (és vele Claudio Caniggia)* még egyszer összekapta magát és a zászló alá állt? Az, amelyiknek már-már *„európai" módon zár a védelme,* amelynek kapuja elé élőfalat húz a két középső védő és az elősöprögető? Az, amelyben a védők – *miután Basile megbontotta egységüket* – helyezkedési hibák garmadát vétve *összevissza szaladgálnak, mint a pók a falon?*

Ma már, túl a világbajnokság forgatagán tudjuk – *egyik sem.* Azaz: *mindegyikből egy kicsi.*

A *gauchók* parádésan kezdtek, első mérkőzésükön *forgószélként gázoltak át* az 1994-es világbajnokság huszonnégyes döntőjének leggyengébb csapatán, *Görögországon.* A firenzei *Batigol* három találata mellé *Maradona is vállalt egyet,* s a földgolyó ünnepelte *fekete bárányát.*

Diego visszatért. Bár visszaszerezte *76 kilós mexikói versenysúlyát,* nem futott annyit, mint fénykorában. Nem vállalkozott annyi egyéni akcióra, de vitathatatlanul ő volt a csapat vezére: *parádés ritmusváltásokkal, pazar labdákkal tuszkolta vissza Argentínát az esélyesek közé.*

A világ Argentína (és tékozló fiúja) dicsőségét zengte, s várta a VB első rangadóját: *a gauchók a második körben Nigéria Bulgáriát verő Szuper Sasaival mérkőztek.*

A végre hagyományos, *kék-fehér csíkos* dresszében játszó *Maradona & Co.* bemutatta, „fejben" is képes tökéletes futballra. A *Westerhof-féle* taktikát *(rúgj oda, hogy lássa, ki vagy)* a végletekig kihegyező afrikaiak ellen *Samson Siasia* vezetőgólját *Caniggia postafordultával kiegyenlítette,* majd ugyanő – csodálatos lábtartással – *a VB egyik legszebb góljával* szerzett vezetést.

Fél óra elteltével, egygólos előnnyel a tarsolyában *Argentína nyeregben érezhette* magát. Westerhof igyekezett csavarni a spanyolcsizmán, *Okechukwuék* még nagyobb elszántsággal rugdalták a gauchókat.

Basile csapata azonban megmutatta, képes azonnal arra a hullámhosszra hangolódni, amelyet a játék kíván. Óvva az egygólos előnyt, a játékosok *nem szálltak bele az adok-kapokba,* vigyáztak, hogy elkerüljék a sérülést, valamint a svéd *Bo Karlsson játékvezető* „színes" büntetését.

Álljunk meg egy pillanatra, hiszen az események felidézésében elérkeztünk az *argentin-nigériai meccs végéhez,* ha úgy tetszik *Diego most megy a doppingvizsgálatra.* Micsoda ellentmondás, hogy a meccs kilencven perce kapcsán a zseni (és társai) *önmérsékletét* kell süvegelnem, majd pár perccel később kiderült, *DunDiego olyan gyógyszert szedett, amely éppen az agresszivitást fokozza.*

Négyféle serkentőanyagot találtak Maradona vizsgálati anyagában.

A FIFA azonnal felfüggesztette *DunDiego* játékjogát, az utóbbi tizenöt év legnagyobb egyénisége, *négy világbajnoki döntővel, arannyal és ezüsttel* a szákjában elbúcsúzott a futballvilágtól.

Attól kezdve *a selejtezőkön bukdácsoló, pótvizsgázó Argentínát* láttuk. A csapatot, amely nyűgként cipelte *Diego Armando Maradona – emlékét.*



...Diego most megy a doppingvizsgálatra...

Argentína–Görögország						4–0
Nigéria–Bulgária						3–0
Argentína–Nigéria						2–1
Bulgária–Görögország						4–0
Argentína–Bulgária						0–2
Görögország–Nigéria						0–2
1. NIGÉRIA	3	2	–	1	6–2	6
2. BULGÁRIA	3	2	–	1	6–3	6
3. ARGENTÍNA	3	2	–	1	6–3	6
4. Görögország	3	–	–	3	0–10	0

E-csoport

Sacchi feje a nyakán

Mindenért az olaszok okolhatók! A taljánok alaposan összekuszálták a szálakat azzal, hogy *kikaptak az írektől és csak döntetleneztek a mexikóiakkal.*

Arrigo Sacchi csapata ahelyett, hogy fölényes mosollyal, pontelőnnyel masírozott volna át az *E-csoporton,* csak a harmadik helyen végzett, számolgatásra kényszerült, s igazi *halálcsoporttá formálta* az előzetes várakozásokban *„simának" minősített kvartettet.*

A negyedik helyre került *Norvégia ugyanannyi pontot szerzett,* s ugyanolyan *„nullás" gólkülönbséggel* zárt, mint a *csoportelső Mexikó.*

Az eredményből adódik, hogy *egyetlen olyan másodperce sem volt a csoportnak, amelyben a négyes bármelyik tagja nyeregben érezhette magát.*

Olaszország azzal előzte meg a díszes kompániából egyedüliként búcsúzó északiakat, hogy *gólt tudott rúgni Mexikó ellen,* s a norvégok nem voltak képesek ugyanerre a „bravúrra" *Jackie Charlton írjei ellen.*

A harmadik játéknapon *Massaro szerezte az első találatot (48. perc),* ezt egyenlítette ki tíz perccel később *Bernal.* Ha *bárki,* a négy csapat játékosai közül bárki az ellenfél kapujába talál, *felborult volna minden,* s a vesztes búcsúzik. Lehet-e ennél izgalmasabbat kitalálni? *Az olaszok később megmutatták, ők még ezt is tudják überelni...*

Nem lennénk persze igazságosak a tar mester gárdájával, ha nem szögeznénk le: *jókora malacukhoz fogcsikorgató elszántság, férfias küzdeni tudás, bravúr kellett.*

A norvégok elleni, második mérkőzésükön – *a squadra azzurra a Charlton-bébiktől elszenvedett vereséggel a puttonyában találkozott „Drillo" Olsen csapatával – Pagliucát* már a 21. percben kiállította a német *Helmuth Krug, Sacchi* lehívta *Roby Baggiót,* majd megsérült *Baresi (Apolloni állt a helyére) és Maldini* is. A római gladiátorok méltó utódai *„ezer sebből vérezve", Dino Baggio fejes góljával* mégis megszerezték a győzelmet.

A mindent eldöntő, *„ki-ki" alapon játszott, Mexikó elleni mérkőzésen* az olaszok szenvedtek, de kiizzadták a továbbjutást jelentő döntetlent. *Sacchi feje a nyakán maradhatott.*

Kellemes meglepetést szereztek az *írek! A brit futball majdnem* egyetlen képviselője (a norvégok is azért egy kicsit ide tartoznak) hű maradt ahhoz *a zárt védekezésre, a tolódásra, az erőteljes középpályásszűrőre és a kis létszámú (mondhatni egyszemélyes) csatársorra* épülő játékhoz, amellyel az *Arsenal* is diadalmaskodott a *KEK-döntőben.* Pontosan tudjuk kalibrálni ezt a játékot, a kevésbé fegyelmezett csapatokkal szemben sikert ígér, de hamar látni a *korlátait* is. Nem véletlen, hogy a zöldek pont a mexikóiakkal nem bírtak. A statikus, kicsit nehézkes védők zavarba jöttek a robbanékony csatároktól, *Zaguinhótól és Luis Garciától.*

Mexikó végzett a csoport élén, de ez az ennyire kiegyensúlyozott csoportban nem feltétlenül jelenti, hogy a legmenőbb végzett az élen. *Miguel Mejía Baron* csapatára tavaly, a *Copa Américán* figyelt fel a világ, ahol ezüstérmet szerzett a középamerikai gárda.

Campos remek, előtte jók a védők, különösen *a két Ramírez, Ramon Ramírez és Ramírez Perales,* remek a *„mexikói Guardiola" Ambriz,* megjárja *Garcia Aspe és Galindo,* s jó a két csatár, a már említett *Alves „Zague" és Luis Garcia.*

A váz tehát jó, de talán ott a határ, amire itt Amerikában képesek lehettek. Igazi *világklasszis híján* az övék csak a tizenötödik, huszadik csapat lehet a világon.

Vagy ma már ez sem kevés?

Pagliuca kiállítása után Marchegianira hárult az olasz kapu őrzésének nem csekély felelősséggel járó feladata. A Lazio hálóőre megfelelően látta el tisztét a neki jutott egy és háromnegyed mérkőzésen: bravúrokat mutatott be a norvégok ellen és Mexikó nehéztüzérei közül is csak Bernal késztette kapitulációra



Olaszország–Írország						0–1
Norvégia–Mexikó						1–0
Olaszország–Norvégia						1–0
Mexikó–Írország						2–1
Írország–Norvégia						0–0
Olaszzország–Mexikó						1–1
1. MEXIKÓ	3	1	1	1	3–3	4
2. ÍRORSZÁG	3	1	1	1	2–2	4
3. OLASZORSZÁG	3	1	1	1	2–2	4
4. Norvégia	3	1	1	1	1–1	4

F-csoport

Homokba rajzoltak

Semmibe sem kerül osztogatnunk a *legeket*, utaljunk hát ki *Marokkónak* is néhányat.

Az *észak-afrikai ország gárdája* vitathatatlanul a huszonnégyes döntő *legpechesebb* csapata.

Erős csoport jutott neki, de nyugodtan számolhattunk úgy: *ha a nálánál gyengébbnek ítélt Szaúd-Arábiát legyőzi, akkor valószínűleg, ha a két Benelux-csapat valamelyikétől pontot tud elvenni akkor bizonyosan továbbjut.* Elvesztette mindhárom meccsét... Persze a vereség tényétől még nem kellene *„pechvogelnek"* tartani, sokkal fontosabb, hogy mindhárom ellenfelével úgy játszott szoros meccset, hogy *a mérkőzés képe alapján egy, de akár három pontra is jó lehetett volna.*

A marokkóiak pont nélkül, *az összesített rangsor huszonharmadik helyezettjeként* utazhattak haza, mégis mennyire *más az ő 0 pontjuk*, mint a valamennyi ellenfele ellen alárendelt szerepet játszó *görög válogatotté!*

Marokkó büszkélkedhet a *legváratlanabb edzői nyilatkozattal* is. Szövetségi kapitánya, *Abdellah Adzsri Blinda* kiáltotta büszkén a Szaúd-Arábia elleni csatavesztés után a mikrofonokba: *cseppet sem bánja a vereséget, sőt szinte úgy érzi, hogy nyert csapata, hiszen a pontokat arab testvéreik kapták.* Mondandója kísértetiesen emlékeztet az *ötvenes évek vezérfonalára*, amelyben *nem bántuk a román, a bolgár, a cseh, s legfőbbként a szovjet csapat elleni pofont*, mondván: az is a dolgozó nép sikere.

A *legeknél* – és persze a marokkóiaknál – maradva, övék a torna legfurcsább sztárja, *Ahmed Bahja*. A csodálatosan cselező, toledói, vagy inkább damaszkuszi penge arab a *homokba rajzolja a futballt*. Káprázatos dolgokat tud, *ha valaki a száját tátani, gyönyörködni akar csak Bahját nézze* – de az amit csinál, az ezen a világbajnokságon kulcsfontosságú csapatmunka szempontjából *teljesen haszontalan*.

Bahja a játékos futball nagy királya *(a Bahjákért, Ovairanokért, el-Doszarikért, Siasiákért szeretjük az afrikai, ázsiai futballt)*, négy éve talán többre juthatott volna, de *ez a világbajnokság Európáé* volt.

Nem mond ennek ellen az sem, hogy *a csoportmeccsek legkellemesebb meglepetését Szaúd-Arábia válogatottja* okozta. Sem *Hollandia*, sem *Belgium* nem szerzett többet a négyesből az araboknál, sőt, *a Van Himst-csapat lobogója kénytelen volt meghajolni a Próféta zöld zászlaja előtt.*

A sikerük titka két okra vezethető vissza, egyik sem nélkülözi a *szerencsét*. A már-már futószalagon következő edzőváltozások során – bár korábban *„nagyobb nevek"* dolgoztak Rijádban – pont a VB-re találták meg az *ideális jelöltet*. Az argentin *Jorge Solari* semmit sem kényszerített rá a zöld-fehérekre, *nem akart latin, s méginkább európai csapatot formálni Madzsid Abdullahékból.*

A másik faktor ha úgy tetszik rajtuk kívülálló: *sem a holland, sem a belga válogatott nem volt annyira erős, mint ahogy arra előzetesen számítottunk.*

Faramuci módon a *Vörös Ördögök* legyőzték ugyan az *oranjét* – igaz ezt kizárólag *Michel Preud' homme látványos one-man-show-jának* köszönhették – mégis a tulipánosok gárdája mutatott többet.

A belgák egyetlen mérkőzésükön sem futballoztak meggyőzően, jól. A csoportmeccsek során csak a továbbjutás tényének örülhettek, a mutatott játéknak egyáltalán nem.



A VB első „termetes" szenzációját a szaúdiak szolgáltatták az addig pontveszteség nélkül álló belgák legyőzésével. Az Ovairan csodagóljával megnyert mérkőzés után joggal

Az ok egyetlen szóban összefoglalható: *csatárjáték*.

Degryse sérülése miatt nem lehetett teljes értékű csapattag, *Luc Nilis* a válogatottban „hagyományosan" rosszul játszik, s betlizett a fenoménként beharangozott *Josip Weber*.

A *horvátból lett belga csatár* alkalmasint élete egyik legnyomasztóbb emlékeként fogja emlegetni a 15. labdarúgó-világbajnokságot.

Ő, aki szinte számolatlanul rúgta klubjában, majd a felkészülési meccseken a gólokat, Amerikában *úgy mozgott a marokkói, a holland és a szaúdi kapu előtt, mint az elefánt a porcelánboltban.*

Belgium–Marokkó	1–0
Hollandia–Szaúd-Arábia	2–1
Belgium–Hollandia	1–0
Szaúd-Arábia–Marokkó	2–1
Marokkó–Hollandia	1–2
Belgium–Szaúd-Arábia	0–1

1. HOLLANDIA	3	2	-	1	4–3	6
2. SZAÚD-ARÁBIA	3	2	-	1	4–3	6
3. BELGIUM	3	2	-	1	2–1	6
4. Marokkó	3	-	-	3	2–5	0

Második forduló

Főúri vendégek az „EB-n"

Az *egyenes kieséses* rendszer az igazi! Nem panaszkodhattunk a csoportmeccsek színvonalára – a *hárompontos szabály* úgy tűnik annulálta a *„helyezkedős" meccseket* – de az igazi izgalmat mégiscsak a *K.O.-szisztéma* jelenti. Az, amikor a vesztesnek nincs már lehetősége a javításra, csomagol és mehet haza.

Az első kör meglepetései, *néhány „törpe" rakétázása* arra feltétlenül jó volt, hogy összekuszálja a tizenhatos táblát, s olyan *párharcokat,* horribile dictu olyan *ágakat* alakítson ki, amelyre előzetesen aligha számíthatott bárki is.

A rendező *Egyesült Államok* aligha álmodott *Brazíliáról,* a saját magukat otthon csoportelsőnek (legrosszabb esetben másodiknak) számoló *belgák* rémálmukban sem gondolták, hogy a *németekkel* hozza össze rosszsorsuk, az *olaszoknak* a meglepetéscsapat, *Nigéria* jutott.

Ha az ágakat nézzük, *a németek előtt szinte a döntőig kiürült az út* (a papírforma alapján mondjuk *Belgium, Bulgária vagy Mexikó, Olaszország, vagy Spanyolország* sorrendben), a másik nyolcasban pedig a *brazilok* és az *argentinok* érezhették úgy: *amelyik kettejük közül nyer az elődöntőben, az lehet a Nationalelf ellenfele július 17-én, Pasadenában.*

Azért volt nagyszerű a *15. labdarúgó-világbajnokság,* mert ebből az égvilágon semmi nem valósult meg. S örüljünk neki, hogy így történt, mert csodás meccseket, remek csatákat láttunk.

A *svédeket és a spanyolokat* ezúttal elintézhetjük egy kézlegyintéssel. Bár a *szaúdiak* nagy meglepetést okoztak azzal, hogy túlélték az első szakaszt, nem lehet vitás: *az észak-európai csapat sokkal jobb, tíz meccsből kilencszer meg kell vernie az arab világ büszkeségeit.*

A *hispánok* meglepően simán verték *Svájc* addig pazar, a tolódásos védekezést tökélyre fejlesztő, rengeteget futó, megbízható csapatát. A fehér keresztesek bukásában nagy szerepet játszott *Alain Sutter sérülése,* s az, hogy *Stéphane Chapuisat* a VB során egyetlen egyszer sem játszott *„Bundesliga-formában".*

Nem volt esélye az *íreknek Hollandia* ellen, a *Charlton-csapat* saját korlátainak „szaladt neki". A 2–0-ás *Oranje siker* igazságos, a zöldek tényleg nincsenek a világ legjobb nyolc csapata között, a narancsosoknak viszont ott a helye.

Bulgária rossz meccsen verte ki *Mexikót,* s ki gondolta volna, hogy ezzel *Sztoicskovék* megfújták a harci kürtöt. Tizenegyesekkel, *Bobi Mihajlov* bravúrjaival kerültek tovább a bolgárok, s itt is győzött az igazság: *el-Sarif* játékvezető fura ítéletek garmadával tudatta velünk, hogy *azt szeretné, ha Mexikó lépne a következő fordulóba.*

Az *Arrigo Sacchi* vérét követelő tifosók örömére továbbjutott az olasz válogatott is. A *squadra azzurra* mérhetetlen szerencsével egyenlített a rendes játékidő utolsó előtti percében *Nigéria* ellen, majd a hosszabbításban szerzett második *Roberto Baggio-góllal* el is búcsúztatta Afrika utolsó képviselőjét. A szerencsét említettem, s valóban kell némi mázli ahhoz, hogy az *utolsó előtti percben* – szinte a védő sarkát kikerülve – a hálóba kerüljön a labda. De ne feledjük, hogy a taljánok a mérkőzés nagyobb részében fölényben voltak, pedig *Zola kiállítása miatt* a hajrában *emberhátrányban* futballoztak.

Maradona után Argentína is elbukott! A két rosszfiú, *DunDiego és Caniggia* nélkül játszó gauchók ellen remek, fordulatos mérkőzést nyert *Románia.* A sárga dresszesek ünnepi tortájából ezúttal a legnagyobb szeletet az edző, *Anghel Iordanescu* kanyaríthatja. Ritkán érhető tetten ennyire tisztán, amikor egy csapat a *remek taktika miatt veri meg esélyesebb, megengedem jobb ellenfelét.*

Iordanescu *csatár(ok) nélküli játékot* talált ki az argentinok elleni meccsre. Gyors támadóit (közülük most *Dumitrescu* remekelt) visszavonta a középpályára, onnan indították az attakokat. Az *argentin védők* szaladgáltak összevissza, megpróbálták fölvenni emberüket – *csak nem találták.* Amikor pedig odaértek a román csatárok a hátvédek elé, lendületből megverték a védőket.

A házigazda *Egyesült Államok* 1–0-ás vereséget szenvedett az egyedüli nem európaiként továbbjutó *Brazíliától. Parreira* maga sem gondolta, hogy ilyen nagy csatára késztetik őket a *jenkik.* A jobbik csapat, alkalmasint a világ legjobb csapata jutott tovább, de vegyük le a kalapunkat *Bora Milutinovics* előtt. Amire ennyi idő alatt lehetett, arra tökéletesen megtanította csapatát. A védőket, főként *Lalast és Balboát* bármelyik csapatba be lehetne tenni, érezni a tudatos csapatjátékot, a fizikai felkészültséget. *Bora tragédiája, hogy nem voltak csatárai, de amit produkált, az így is szenzációs.*

A nyolc csapat között *hét európai* jutott tovább, így *a VB csaknem Európa-bajnoksággá szelidült.* De főúri vendégként főszerepet kapott *Brazília.*

Nyolcaddöntő

Németország–Belgium	3–2
Spanyolország–Svájc	3–0
Szaúd-Arábia–Svédország	1–3
Románia–Argentína	3–2
Hollandia–Írország	2–0
Brazília–Egyesült Államok	1–0
Nigéria–Olaszország	1–2 h. u.
Mexikó–Bulgária	1–1, t. 1–3

Negyeddöntő

Jaj a győzteseknek!

Hollandia–Brazília, Olaszország–Spanyolország, Bulgária–Németország, Románia–Svédország...

A VB-t végigkövetők között aligha van, aki legalább magában nem tippelt a továbbjutókra, de ember a talpán, aki eltalálta a *helyes megfejtést*, a *Brazília, Olaszország, Bulgária, Románia* kvartettet.

Szégyellem magam érte, *kettőt* hibáztam.

A *brazilokban* nehéz csalódni, ők „hozták" az egyik helyes tippet. Méltatásuk helyett annyit: *most sem játszottak szépen.* A jelzők közül a *jót* meghagyhatjuk, *minden csapat jól játszik, amelyik nyer.* A *hollandok* viszont jóval kevesebbet mutattak annál, mint amit vártunk tőlük a VB előtt. *Gullit távozása mély nyomokat hagyott a csapaton,* így utólag leszögezhetjük: Rudit nem tudta *senki sem pótolni.*

Az *amszterdami civakodás* oka állítólag az volt, hogy a csapat szerkezetében *Gullit helyét Dennis Bergkamp vindikálta magának,* s az ajax-bázisú csapat zöme *(nem csak a mostani, a hajdani „klubtagok" is)* az Inter szőkéjére voksoltak. *Rosszul tették...*

Dennis Bergkamp természetesen kiváló futballista, szó sincs arról, hogy ne akadt volna emlékezetes megmozdulása, gólja Amerikában. Csak éppen *nem volt „vezér"*, s legfőképpen *nem játszotta azt, amit Gullit szeretett, tudott volna.*

A braziloknál *Romário és Bebeto* mellett ezúttal *Branco* gólja is kellett a győzelemhez, s kanyarodjunk vissza az elejére: *mégiscsak* csalódtam picit a *selecão-ban.* Meg voltam róla győződve, hogy ennek a védelemnek *senki sem tud két gólt lőni.*

Az *olasz–spanyolon* két közel azonos tudású, azonos „háttérből" bajnokságból érkező csapat kelt birokra. Addigi jobb teljesítményük ellenére az *ibériaiak* hazautazását jósoltam – s lám simán *(legalábbis a nigériai meccshez képest simán)* nyertek a *taljánok.* A kutyát sem érdekli, hogy megint rosszul játszottak, sokkal bosszantóbb *Tassotti durvasága.* Nincs okom feltételezni,



Klinsmann zokogott, pedig ő a bolgároknak is bevágta a maga gólját

hogy *Puhl „átnézett" az eseten,* ezért elégedjünk meg annyival: *ritka nagy ostobaság a Milan védőjétől, hogy akár a bíró háta mögött is megkockáztat egy ilyen sportszerűtlen, brutális könyököst.* Ha a partjelzője segíti Puhlt, *a 11-esen elmehetett volna az olasz továbbjutás.*

A *román–svéd előtt Anghel Iordanescu csapatában láttam többet,* s esküszöm, ha most kezdődne a meccs, *még egyszer* a (dél)keleti szomszéd mellé tenném az obulust.

A románok talán az egész VB során *ezen a meccsen futballoztak a leghalványabban* (a Svájctól kapott zakóban is több volt) de még így is *„meg volt nyerve"* a meccs. A torna (addig) egyik legjobb kapusa, *Florin Prunea „leventególja"* küldte haza Raducioiuékat...

Hagiról is illik szólni, akibe *beleszeretett az amerikai sajtó, a közönség.* Számomra ezen a meccsen (meg a helvétek elleni vereségnél) bizonyította, csak *nyaktól lefelé világklasszis.* Végig pihente a meccset, s amikor süllyedni látszott a hajó, *meg sem próbált „kabinjából" a parancsnoki hídra ugrani.*

Nem szeretem a német válogatottat. Viszont elismerem *hallatlan akarásukat, fegyelmezettségüket, azt az erőt, amellyel az ellenfélben a legyőzhetetlenség látszatát keltik.*

A tippelő *esze* tudta, hogy négy év nem múlhatott el nyomtalanul, négy évvel később nem lehet ugyanazzal a csapattal világbajnoki címet nyerni *(üdítő kivétel az 1962-es selecão),* hogy *Vogts* nem jókedvében szervezett *„nyugdíjas találkozót" Amerikába,* hogy egyetlen meccsen (talán a belgák elleni első félórát kivéve) sem játszottak jól... *és mégis odabiggyeszti a továbbjutók közé Németország nevét.*

Mert a bolgároknál *Sztoicskov* valóban a *non plus ultra,* mert *Lecskov* a Bundesligában is megbízható robotosnak számít, sőt ennél itt a VB-n még többet is mutat, mert az ördög gondolta volna, hogy *Boriszlav Mihajlov* ilyen jó kapus, mert *Szirakovnak* csak percei vannak, de ennyi idő alatt is csodát művelhet, viszont a *Völler és Klinsmann* ellen felálló *védelem* nem jobb, mint bármelyik erősebb európai válogatott hátsói, s *Kosztadinovot* is csak „történelmi" (egyébként valóban elévülhetetlen érdemei) éltetik.

Erre – bármekkora paradoxon is – *a remek védelem nyeri meg a meccset,* még akkor is, ha a szabadrúgást *Sztoicskov* csavarja, a beadást *Lecskov* fejeli Illgner kapujába.

A németek *egymást vádolják,* s kérdés, lesz-e bennük annyi erő, hogy bevallják: *már maga a koncepció is hibás volt,* amellyel *Berti Vogts* kitalálta, összerakta a *Nationalelfet.* Németország *csődöt mondott.* Ugyanúgy, mint 1978-ban, s – negyedik helye ellenére – 1958-ban.

A képlet világos, *nincs szívük idejében szanálni a kiérdemesült győzőket.* Így viszont: *jaj a győzteseknek!*

Németország–Belgium	3–2
Olaszország–Spanyolország	2–1
Hollandia–Brazília	2–3
Bulgária–Németország	2–1
Románia–Svédország	2–2, t. 4–5

Elődöntő

Milyen is az élet

Gyönyörű dolgokat produkál az élet, csak figyelni kell kicsit. Az elődöntő után Baggio-lázban fetrengett Olaszország. A csodálatos Roberto két góllal iratkozott fel a góllövők közé, s hazája válogatottját bejuttatta a fináléba. *Viva la Baggio!* Az azzurrik tizenkét év elteltével játszhatnak újfent a világbajnoki címért.

A Baggio névhez ismét *az isteni, a mennyei, a fantasztikus, a csodálatos, a szenzációs,* esetleg a kicsit földhöz ragadtabb *extraklasszis* jelzőket passzították. Feledve minden régi keservet és bút. Így azt is, hogy a kulcsfontosságú norvég–olasz meccs első félidejében – amikor a játékvezető kiállította a kapus *Pagliucát* – *Sacchi* mester szinte gondolkodás nélkül Robertót hívta le a pályáról, helyet csinálva az őrző nélkül maradt kapuba beálló *Marchegianinak.*

Az akkor még inkább átkozott, mint áldott Baggio a kispadról szurkolhatott a találkozó hátralévő majd' hetven percében. Tudván, ha pályán maradt társai legalább egy döntetlent nem gürcölnek össze, akkor mindennek vége. Akkor már képtelenség javítani, akkor Olaszország gyakorlatilag befejezte az 1994-es világbajnokságot. A csapatot pedig Sacchistól, Baggióstól úgy zavarják száz felé, hogy együtt többé nem is látják őket.

A mostanában keveset emlegetett TÍZEK azonban nemhogy nem kaptak ki, de *Dino Baggio* fejes góljával nyertek, megőrizve a reményt a válogatott továbblépéséhez, felemelkedéséhez, Roberto Baggio megújulásához.

Roberto Baggiónak kis híján négy mérkőzésnyi szieszta kellett a talpraálláshoz, hiszen a Norvégia elleni korai cseréje mellett az ír és a mexikói találkozón is csak sétálgatott, míg a Nigériával vívott nyolcaddöntőn 88 percig lézengett a pályán. Ám épp akkor tért magához, amikor arra a legnagyobb szükség mutatkozott: a 89. percben az ellenfél 1–0-ás vezetésénél. A ,,Baggioiráda" onnantól datálódik. S immár öt továbbjutást jelentő gólt számlál.

A bolgárok mégsem azon szomorkodhatnak, hogy a két extraklasszis *Sztoicskov* és Roberto Baggio találkozóján az olasz fogott ki jobb napot. Mert bár tény, hogy a Barcelona sztárja kezdetben nem tudott mit kezdeni az ellenfél szigorú, lendületes felfutásokra módot nem adó, rövidpasszos, egyérintős játékra kényszerítő harcmodorával. (A bolgárok a korábbiakban lényegesen több levegőhöz szoktak, s dícséretükre legyen mondva, mindannyiszor éltek is a lehetőségekkel. Most azonban az első félidőben se levegő, se játék nem volt.) Ezzel szemben Roberto Baggio nem fuldoklott a bolgár védők között, s mire azok észbekaptak, máris 2–0 volt az eredmény. De a fordulat így is bekövetkezhetett volna, hiszen a szünet után már *Penev* kapitány játékosai művelték a jó futballt, csakhogy a francia játékvezető *Quinoiu* az első félidőben megadott tizenegyes után nem kívánta további büntetőkkel ,,segíteni" őket.

Hriszto Sztoicskov szerint nem véletlenül:

– *Bár az Isten továbbra is bolgár, a bíró francia volt. S ő most fizetett Kosztadinov emlékezetes párizsi góljáért.*

Hogy így volt-e, bizonyíthatatlan. Az azonban bizonyos, hogy a játékvezetőket küldő testületnek gondolnia kellett volna erre a kapcsolódási pontra. Meglehet, Quinoiunak eszébe sem jutott bosszút állni Franciaország világbajnoki búcsúztatójáért, csak egyszerűen hibázott. Ám a vádak ellen immár védtelen.

Roberto Baggio – Sztoicskovval ellentétben – nem bosszankodott, hanem sírt:

– *Ez volt a legjobb meccsem, s azért sírtam, mert a futball nemcsak a munkám, de az életem is. És a döntőbe jutás pályafutásom eddigi legnagyobb sikere.*

Az élet gyönyörű – mondja Baggio és mondják az olaszok.

Az élet kegyetlen – tartják Sztoicskovék és a bolgár szurkolók.

S az a szép, hogy valamennyiüknek igazuk van.



S10 Borókai Gábor



Sztoicskov: ,,Bár az Isten továbbra is bolgár, a bíró francia volt."

Elődöntő

A csudába!...

Csodák márpedig nincsenek – mondhatnánk *Könyves Kálmán* királyunk után szabadon a brazil–svéd meccs értékeléseként. Az önmagában nem számítana csodának, hogy a svéd válogatott egyáltalán eljutott a négy közé. *Tommy Svensson* együttese ugyanis semmivel sem állt nagyobb egyéniségekből (igaz, kisebbekből sem), mint az 1974-es világbajnokság óta bármelyik elődje. S korábban legfeljebb a nyolcak mezőnyét célozhatta meg. És most mégis... *Brolinékat* csak a brazilok tudták megállítani és csak a döntő küszöbén. Hogy miért? Nem vitás, a válasz egyszerű: mert évek óta ugyanaz a kapitány, ugyanazon elképzelések szerint, apró változtatások mellett, szinte ugyanazon játékosokkal dolgozik. S míg a közös munka két évvel ezelőtt az Európa-bajnokság elődöntőjéig röpítette a svédeket, addig most már a világ legjobb négy csapata közé sorolta őket.

A csoda tehát igenis megtörtént. Csupán a csodák csodája maradt el. Ez viszont cseppet sem csoda. A brazil válogatott ugyanis nem egyszerűen jól koordinált, ügyes taktikával felvértezett csapat, de olyan futballisták együttese, akik művészei a labdarúgásnak. Különösen a *Bebeto–Romário* páros múlja felül minden földönjáró ember elképzelését. Ők külön kategóriát, színvonalat képviselnek az amerikai világbajnokságon. De a braziloknak a többiek – *Mauro Silva, Raí, Dunga* és így tovább – miatt sem kell restelkedniük.

A svéd–brazil elődöntő gyakorlatilag abból állt, hogy az európaiak kettős fedezékbe vonulva hősiesen védték kapujukat, a dél-amerikaiak pedig igyekeztek áttörni a *Maginothoz* hasonlatos védelmi vonalat.

Az eredmény ismeretes, 1–0-ra győzött Brazília.

A mérkőzést a svédek kulturáltan romboló harcmodora hihetetlenül unalmassá tette, még ha belátható is volt, hogy amennyiben Tommy Svensson más taktikát választana, azon nyomban súlyos pörölycsapásoknak tenné ki együttesét. Maradt tehát *a bunkerfutball,* ami viszont több ezer emberrel fogadtatta meg, hogy nem vált jegyet a harmadik helyért vívandó – amúgy is eléggé értelmetlen és igazi tét nélküli – mérkőzésre.



Az ezerszer elátkozott, végül „mennybe ment" aranykovács, Carlos Alberto Parreira a svédek ellen is kidolgozta a „nyerő változatot"

Carlos Alberto Parreira a találkozót követően azt mondta, hogy játékosai taktikailag és fizikailag is kontrollálták a játékot, irányították a mérkőzés menetét.

– Egy pillanatig sem tartottam attól, hogy kikapunk, hiszen amíg mi huszonkilencszer céloztuk meg Ravelli kapuját, addig ellenfelünk mindössze két távoli lövéssel próbálkozott. Az 1–0-ás gólkülönbség nem fejezi ki híven a két csapat között ezen a kora délutánon meglévő különbséget. A lényeg azonban nem is ez, hanem az, hogy huszonnégy év után ismét döntős Brazília. S ez a tény talán azok számára is vigasztaló lehet, akik a kezdet kezdete óta siratják válogatottunkat.

Tommy Svensson panaszkodott ugyan, hogy csapatából sokan nem tudták két nap alatt kipihenni a románok elleni negyeddöntő 120 perces küzdelmét, s épp ezért fáradtak voltak, de igazán nem mutatkozott összetörtnek:

– Azt hiszem, hogy a világ legerősebb csapatától kaptunk ki most 1–0-ra. S ezért nem lehetünk igazán keserűek. Magyarázhatnám, hogy nem szabad ennyire magára hagyni Romáriót a kapunkkal szemben, amennyire magára hagyták védőink a gól előtt. Ám el kell ismernem, hogy ellenfelünk csak sokadik hatalmas helyzetét használta ki. Összességében csak gratulálhatok játékosaimnak az eddig elért tisztességes helytállásukért. Tulajdonképpen a négy közé jutás óta már minden egyéb sikerünk csak csupán ráadás lenne. Most semmi más nem történt, mint érvényesült a papírforma.

Tegyük hozzá, hogy bár a futballt nem papíron játsszák, igaza van Svenssonnak. Svédország nagyszerűen helytállt. Ezután számunkra már az lesz az aktuális kérdés, hogy az Európa-bajnoki selejtezőkön hogy állunk mi helyt a svédekkel szemben.

Bulgária–Olaszország 1–2
Svédország–Brazília 0–1

A 3. helyért

Jobbak-e a svédek?

A FIFA nyer a bronzcsatán

„Mi tudtuk, hogy Svédország a harmadik legjobb a világon, míg Bulgária csupán az ötödik. Most nem történt más, minthogy ezt az általunk ismert tényt a világ tudomására hoztuk” – értékelt nemes egyszerűséggel *Kennet Andersson* a július 16-i bronzcsatán.

Valóban ennyire világos és tiszta a tétel? A látszat okvetlenül ezt mutatja. A svédek úgy verték meg négy–nullra a bolgárokat, hogy könnyebben lehetett volna hét–null az eredmény, mint négy–három. Ám, ha alakul, hogy a két együttes már nem a döntőbe jutásért vívott dicsőséges hadjárat során, annak szellemében-lendületében mérkőzött meg egymással, hanem egy nagy csalódást, az elődöntő elvesztését követően, akkor megkérdőjelezhető Kennet Andersson igencsak magabiztos kijelentése. Más kérdés, hogy érdemes-e, értelmes-e vitába szállni a gyakorlat által bizonyított, s csak az elmélet síkján cáfolható tényekkel. A felvetés helyénvaló, (különben nem is írtam volna ide), mégis azt válaszolom: érdemes. A végkövetkeztetés ugyanis nem arra irányul, hogy végül is most a bolgár, vagy a svéd válogatott a jobb, hiszen ezt mindig az adott mérkőzés dönti el, s nem holmi spekuláció. Sokkal inkább azt próbálom kifejteni, mely érvek szólnak a világbajnoki harmadik helyért vívott találkozó mellett, s melyek ellene.

Kezdjük a pozitívumokkal, ebben a kérdésben elsősorban a FIFA illetékes, mert hogy a támadások özöne ellenére a Nemzetközi Labdarúgó Szövetség ragaszkodik a bronzcsatához. Az ok pedig igen prózai: minden egyes találkozó tévéközvetítéssel, ezáltal temérdek reklámmal és sok-sok pénzzel jár együtt, amelytől elköszönni nem okvetlenül ésszerű dolog.

Az ellenérvek között főként szakmai indokok sorakoznak, s mindenekelőtt azt fejtegetik, hogy ha valaki aranyat akar találni, de erről az útjáról letérítik, akkor már nem tud lelkesedni és lelkesíteni a bronzért. Olyankor a játékosokat már nagyon nehéz ráhangolni az új, a lényegesen kisebb feladatra.

Valami ilyesmi történt most is a pasadeniai mérkőzésen. Az a bolgár csapat, amelyet röpített előre a lendület a hév, a lelkesedés, s amely elsőrangú kilencven perc alatt némi balszerencsével és számára nem éppen előnyös játékvezetői közreműködéssel maradt le a döntőről, az már felállíthatatlanul összecsuklott a július 16-ai találkozón, amely számára semmitmondó, igazi tét nélküli felesleges nyűg volt. (Akadnak persze olyanok is, akik a bolgárok látványos szétesését keleti mentalitásukra vezetik vissza, s persze ebben is lehet igazság. De emlékezzen csak a kedves Olvasó az 1982-es elődöntőre, amelyen a franciák – nyugatiak! – 3–1-es vezetésük után tizenegyesekkel maradtak alul a németekkel szemben, s azt követően már a náluknál akkor lényegesen gyengébb lengyelektől – keletiek! – szenvedtek vereséget, s a negyedik helyen végeztek.)

Ezzel szemben azok a svédek akiknek gyakorlatilag parányi esélyük sem volt a brazilok ellenében beleélni magukat a döntő szerepébe (hiszen kilencven perc során mindössze két könnyen fogható távoli lövést eresztettek meg Taffarel kapujára), a következő mérkőzésre összeálltak, s legázolták a botorkáló bolgárokat.

Mindebből az következik, hogy bár meglehet a harmadik helyért rendezett találkozók szép summát hoznak a FIFA konyhájára, de szakmai értéket nem képviselnek. Sőt ebből a szempontból inkább kárt – erkölcsi kárt – okoznak.

No de, mint tudjuk, ez másodlagos kérdés.

Ja, azt majdnem elfelejtettem leírni, hogy természetesen a svédek minden dicséretet megérdemelnek.



Gyengén kezdett, a végére remeklő csapatának igazi szellemi vezérévé lett Tomas Brolin. A fölényesen megnyert „bronzmeccsen” (a két bronzérmes döntötte el, ki a jobb) fejes góljával megadta a „kezdőhangot” a svéd zenekarnak

Bulgária–Svédország 0–4

Döntő

A pasadenai lottó

Amikor az Olaszországot döntőig emelő *Roberto Baggio* tizenegyese az égbe szállt, vele együtt a fellegekbe emelkedett egész Brazília. A szurkolók huszonnégy szépséges futballt hozó, mégis ínséges esztendő után újra világbajnokokként ünnepelhették futballistáikat és természetesen önmagukat. (Merthogy a győztesek sosem egyedül a pályán lévők, mindig mi valamennyien vagyunk azok, s csupán a vesztesek maradnak magukra...)

Tülköltek, sípoltak, doboltak, szambáztak és tapsoltak a brazilok, önkívületi állapotban rángott egy ország, feledve minden nehézségét, gondját, bánatát. A futball, ez a földi varázslat, akár a kábítószer úgy bódította meg az embereket: *„Csak szálljatok, repüljetek, ne törődjetek semmivel."* S ők nem is törődtek. Le s föl zakatolt a brazilok világbajnoki vonata a Rose Bowl stadion előtti téren, s bárki fölszállhatott rá, aki ki akart lépni ebből a túlontúl racionális, mérlegelő, szabályozott földi világból. Még idétlen maszk, indiántoll, arcfesték vagy zászlólepel sem kellett hozzá, csak felszabadultság és jó adag eufória.

„Bra-zil, tatatam, Bra-zil, tatatam, Bra-zil, tatatam" – visszhangozták a világbajnoki döntőt körülölelő hegyek, mintha ők is részesei akarnának lenni ennek a földöntúli boldogságnak.

Mindeközben odabent a stadionban a szurkolók által megvetett és még a döntő előtt is kifügyült *Carlos Alberto Parreira* summázta véleményét csapata győzelméről: *„Nincs túl sok mondanivalóm, mindenekelőtt köszönöm játékosaimnak az erőfeszítést, az áldozatvállalást az edzéseken, a mérkőzéseken és természetesen a győzelmeket is köszönöm. Most nem számít, hogy mi történt a döntőn, nem számít a hosszabbítás, a játék, most csak az a fontos, hogy huszonnégy év után újra Brazília a világbajnok. A köztes időszakban valóban voltak briliáns képességű játékosaink, szemet gyönyörködtető futbal- lal kirukkoló csapataink, csak éppen ezek a kritikus pillanatokban elbuktak. Most talán nem kápráztattuk el a szurkolókat, talán kevesebb szépség volt a játékunkban, de győztünk. Ezt a győzelmet felajánlom most valamennyi brazil embernek és a barátaimnak, valamint családtagjaimnak, akik minden körülmények között szurkoltak és hittek nekem."*

„Ha az egész világbajnokságot vesszük alapul, akkor nyugodtan kijelenthetem: megérdemelt a győzelmünk – mondta az amerikai VB aranylabdása, Romário. – *Bár Brazília csak tizenegyesekkel nyert a döntőn, de ennek a tornának mégis a legjobb csapata volt".*



A VB aranylabdása, Romário egyetlen döntős gólocskával (társ)gólkirály is lehetett volna

Az olaszok magukba fordultan, csalódottan indultak hazafelé. Útjukat se tánc, se ének nem kísérte, pedig alig valamivel kevesebb okuk volt az ünneplésre a braziloknál. A null-nullás döntetlennel végződött mérkőzés után zöld-fehér-piros és a sárga-zöld zászlós szurkolók közé egyetlen lövés tett különbségjelet. Az isteni Roberto Baggio rosszul eltalált tizenegyese döntött arról, hogy melyik táborra kacsint a boldogság. Ezúttal az olaszok maradtak a földön.

„A nagy meleg ellenére minden tőlük telhetőt megtettek a győzelemért. A kitűnő brazil csapatnak csak méltó partnerei lehettünk, nem tudtunk fölékerekedni. A világbajnoki címet nem a tudáskülönbség, hanem a szerencse döntötte el" – mondta *Antonio Matarrese*, az Olasz Labdarúgó Szövetség elnöke.

Franco Baresi, a Milan 34 éves védője, aki ugyancsak hibázott a mérkőzés utáni „szétlövésben", s aki vigasztalhatatlanul zokogott a világbajnoki cím elvesztésekor, nagyon találóan fogalmazott a sajtótájékoztatón: *„A tizenegyesrúgások olyanok, mint a lottóhúzás: sosem tudod, ki lesz a nyerő".*

És 1994. július 17-én Brazília nyert a pasadenai lottón...

Olaszország–Brazília 0–0 tizenegyesekkel 2–3

Híresebb lesz, mint John Dillinger vagy Al Capone

Odzsé lepipálta a labdarúgó-világbajnokságot

Minden idők leghíresebb, egyben legrokonszenvesebb vádlottja... Minden idők legizgalmasabb élő tévéközvetítése egy fegyveres szökevény autós, helikopteres üldözéséről... Minden idők legtüzetesebben és legsumákabb módon tálalt nyomozása... Minden idők legellentmondásosabb, legzűrzavarosabb kettős gyilkossága...

Villamosszék lehet az „Amerikai tragédia" vége



S10 Török Péter

Az amerikai álompáros. A gyilkos (?) és áldozata - még a régi szép, szerelmes időkben



A felsoroltak egytől egyig az O. J. Simpson-sztori márkanevet viselő szőttes szálai. És a textília megannyi szála összhatásában fura, ellentmondásos motívumrendszert formáz. Azt sejteti, hogy a brutális mészárlás valószínűleg agyoncsapta a labdarúgó-világbajnokságot. Pontosabban annak a néptömegekre gyakorolt vonzerejét. Még pontosabban, az újdonság, a másság zavartalan csodálásának hatása enyészett el O. J. közbeavatkozása miatt. Hiszen éppen a csinnadrattás, agyonszínezett, a dollármilliárdokkal vízfejjé duzzasztott, az amerikai ízlésnek megfelelően túldimenzionált tornától reméltük, hogy a gömbölyű labdás foci egyszer és mindenkorra termékeny humuszra talál az Egyesült Államokban...

Már-már rábírtuk a jenkiket, hogy június 17-től július 17-ig minden mást félretolva összpontosítsák figyelmüket a World Cup 94-re, tapasszák szemüket a gusztusosan ugrabugráló gömbölyű labdára, kóstoljanak bele, majd szeressenek bele a varázslatos társasjátékba. Csaknem sikerült a hipnotizálás, amikor négy nappal a vébényitány előtt Los Angelesben megtalálták O. J. volt feleségének vérpatakban úszó holttestét. A szőke szépség nem egyedül távozott az árnyékvilágból. Kedvesét, a kisportolt, jól verekedő pincért is a felismerhetetlenségig összekaszabolta a konyhakéses gyilkos... Június 17-én, a nyitómérkőzés napján (mikor máskor!) a rendőrség őrizetbe vette O. J. Simpsont a különös kegyetlenséggel elkövetett kettős gyilkosság alapos gyanújával...

Egyéb sem hiányzott. Varázsolhattak a braziliok, a nigériaiak, a káprázatos marokkóiak, cikázhattak a picinyke koreaiak, tüntethettek el nem fogyó lelki és testi erejükkel a németek, a hollandok és a svédek, jöhetett Hagi, mehetett Maradona, erőlködhetett az összerogyásig a házigazdák rokonszenves válogatottja, a sportkedvelő amcsik odatapadtak a képernyőre és szívszorongva követték a hőn szeretett O. J. sorsfordulásait. A tévéhíradók induló anyaga, a legmagasabb tetszési indexű tóksók témája csakis a Simpson-rejtély lehetett. Az „Amerikai tragédia" magától értetődően az írott sajtóban is a legelőkelőbb hadállásokat foglalta el. A napilapok és színes magazinok első oldalai immáron másfél hónapja elképzelhetetlenek az „Odzsé"-affér legeslegújabb fejleményei nélkül. Ted Turner hírtelevíziója (CNN) még azt is kibulizta elfogyhatatlan dollárjaival, hogy nap mint nap „élőben" sugározhasson a nyilvános előzetes meghallgatásról (public preliminary hearing).



Mértéktelen csacskaság volna azt állítani, hogy a Simpson-ügyön nem vonul végig a „faji motívum". „Odzsé" mindent elkövetett, hogy rasszt váltson, de legalábbis, hogy semleges fajúvá varázsolja magát. Úgy öltözködött, beszélt, viselkedett, szórakozott, mint a fehér bőrűek társadalmának megasztárjai. A kedvükért még a legelőkelőbb golfklubba is beiratkozott, pedig cefetül unja a játékot

A PPH – az amerikai jog sajátos intézménye – lényegében minitárgyalásnak vagy előtárgyalásnak tekinthető. Azt hivatott eldönteni, hogy a nyomozószervek által feltárt bizonyítékok megfelelő alapot szolgáltatnak-e arra, hogy a gyanúsított ellen vádat emeljenek és megindítsák a büntetőeljárást. Már tudjuk, hogy az amerikai foci történetének gigásza, a korszakot meghatározó hátvédzseni az ősszel bíróság elé áll. Az ügyészség tudhat valami megrendítőt, sorsfordítót, amit még az ügyben elképesztő lelkiismeretlenséget, jellemtelenséget és etikátlanságot tanúsító újságírók sem tudtak előpiszkálni. Kezükbe kerülhetett egy megdönthetetlen bizonyíték. Ugyanis a vád képviselői azon vacillálnak, hogy szeptemberben életfogytiglani börtönt vagy halált kérjenek-e „Odzsé" fejére. Kalifornia szövetségi állam törvénykönyvét nem a magyar jogalkotók állították össze. Arrafelé nem merészelnek olyan zagyvaságot kijelenteni, majd hivatalos rangra emelni, hogy a halálbüntetésnek egyáltalában nincsen elrettentő hatása.

Könnyen megeshet, hogy sápadt arcú közéleti sztárok rangjára emelkedett néger férfi a villamosszékben végzi...

Alkalmasint most már kapisgálja a nyájas olvasó, hogy világbajnoki különszámunkban miért foglalkozunk ilyen részletességgel – egy bűnüggyel. Nem mondanánk igazat a 15. labdarúgó-világbajnokságról, ha nem tálalnánk a maga teljességében a Simpson-sztorit. A vérfagyasztó kettős gyilkosság elkövetőjétől iszonyodva, undorral fordul el minden jóérzésű ember. Ám jó, ha tudjuk: az Egyesült Államokban minden jóérzésű ember a tojásfocis futball szenvedélyes szerelmese. És ők, sok tízmilióan pontosan tudják, hogy O. J. Simpson az 1973-as idényben összesen 2003 yardot vitte előre a lasztit. Márpedig a sportág tudorai évtizedeken át hajtogatták, hogy amíg a játék játék, ember fia nem kerülhet 2000 yard fölé...

Tulajdonképpen igazuk volt, nem is ember lépte át az átléphetetlennek jósolt álomhatárt. Isten ő, az amerikai futball atyaistene. Csoda-e, hogy rendíthetetlen hívők tömegei borulnak térdre előtte? A szexbomba exfeleség feje szinte elvált a törzsétől a konyhakés első suhintásától. Aztán a mellébe is kapott tucatnyi szúrást. Lovagját, a szoknyabolond pincért válltól fölfelé szecskává aprította a tettes. Csak az ártatlanság vélelmének tiszteletben tartása mondat velem tettest és nem Simpsont. Mindegy. A Los Angeles-i központi férfibörtön második emeletének egyik cellájába minden nap 3000-3500 levelet cipelnek fel az ügyeletes fegyencek. Az LA Men's Central Jail legnevezetesebb bennlakóját hetente több mint húszezren biztosítják lankadatlan szeretetükről és nagyrabecsülésükről. Szurkolnak, szorítanak, imádkoznak érte, és a herkópáternek sem hiszik el, hogy bálványuk közönséges gyilkos. Hiába, no. Felidézik a legendás „futóhátvéd" senkiéhez sem hasonlítható, tájfunszerű rohamait, emlékeznek a 2003 yardos szuper-hiper-teljesítményre, filmszerepeire, tévéfellépéseire és tömegtüntetést rendeznek a börtön előtt. A transzparenseken a felirat:

„Odzsé ártatlan!"

Legtöbben tényleg hiszik is, amit kántálnak. Hogyisne, hiszen „Odzsé" mítosz övezte 32-es meze gondosan zárt üvegszekrényben ott pihen a focihősök Walhallájában. Éppen a magyar származású Joe Namath (ejtsd Németh) cókmókja mellett! Évente százezrek zarándokolnak el a szentélybe, hogy közelről vethessenek néhány megrendült pillantást a fociistenségek





A 32-es trikót viselő O. J. a valaha élt leggyorsabb hátvéd volt és majd' annyi gólt ért el, mint a legmenőbb csatárok. Mikrofonnal a kezében sem vallott szégyent. Előnyös külleme, választékos stílusa és persze focis múltja temérdek hívet szerzett a sportkommentátornak



Alex Haley „Gyökerek" című bestselleréből készült tévé-sorozatban a hajdani futballcsillag igazán előkelő szerepet kapott

relikviáira. A focihírnév csarnokába (Hall of Fame) csak nem választanak be olyan hitványt, akinek génjeiben ott rejtezik a bestiális gyilkolás lehetősége?

Gyaníthatóan nem utoljára foglalkozom az 1994-es esztendő slágertémájával. A fölösleges ismételgetések elkerülése végett, no meg azért is célszerű rögtönzött szereposztást készíteni, hogy segítsem az ügymenet könnyebb áttekintését. Tehát, a „játszó személyek" ...

ORENTHAL JAMES SIMPSON: a focilegenda, a hátvédkirály, a tévésztár, az amerikai eszménykép, a féltékenységtől félőrült Othello, a kettős gyilkosság gyanúsítottja. Pontosan 47. születésnapján vált véglegessé, hogy bíróság elé kell állnia...

NICOLE BROWN SIMPSON: a dekoratív szépségű exfeleség, az életet tele szájjal habzsoló nagyvilági démon. Egy aprónak tűnő hibáért az életével fizetett: nem hitte el „Odzsének", hogy végez vele, ha más férfival látja. 35 éves volt...

RONALD GOLDMAN: a Mezzaluna Trattoria (Félhold Csárda) snájdig pincére, Nicole szeretője, a manöken, a playboy, a nemi atléta, 25 évet élt. Ilyen poétikusan ifjú korban aligha hiszi el az ember, hogy elvált férj ilyen eszelősen reszkethet egykori feleségéért...

FRED GOLDMAN: a lemészárolt szépfiú papája. Elmondotta, hogy fia nem is szerette Nicole Brownt, csupán a Ferraris, luxusapartmanos, Hawaii kiruccanásoktól megspékelt életmódot és a kiadásait nagyvonalúan finanszírozó szépasszonyokat imádta. Hát, kedves papa, és szerfelett bölcs...

SYDNEY és JUSTIN SIMPSON: O. J. és Nicole két gyermeke. A kilencéves kislány és a hateszendős fiúcska egyelőre annyit ért a körülöttük hirtelen megbolydult világból, hogy anyukát megölte valaki, és könnyen megeshet, hogy ezért apukát is megöli valaki...

ARNELLE SIMPSON: O. J. első házasságából származó, 25 esztendős leánya. Tanúvallomásában váltig hajtogatta, hogy „Odzsé" a föld legjámborabb embere, egy legyet sem tudna agyoncsapni...

SUKRU BOZTEPE: Nicole szomszédja. Éjszakai kutyasétáltatás közben ő fedezte fel a holttesteket a Brown-villa főbejáratához vezető lépcsősor előtt...

ALLAN PARK: taxisofőr. A Chicagóba utazó „Odzsét" vitte ki a reptérre. Könnyen lehet, hogy éppen a kaszabolás alatt érkezett a Simpson-birtokhoz, ezért várt 20 percet utasára. Nem tud alibit igazolni a vádlottnak...

BRIAN KAELIN: Simpson házmestere, mindenese. A kritikus időszakban ki sem lépett a lakrészéből, nem tudja tanúsítani, hogy a gazda vasárnap este mindvégig otthon tartózkodott, ahogyan azt a védelem állítja...

AL COWLINGS: főszereplőnk kebelbarátja, hajdani játékostársa. Ő vezette a fehér Ford Broncót, amikor a letartóztatás elől meglépő férfit több száz rendőr üldözte kocsikkal és helikoptereken San Fernandótól egészen Brentwoodig. Mellette kucorgott Odzsé és pisztolyt szorított saját homlokához...

ROBERT SHAPIRO: a védelem lelke. Megnyerő modorú, szikrázóan okos és ravasz ügyvéd. Olyan sportcsillagokat védett, mint Darryl Strawberry, Vince Coleman, José Canseco, megmentette a halálbüntetéstől Marlon Brando fiát, Christiant...

GIL GARCETTI: Los Angeles körzet főügyésze, meggyőződése, hogy villamosszékbe tudja ültetni Simpsont...

MARCIA CLARK: a körzeti főügyész helyettese, ő képviselte a vádat az előzetes meghallgatásokon. Nő létére ugyanolyan kutya keményen harcol, mint a főnöke...

PHILIP VANNATTER: a Los Angeles-i rendőrség gyilkossági csoportjának vezetője. A Simpson por-

A gyönyörűséges szőke ciklont az első késsuhintás megölte, mindaz, ami utána történt, hullagyalázás volt csupán. A nőket kihasználó, másodosztályú szépfiú a hírek szerint keményen küzdött az életéért, ám puszta kézzel nem lehetett esélye a konyhakéses gyilkos ellen







A 75 perces „üldözés" végeztével „Odzsé" letett öngyilkossági tervéről, megadta magát, és engedelmesen átült a rendőrségi autóba

tán tartott tövénytelen házkutatás vezénylője...

KATHLEEN KENNEDY-POWELL: bírónő. Az ő tiszte volt, hogy az előzetes meghallgatáson feltárt bizonyítékokat értékelje. Megtette. Bűnügyi eljárást kezdeményez „Odzsé" ellen. Mi több, a házkutatási parancs nélkül eljáró detektívek eljárását is törvényesnek minősítette. Azért ugráltak át a hekusok a kerítésen, azért törték fel a Chicagóban tartózkodó tulajdonos házát, mert úgy vélték, hogy emberéletet menthetnek meg akciójukkal. No comment....

Folytathatnám a telefonkönyvet, mert az ügy és a nyomozás holdudvarába még számos hölgy és úr belekerült, de a legfontosabb szereplőket már végigtallóztuk. Tegyük meg ugyanezt a legfontosabb eseményekkel, hiszen értésük elengedhetetlenül szükséges a história összefüggéseinek kibogozásához.

Június 12., vasárnap. Este hat és nyolc között Nicole két gyermekével a Félhold Csárdában vacsorázott. Véletlenül ottfelejtette méregdrága napszemüvegét. Goldman, a gáláns pincér vállalta, hogy elfuvarozza a „kukkert" Nicoléhoz. 10.10. Szemtanúk látták Goldman kocsiját a Brownporta előtt. Valamikor 10 és 11 óra között leméSzárolták Nicole Brownt és Ronald Goldmant. 10.45: A vádlott Tudor-stílusban épült (6 millió dolcsit érő) udvarházához odagurult az időre rendelt taxi. Park, a limuzin vezetője majd' húsz percen át dörömbölt, csöngetett, amíg az utca felől megérkezett Simpson és elindulhattak a Los Angeles nemzetközi repülőterére. 11.45: „Odzsé" elfoglalta helyét a Chicagóba induló menetrend szerinti járaton. A légikísérők szerint kiegyensúlyozott, kedves és közvetlen módon viselkedett. Mint mindig.

Június 13., hétfő. 0.15: a kutyasétáltató Boztepe megtalálta a vértócsában fekvő holttesteket, és értesítette a rendőrséget. 1.30: a kora hajnalban szorgoskodó nyomozók rohantak, hogy megvigyék a rossz hírt Simpsonnak. A gazdát nem találták otthon (éppen Chicagó felé repült!), ám az udvarház előtt parkoló fehér Ford Broncón parányi vérfoltot véltek felfedezni. Átugráltak a kerítésen, és állítólag a parkban találtak egy véres sísapkát (?), fél pár ugyancsak véres kesztyűt, balkezeset. Jobbkezes párját a meggyilkolt páros közelében lelték meg. Ugyancsak állítólag. „Odzsé" kocsijában és lakásának bejárata mellett is rögzítettek vérnyomokat. Állítólag. 7.40: a rendőrség kérésére Simpson azonnal visszatért Los Angelesbe. 9.30: a chicagói hekusok feltúrták a vádlott szállodai szobáját, és mindenütt vérfoltokat fedeztek fel. Törülközőn, ágyneműn, stb... Ennyi vért és ilyen elővigyázatlanságot, hát nem furcsa?... 16.30: a törvénytelen házkutatást végrehajtó csoport 33 tételben sorolta fel a Simpson-udvarházban és annak udvarán lefoglalt bűnjeleket. A kollekcióban akad véres (már megint) melegítőcipő, a kerítés mentén lelt kék nylonzacskó, fadarab, mozijegy, stb, stb... Shapiro védőügyvéd azonnal jelezte, hogy megtámadja a gyilkossági csoport akcióját és kérni fogja, hogy a házkutatási engedély nélkül buzgólkodó rendőröket vonják felelősségre, az általuk begyűjtött 33 tétel pedig a tárgyaláson ne szerepelhessen a bűnjelek között...

Június 15., szerda: a LAPD (a Los Angeles-i rendőrség) nyilvánosságra hozta O. J. Simpson korábbi vétkeit. A hétévi házasság után 1992-ben elvált páros hölgytagja tobzódott új kapcsolataiban, a férfi azonban változatlanul lángolt a régi szerelemtől. Szakadatlanul exneje körül keringett és

követelte, hogy állítsák vissza a házassági életközösséget. Nicole elutasító magatartása miatt az amoroso nyolc ízben rátörte az ajtót a szépségre, mi több, egyszer megpofozta, megrugdosta szívszerelmét – állítólagos kilengéseiért. Az asszony telefonon kért segítséget a rendőrségtől, s mivel a LAPD száma a 911-es, a magnóra rögzített beszélgetések a 911-es hívások néven mentek át a köztudatba...

Június 16., csütörtök. 11.00: a láthatóan összeomlott családfő két gyermekének kezét fogva jelent meg Nicole Brown temetésén. 19.30: a LAPD bejelenti, hogy a bűncselekmény helyén és a Simpson udvarházban rögzített vérnyomok származhattak „Odzsétől". A minden kétséget kizáró DNA-vizsgálat eredményére még egy hónapig várni kell, de Willie Williams, Los Angeles rendőrfőnöke így is elrendelte a letartóztatást...

Június 17., péntek. 7.30: Al Cowlings nevű cimborájával San Fernando Valley-i házában, iszogatással töltötték az éjszakát. Ott tudta meg védőügyvédjétől, hogy pontban 12 órakor letartóztatják. A déli harangszó előtt mindkét férfi bevágódott a fehér Ford Broncóba és elhajtottak. 17.56: a járőrök felfedezték a szökevényeket. Megkezdődött a CNN által egyenesben sugárzott autós üldözés, amely voltaképpen nem is volt üldözés, hiszen a rendőrségi kocsik tucatjai és a helikopterek tisztes távolságból követték Simpsonékat. Mi több, a hekusok rádiótelefonon kapcsolatban álltak a „menekülőkkel", rávették a revolvert szorongató „Odzsét", hogy ne kövessen el öngyilkosságot. Miután 75



Orenthal James Simpson San Franciscóban, a Potrero Hills nyomortelepen született 1947. július 8-án. Elvált édesanyja a helyi kórház proszektúráján dolgozott mint takarítónő. A kis Jimmy „Perzsa Hódítók" bandájának beltagjaként megjárta a javítóintézetet: kis lopás, rablásocska, kábítószer, ilyesmi. Úgy véli, hogy a sport mentette meg az elzülléstől. Sportösztöndíjjal került a Southern California egyetemre. Az USC együttesével 1968-ban NCAA-bajnokságot nyert, megkapta az év legjobbjának dukáló Heisman trófeát, másodszor is bekerült az év szupercsapatába, és az első egyetemista játékosként kiérdemelte Az év sportolója címet.

A 188 centi magas, 93 kilós, szélvészgyors hátvédet az 1969-es nyári drafton az első kör első játékosaként stoppolta le a Buffalo Bills együttese. 1972 és 1975 között sorozatban négyszer nyerte el a profiliga „yardversenyét", azaz mindig „Odzsének" sikerült a legmesszebbre előrehaladni a kezében szorongatott tojáslabdával. 1973-ban túlszárnyalta a káprázatos 2000 yardos álomhatárt, és több mint egy évtizeden át őrizte rekordját. Az év játékosa az AFL-ben (1972, 1973, 1975), az All-Star meccs legjobbja (1973). Utolsó két idényét a San Francisco 49ers együttesében húzta le. Makacs térdsérülések miatt vonult vissza.

Az előretörési kísérletek számában, a teljesített yardokban, az egy meccsre eső yardszámban, az elért hatpontos gólok kategóriájában is minden idők legkiválóbb 15 focistája között foglal helyet. 1985-ben beválasztották a Hírnév Csarnokába. A jó kiállású, slágfertig Simpson visszavonulása után filmszínész lett. Tíz komoly játékfilmben (Gyökerek, Pokoli Torony, Csupasz pisztoly) és kismillió komolytalanabb reklámfilmben kapott szerepet. A Hertz kocsikölcsönző reklámembereként villantott a tévében, hirdette a TreeSweet narancsitalt (innen a Juice becenév), a Wilson-labdákat és a legkülönbözőbb golfütőket. Jobban keresett, mint fénykorában a pályán. Az ABC televízió sportkommentátoraként is babérokat aratott. 1990-ben szerződött át a rivális NBC társasághoz. Az idei Supert Bowlt még ő közvetítette...





Robert Shapiro, a sztárügyvéd (balról) és védence. Talán éppen az újságírókat szidják, akik fütyültek az ártatlanság vélelmére, és még jóval a bizonyítékok feltárása előtt gyilkosként kezelték Simpsont. „Minden egyes cikkükkel szorosabbra húzták a kötelet a nyakam körül" – jegyezte meg „Odzsé", aki természetesen ártatlannak vallja magát

percen át robogtak Dél-Kalifornia sztrádáin, a fehér Ford bekanyarodott a vádlott brentwoodi birtokára és ott O. J. Simpson megadta magát... 20.45: beszállították a Los Angeles-i központi férfibörtönbe. Hajdanában a 32-es számot viselte a mezén, ma a 4013970 061794-es szám alatt keresendő az ügye a bűnügyi nyilvántartóban, és ez díszeleg a rabruháján is...

Június 30., csütörtök. 8.00: megkezdődtek a nyilvános előzetes meghallgatások. A láthatóan lehiggadt, szótlan őrizetes minden nap elegánsan, frissen borotváltan érkezett a terembe, legfeljebb Shapiro ügyvéd fülébe sutyorgott olykor néhány szót... Menet közben kiderült, hogy nincs, nem is volt véres sísapka, tornacipő, kesztyűből is csak fél párat találtak Brown asszony udvarában. Nincs szemtanú, aki látta volna „Odzsét" egykori feleségének háza körül azon az estén. Igaz, a vádlott alibije is inog. Hetven percnyi hiánnyal nem tud elszámolni. 9.45-kor még találkozott odahaza a házmesterével, 10.55-kor ült be a taxiba. És a két időpont között?

Július 8., péntek. 17.00: véget értek az előzetes meghallgatások. Kennedy-Powell bírónő „jogerőre" emelte a házkutatási parancs nélküli behatolást, elfogadta a lefoglalt „bűnjelek" 33 tételes listáját és kizárólag a vérvizsgálat eredményére hagyatkozva javasolta a vádemelést...

Válásakor 12 millióra becsülték a magánvagyonát. Olyan magasságokba emelkedett, hogy már-már fehér sztárnak képzelte magát. Kéjelgett abban a gondolatban, hogy „Odzsé" népszerűsége elfeledteti az emberekkel „Odzsé" bőrszínét. Akarva-akaratlanul a fehér gazdi kegyét kereső Tamás bátya néger vált belőle. Magára vonta fajtársai haragját, főleg a színes bőrű nők neheztelnek rá, amiért hattyúfehér leányt vett feleségül. Irigyei kaján örömmel figyelik a fénylő üstökös zuhanását. Sok fehér sem bánja a bálvány ledőlését. „Legalább megértik a fekete fiúk, hogy a fák nem nőnek az égig" – mondogatják. Alkalmasint nem ők írják a napi 3000 levelet és nem ők tüntetnek rokonszenvükkel a börtön előtt...

LABDARÚGÁS GÓL-LABDAJÁTÉKOK S10 SPORT

A Nemzeti Sport magazinja

Főszerkesztő:
Lakat T. Károly
Felelős szerkesztő:
Török Péter
Rovatszerkesztők:
Boda Ildikó
(külföld sportja)
Borókai Gábor
(hazai futball)
Énekes Zoltán,
Szurmai János
(hazai sportélet)
Záhonyi Iván
(fotó)
Olvasószerkesztők:
Rochy Zoltán,
Skrapits László
Művészeti szerkesztő:
Keleti Imre
Tördelő szerkesztő:
Droba Miklós
Lapmenedzser:
Lázár Lajos
Terjesztési menedzser:
Harcsa Gábor,
Thaly Zoltán
Hirdetésmenedzser:
Pataki László
Hirdetés-grafika:
Girgász János

Kiadó: Nemzeti Sport Lap-, Könyvkiadó és Szolgáltató Kft.
Főszerkesztő-igazgató:
Borbély Pál

Szerkesztőség:
1133 Budapest, XIII., Visegrádi utca 115.
Telefon: 138–4366, 138–4426, Telefax: 138–4248
Postacím: 1399 Budapest, Pf.: 701/437
Szedés, grafika: Nemzeti Sport Kft.
Műszaki vezető: Miller László

Nyomás: Szikra Lapnyomda Rt., Budapest.
Felelős vezető:
dr. Csöndes Zoltán
elnök-vezérigazgató.

Terjeszti a HÍRKER Rt., az NH Rt., valamint árusítják önálló vállalkozók. Előfizethető bármely hírlapkézbesítő hivatalnál, a hírlapkézbesítőknél, a Posta hírlapüzleteiben és a Hírlapelőfizetési és Lapellátási Irodánál (HELIR) I990 Budapest, XIII., Lehel út 10/a, közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással a HELIR Postabank Rt.: 219–98636, 021–0279 pénzforgalmi jelzőszámra
Előfizetési díj: negyedévre: 141 forint, fél évre: 282 forint, egy évre: 564 forint.
INDEX: 25 501
HU ISSN: 0239-1554

A lap felvételeit a Nemzeti Sport Fotóügynökség munkatársai készítették: Farkas József, Hegedűs Gábor, Koppány György, László Sándor, Makó Éva

A lap fotói a FUJIFILM Magyarország Kft. támogatásával készültek



Lapszámunkban felhasználtuk az El Gráfico, a FIFA News, a France Football, a Guerin Sportivo, az Il Mondiale, a Kicker, a Newsweek, a Sport Bild és a USA Today képeit és grafikáit.
A címlap Peter Max festményének felhasználásával készült.

VEZUV K–10-24
VEZUV C–10-24





Kombinált, azaz központi fűtésre és meleg-víz-termelésre alkalmas, energiatakarékos fali gázfűtő készülék, földgázra és propán-bután gázra, beépített szivattyúval és zárt tágulási tartállyal.

A **VEZUV K–10-24** típusú készülék családi házak, lakások, irodák, kisebb műhelyek fűtésére és melegvíz-ellátására alkalmas. A készülék 200-400 m³ helyiségek hőigényét képes fedezni. A használati meleg víz max. hőmérséklete 60 °C, ehhez 13 liter/perc vízkivitel tartozik.

A **VEZUV C–10-24** típusú készülék tág teljesítményhatárok között szabályozható, könnyen kezelhető, maximális biztonsággal ellátott készülék. A készülékre kapcsolt radiátorokkal az egész lakás egyenletes fűtését kimagasló hatásfokkal biztosítja. A készülék falra szerelhető kivitelben készül, sarokba is szerelhető, mert a visszaáramlás-gátló nyílás a homlokpadon van kialakítva. Kád fölé szerelhető.

Gyártja és forgalmazza:

FÜREDI ÉS TÁRSAI

Épületgépészeti Fővállalkozó és Kereskedelmi Korlátolt Felelősségű Társaság
1149 Budapest, Dongó utca 1. Telefon: 183-6199, 183-2988. Fax: 183-6199.

BEÉPÍTÉSI TANÁCSADÁS, BEÉPÍTÉS

TERÜLETI MÁRKAKERESKEDŐINK:

Gáz-Ház Kft.
2030 Érd, Munkácsy M. u. 66.
Telefon: 06 (60) 348-301.

Gázmodul Kft.
8000 Székesfehérvár,
Széchenyi u. 120.
Telefon: 06 (22) 329-755.

Gravitáció Szerelvény Áruház
9700 Szombathely, Uzsoki u. 2.
Telefon: 06 (94) 323-369.

Farkasné
2944 Bana, Kossuth u. 71.
Telefon: 06 (34) 368-423.

Poly-Mix Kft.
Göd-felső, Rákóczi u. 101.
Telefon: 06 (60) 336-789.

Parapett vállalkozás
2510 Dorog, Schiller u. 24.

Petro Gáz Kft.
1089 Budapest, Orczy út 6.
Telefon: 114-3633. Fax: 134-3556.

Vénusz Zoltán vállalkozó
2541 Lábatlan, Balassa u. 3.
Telefon: 06 (33) 361-291.

BANU-SZER Kft.
4400 Nyíregyháza,
Vasgyári út 14.
Telefon: 06 (42) 343-121.

Török Fűtéstechnika
8200 Veszprém, Almádi u. 38.
Telefon/Fax: 06 (94) 323-369.